

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

Adalet Bakanı "Ölümlere sessiz kalın" dedi

İnsan yaşamını hiçe sayan ve şu ana kadar 19 Aralık ve sonrasında 85 kişinin ölümüyle sonuçlanan politikalarını sürdüreceğini belirten Adalet Bakanı H. Sami Türk, "Ölüm Oruçlarının sona erdirilmesi

için her türlü çabanın gösterildiği" safsatalarıyla basını kör, sağır, dilsiz olmaya çağırdı. Bakan Türk'e göre mevcut uygulamaların (biz buna tecrit, işkence, baskı diyelim) devam etmesi ve basının ilgi göster-

memesi halinde Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçları 6 ay, 1 yıl içerisinde bitecektir. Bu açıklamalara tepkiler büyürken "Üç kapı-Üç kilit" önerisine destekler de sürüyor.

DEVİRİM YOLUNDA İŞÇİ-KÖYLÜ

126345 Sayı: 2002-05 23 * Yıl:1 * 1-14 Mart 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Mart'ın çağrısına kulak ver

İsyanı kuşan!

8 MART'TA ALANLARA

Sınıfsal, ulusal, cinsel sömürü ve baskı altında ezilen, işkence ve tecavüze maruz bırakılan, en demokratik hak alma eylemlerinde yerlerde sürüklenerek coplanan, burjuva-feodal sistemin yoz kültürünün egemenliğinde kişiliksiz, edilgen bir konumda tutulmak istenen milyonlarca kadının yükselen haykırışlarını; zindanlarda mevsimleri deviren devrimci ve komünist tutsakların Ölüm Orucu direnişiyle, İsrail siyonizminin teslim almaya çalıştığı Filistin halkının yükselen isyanıyla, emperyalist saldırganlığın ve savaş ağalarının zulmü altında inleyen Afgan halkının çığlıklarıyla birleştirerek 8 Mart'ta alanlarda kadın-erkek elele vererek sesimizi daha fazla yükseltelim.

İŞÇİ-KÖYLÜ'DEN

Yalan üzerine kurulu düzeniniz yıkılmaya mahkumdur

SAYFA 30

Tüm halk birleşerek Ölüm Orucuna sahip çıkmalı

Selam arkadaşlar. Tarsus'un Yenice Kasabası'ndan tüm İşçi-köylü okurlarına selam. İnsanlar ne kadar duyarlıdır, ilk önce kendilerine saygıyı kazanmışlar mı, insanlaşabilmişler mi bu konular aslında dikkate alınması gereken konulardır benim fikrimce. Ben şunu savunuyorum; insanlar kendilerine saygı duymazlarsa, aynaya bakmazlarsa asla dünya huzura kavuşamayacaktır. Çünkü bir insan kendine yapılmasını istemediğini başkasına yapıyor ise ve başka insanların düşünce ve diğer özgürlüklerine hükmetmeye çalışıyor ise aynı zamanda insanların sahiplenme duygusu körelmişse burada insanlık adına mücadele yapılması gerçekten de zordur. Bence ilk önce insanlığın ne anlama geldiği ve hakların neler olduğu anlatılmalı. Bir tarafta kendi hayatlarını görmezlikten gelen ve her ne kadar vatan haini olarak görülse de ülkelerinde yaşayan halklar adına ölüme yürüyen insanlar var .. Diğer tarafta ise özgür-

lüklerini elde etmek için mücadeleler veren ve kendi hayatlarından ödün veren insanlar, başka bir tarafta ise hiçbir lükslerinden ödün vermeden, en rahat bir şekilde yaşayan fakat yine de bunlarla yetinmeyen ne pahasına olursa olsun kendi rahatlarını sağlayan, halkın cebindeki bir dilim ekmeğine göz koymuş bir kesim. Acaba bu halk hangisini hak ediyor, neden halen göz yumuyor? Düşünüyorum da bu, bu kadar karışık bir olay mı? Kendisi için ölen duyarlı bir kesimi anlamayacak kadar bu halk cahil mi? Buna inanmıyorum ve bu durumu vurdumduymazlığa, duyarsızlığa bağlıyorum ya da kendileri için kendilerini feda eden insanlara mı güvenemiyorlar, sonradan mücadeleden düşerler diye tabi ki bu çok saçma derim. Çünkü ÖLÜM ORUCU tüm direnci ile tüm devrimci duygular ile devam etmektedir. Halen o ilk günkü coşku duyulmaktadır. Ben inanıyorum ki devrimci coşkuyu halklarımız görececek ve anlayacaktır, çünkü bir insan

öldükten sonra dünyevi bir takım olanaklara ihtiyacı yoktur. Bu yüzden ÖLÜM ORUCU direnişçilerimiz halkların eşit, huzur, refah ve insanca yaşamaları için mücadele eden, direnen insanlardır ... Peki ne gibi hatalar var bu tür mücadelelerde. Bu tür mücadeleleri benim görüşümde tek bir hatada toplayabiliriz. Tabi ki bu benim şahsi düşüncem hiçbir fraksiyonu bağlamaz ya da hiçbir topluluğa mal edilemez. ÖLÜM ORUCU, sadece F tipi hücre evlerine kapatılan insanları bağlamıyor bu tür baskı eylemlerini Kürt halkının dili, bir öğrencinin hakları, proletaryanın patron karşısındaki mücadelesi, bir kadının onur mücadelesi, bir çocuğun donmadan, aç kalmadan ölmeme mücadelesi, bir ırgatın güneş altında çalışarak emeğinin karşılığını alamaması, bir doktorun içinde bulunduğu çaresizlik, bir memurun sadece yaşayabilecek kadar kazanması, bir sokak çocuğunun yaşama mücadelesi olarak görüyorum ve bu saydığım hak-

sızlıklar sömürenlerin ortak saldırılarıdır. ÖLÜM ORUCUNUN sadece hücrelere kapatılan birkaç gruptan oluşan devrimcilere mal edilmesi saçma, bir o kadar da anlamsızdır, Çünkü ÖLÜM ORUCU tüm insanca yaşamak isteyen, hakları ve özgürlükleri ellerinden alınmış, sömürülen ve sahip çıkılmayan insanların mücadelesidir ve burada şunu demek istiyorum; Tüm halklar birleşerek ÖLÜM ORUCU'na sahip çıkmalıdır. Kendilerinin verdikleri mücadelenin anahtarı ÖLÜM ORUCU'na sahip çıkılmasında saklıdır. Umarım burada ne demek istediğimi anladınız; ezilen sömürülen halklar birleşmeli ve ortak mücadele vermeli, herbirinin eylemi diğerinin eylemi, herbirinin acısı diğerinin acısıdır. Çünkü amaç ve yapılan haksızlıklar aynıdır sonuçta.

**TARSUS / YENİCE'DEN
İŞÇİ KÖYLÜ OKURU**

Ç

Ç

Ç

Ç

Ç

Ç

işçi-köylü

senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İsteddiğiniz süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Hesap Numaraları Sakine Dönmez

Ziraat Bankası Aksaray Şubesi
Yurtdışı DM Hesap no: 301009-389694
Vakıfbank Valide Sultan Şubesi Avusturya Şilini
Hesap No: 345-4018882
Türkiye İş Bankası: Çukurpazar İstanbul Şubesi
Yurtdışı FRF Şube Kodu 1122
Hesap No: 301000 0190382
Hesap No: 3013651,5
Yurtiçi TL Hesap No: 85870-4

“Şan ve şeref olsun 8 Mart’ı yaratan ve yaşatanlara”

8 Mart’ın devrimci özüne sahip çıkmak için kadın-erkek el ele alanlara...

Kadınlar anaerkil toplumun ataerkil topuma evrilmesi ile birlikte toplumda daha önceden sahip oldukları konumlarını kaybedip, ikinci cins muamelesi görmeye başlamışlardır. Anaerkil toplumda yaşamın birçok alanında erkeklerle birlikte, ortak çalışan kadın ayrıca doğurgan özelliğinden dolayı farklı bir öneme de sahipti. Ancak özel mülkiyetin doğuşu ile birlikte kadınlar toplumdaki bu saygın yerlerini yitirmeye başlamıştır. Kadınlar artık cinsel bir obje olarak görülmeye ve padişahların, kralınların saltanat sahiplerinin haremlerine kapatılmaya başlanmıştır. Bugün ise kadınlar bu haremelerin biraz daha gelişmiş hali olan gazinolara, podyumlara, televizyon ekranlarına sıkıştırılmaya çalışılmaktadır. Özellikle yarı feodalizmini koruyan bizimki gibi ülkelerde kadınlar feodal değer yargıları ile de sıkıştırılarak zulüm içinde bir yaşama mahkum edilmektedir. Kırsal kesimlerde feodalizmin yoğun olarak yaşanması ile birlikte çelişkiler bu denli bariz ortada iken kentlerde de yozlaştırılan kültür sonucu kadın, sadece cinsel bir obje olarak kullanılmakta ve yine aşağılanmaktadır. Her ne kadar yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde bu gerçekler daha yoğun bir şekilde yaşanıp, gözler önüne serilse de durum emperyalist ülkelerde de çok değişmemektedir. Oralarda da fuhuşun alabilmiş yaygın olması gelişmişlik olarak sergilenmeye çalışılmaktadır.

Yine emperyalistlerin daha fazla kar için başlattığı haksız savaşlarda onlarca kadın yaşamını yitirmekte, yüzlercesi yakınlarını kaybetmekte, tecavüze uğramakta, savaş ganimeti gözüyle bakılarak köle gibi alınıp satılabilmektedir. Araştırmalara göre sadece 1930’lu yıllarda yaşanan savaşta 200 bin Koreli kadın, Japonlar tarafından Japon askerlerini motive etmek ve rahatlatmak için kullanılmıştır. Koreli kadınların bizzat çalıştığı ve “rahatlama kampları” adı verilen bu kamplarda daha çocuk yaşta Koreli genç kızlar seks kölesi olarak kullanılmıştır. Bu kamplardaki kadınlar her gün belli sayıdaki bir asker topluluğunun tecavüzüne uğramıştır. Bugünün Türkiye’sinde asker ve polise moral geceleri adı altında açık saçık kıyafetlerle yapılan etkinlikler de bu anlayışın değişik bir versiyonudur. Haksız savaşların kadın üzerindeki tek etkisi elbette ki cinsel bir obje olarak kullanılması değildir. Bunun yanında yakınlarını savaşta kaybeden kadınlar geriye kalan tüm aile bireylerinin bakımını üstlenmekte; yaralı hasta ve yaşlılarla ilgilenmekte ve altından kalkamayacağı yükleri omuzlayabilmektedir. Son olarak yaşadığımız ve hafızalarımızda yer eden ABD haydutunun Afganistan saldırısı sırasında da kadınların ve Afgan halkının yaşadıkları gerçekler ortadadır. Savaş dönemlerinde daha da belirginleşen bu azgın sömürü, aslında varlığını her dönem korumaktadır. Çünkü kaynağını kapitalist-emperyalist düzenden almaktadır.

IMF’nin yıkım politikalarının dayatıldığı ve uygulandığı tüm yarı sömürge ülkelerdeki ezilenler bu politikalarından payı-

na düşeni alırken kadınlar ikinci cins olarak görüldükleri için bu payı iki misli daha ağır almaktadırlar. IMF’nin dayatmaları sonucu iyice zorlaşan yaşam koşulları kadınları ev işlerinin yanısıra farklı işlere de zorlamakta ve ucuz işgücü olarak kullanılmalarını artırmaktadır. Kadınlar özellikle ev ve işyeri temizliği gibi işlerde çok az miktardaki bir para ile çalıştırılarak sömürülmektedir. Geçinemeyerek fuhuş yapan kadınların sayısı da gözle görünür derecede artmaktadır.

Geçtiğimiz aylarda kadın sorununda bir devrim misali kamuoyuna sunulan anayasa değişikliklerinin ardından bu konuda hiçbir ilerleme olmadığı ortada. Değişiklik olamazdı da zaten. Evlilik süresince edinilen malların ortak dağılımı; “evin reisi erkektir” cümlesinin ve “karı” sözcüğünün anayasadan çıkarılması olarak özetleyebileceğimiz bu değişiklikler aslında bir aldatmacadan ibaret. Evlilik süresince edinilen malların ortak dağılımı belli bir tarihten sonra yapılan evlilikleri kapsarken diğer değişiklikler için söylenecek çok fazla söz yok. Kağıt üzerinde yapılan hiçbir değişikliğin hayata geçmediği, hiçbir anlam taşımadığı Türkiye gibi bir ülkede tüm bunların ne anlamı olabilir ki.

Genel olarak bakıldığında Türkiye’de bugün tüm ezilenlerin özellikle de kadınların yaşadıkları ortadadır. Ama buna ek olarak Kürt ulusu üzerinde oynanan oyunlar ekseninde Kürt kadınlarının yaşadıkları daha da üst boyuttadır. Köyü yakıldığı için zorla göç ettirilenler, yakınlarını bu haksız savaşta kaybedenler; katledilenler, tecavüze uğrayanlar; eşleri, çocukları gözleri önünde katledilenler ve daha niceleri. Özellikle bugün gelinen süreçle birlikte bakıldığında ise ulusal hareketin her gün yeni bir taviz daha vermesinin ardından iyice artan saldırılar karşısında tüm Kürt ulusu ve Kürt kadınları iki kat daha fazla sömürüye tanık olmaktadır. Bir yandan kaçırılmalar, gözaltılar, katletmeler halen devam ederken, bir yandan da saldırılar alabildiğince artmaktadır. Kürt illerine yapılan yatırımlarla özellikle Kürt kadınları üzerinde yoğunlaşarak kadınlara güzel konuşma, yürüme, giyinme dersleri verilerek ulusal kimlikleri unutturulmaya çalışılmaktadır.

Kürt kadınlarından bahsetmişken Kürt illerinde ve özellikle Batman’da yoğunlaşan intiharlara da değinmek gerekiyor. Dilî, kültürü, yaşamı elinden alınmak istenen, korucu, asker arasında sıkıştırılan; gerici, feodal değer yargıları ile yaşamı zehir edilen Kürt kadınlarının bu “sessiz çığlığı” burjuva köşe yazarlarının yazılarına dahi konu olmuştur. Ancak onlar, bunu da çarpıtarak ve kendilerine göre yorumlayarak “onlarca yıllık savaşın ardından bu ortama alışmamak” olarak lanse etmeye çalışmaktadırlar. Hatta kimileri Vietnam sendromunun Vietnam halkında değil ABD askerlerinde yaşandığını unutarak bunu Vietnam sendromu olarak bile adlandırabilmektedir. Yine Türkiye’de yaşanan bir başka gerçek de özellikle kırsal bölgelerde

yoğunlaşan töre cinayetleridir. Feodal toplumlarda kadın, erkeğin malı gibi görülmemekte, ona yapılan herhangi bir saldırı, taciz asıl olarak sahibine yani erkeğe yapılmış olarak görülmektedir. Ya da kadının yarı feodal değer yargıları baz alınarak hatta olarak değerlendirilen bir davranışı ailesinin esasta da aile erkeklerinin ayıbı gibi algılanarak “namus” cinayetlerine yol açabilmektedir.

Sonuç olarak kadın sorununda ele alınması gereken konulardan biri de cinsel sömürüdür. Ancak doğru olan, ısrarla sınıfsal sorunun işlenmesidir. Çünkü kadın sorunu sınıfsaldır; sistem sorunudur. 8 Mart’ın ortaya çıkışına da baktığımızda bu gerçeği görürüz. 1857 yılında New York’ta 40 bin emekçi kadının 8 saatlik işgünü için yaktıkları meşale olan 8 Mart kadın sorununun sınıfsal temelde ele alınması gerçeğini gözler önüne seriyor. Tekstil iş-

olarak kendini hissettirmektedir. 8 Mart kutlamaları için oluşturulan platformlarda yer alan feminist gruplar kendi bakış açılarını bu platformlara dayatarak 8 Mart’ın içini boşaltmak istemektedir. Daha önceki yıllarda bu grupların 8 Mart mitinglerinde attıkları “Tansu Çiller sen de kadımsın. Neden yanımızda yoksun?” sloganı yapılmak istenenin açık göstergesidir. Sömürülen sınıfa dahil kadın ile sömürülen, ezilen kadın aynı saflardaymiş gibi gösterilerek, 8 Mart sadece kadınlara özgü bir günmüş izlenimi yaratılmaya çalışılmaktadır. Yine platformlarda “erkekleri yürüyüşlere almayız” diyerek erkek kadın cinsini karşı karşıya getiren bu gruplar sorunu buraya hapsedmeye çalışmaktadır. Omuzdaş olarak gösterilmeye çalışılan ezen ve ezilen kadın asla yanyana değildir. Birisi kadın sorununun, ezilmişliğinin yaratıcısı diğeri ise ezilendir, sömürülendir. Ve kendisi gibi sö-

çisi 40 bin emekçi kadının direniş ateşi devlet tarafından kanla bastırılmış ve yüzlerce kadın işçi katledilmiştir. Ve tarih 1910 yılını gösterdiğinde yapılan II. Sosyalist Kadın Kurultayı’nda Clara Zetkin’in önerisi ile 8 Mart, **Dünya Emekçi Kadınlar Günü** olarak kabul edilmiştir. Her ne kadar 8 Mart’ın bu anlamı ayan beyan ortada olsa da gelinen süreçte bu anlam karartılmaya, 8 Mart’ın içi boşaltılmaya çalışılmaktadır. Yapılan tüm bu saldırılarla birlikte emekçi sözcüğü kaldırarak gün, anlamsız kılınmak istenmektedir. Emekçi kadın üzerindeki cinsel baskıyı ön plana çıkararak sınıf çelişkilerini yok saymak için çabalayanlar 8 Mart’ın direniş tarihini karalamak için de ellerinden geleni yapmaktadır. Oysa ki kadını ikinci cins olarak gören, onu aşağılayan ideoloji ne kadar çürümüş ise kadını erkeği zıtlştırarak sözde kadının yanında olan feminizm de o denli çürümüştür, yozdur. Özünde ikisi de egemen sınıf ideolojisidir. Kadın ile erkek cinsi arasındaki çelişkide sınıf çelişkisini yok sayarak sözde kadının yanında olan feminizm, aslında kadının yanında değil; sistemin yanındadır. Yaklaşan 8 Mart ekseninde bakıldığında bu sorunlar daha yakıcı

mürülenlerle omuzdaştır ancak. Bu yılki 8 Mart kutlamaları için yapılan toplantılarda da bu gruplar aynı dayatmalarda bulunabilirler. Ancak devrimciler ve komünistler mutlaka bu platformlarda yer almalı ve devrimci iradeyi buralarda hakim kılmalıdır. 8 Mart’ın kermeslerle, karanfil dağıtımları ile, incik boncuk satışı ile kutlanmaya çalışılmasının önüne geçilmeli, kadın erkek omuz omuza alanlarda 8 Mart kutlanmalıdır. Buna örnek 1857 yılında kadınlı erkekli patronlara karşı mücadele eden tekstil işçileridir. Örnek Nepal’deki kadın gerillalardır. Örnek Türkiye hapishanelerinde aylardır hücre hücre eriyen, savaşan kadınlar ve erkeklerdir. Alanlarda taçlandırılan 8 Mart, sürece müdahale noktasında önemli bir adımdır. Çünkü kadın sorunu sınıfsaldır. Ve esas kaynağı özel mülkiyet düzenidir. Çözüm de göğün yarısına sahip olan kadınların faşizme karşı savaşındadır. Yeni bir dünya yaratmak için en büyük silahımız olan MLM bilimine yakışır tarzda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde alanlarda olunmalı; 8 Mart’ın özü korunmalıdır.

Şan olsun 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü yaratan ve yaşatanlara!

AB sürecinde idam sendromu

Burjuva siyaset sahnesi yeni uyum yasa tasarısıyla ısınmaya başladı. Avrupa Birliği'ne uyum süreci adı altında 2001 Eylül'ünde yapılan anayasa değişikliklerinin ardından mevcut yasaları anayasaya uygun hale getirmek ve Avrupa Birliği'ne tam üyelik için birlik tarafından verilen ev ödevlerinin yapılması siyasetin gündemine bomba gibi düştü. Çünkü bu sefer yapılması gereken değişiklikler idam cezası ve Kürtçe eğitimi kapsıyor. Egemen siyaset içinde taşeron rol üstlenen hiçbir siyasi partinin idam cezasının kaldırılması ve Kürtçe eğitimin yolunun açılması konularında olumlu bir görüş oluşturması olanaklı değildir. Özellikle PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın idam edilmesinin güncel siyasetin malzemesi yapıldığı düşünüldüğünde ve dahası hala bir Kürt ulusunun, bir Kürt dilinin varlığının reddedildiği düşünüldüğünde bunun burjuva siyaset için ne kadar zor bir durum olduğu ortaya çıkar.

57. hükümetin küçük ortağı ANAP siyasal geleceğini büyük ölçüde Avrupa Birliği'ne endekslediği için Kürtçe eğitim ve idam cezasının kaldırılması konularında diğer siyasi partilerden daha aktif bir rol üstlenmiş durumda. Hükümetin diğer ortağı MHP idam cezasının kaldırılması konusunda "Apo'yu asalım sonra kaldıralım" abuklamasına sarılmış durumda. Kürtçe eğitim konusunda ise bölücülük fobisini canlı tutmakta, medet ummakta. DSP'nin tek adamı Başbakan Bülent Ecevit ise şimdilik iki ortağı arasında orta karar bir yol izlemeyi yeterli bulmakta. Muhalefet cephesinde ise Tansu Çiller'in DYP'si MHP'yi iktidara taşıyan ip olarak gördüğü Abdullah Öcalan'ın idamına dört elle sarılmış durumda. Muhalefetin bir diğer partisi Saadet Partisi ise bir yandan geçen seçimlerde Kürt illerinden aldığı oyların baskısı, diğer yandan resmi Kürt politikasının sürmesinin kendi yararına olduğunun ayırında olmaktan gelen bir kararsızlıkla iki cami arasında beynamaz halde. Recep Tayyip Erdoğan'ın Ak Partisi ise iktidar için kolları sıvamış durumda. Bunun gereği olarak idam cezası ve Kürtçe eğitim konularında emperyalist efendilerinin dümen suyunda hareket etmekte. Burjuva siyasetin iki ana kampı önemli bir yol ayrımına gelmiş bulunuyor. Önümüzdeki günlerde yasal değişiklikler hazırlanırken Avrupa Birliği taraftarları ile birlik karşıtlarının bir meydan muharebesine girme ihtimali hiç de düşük değil. Hatta bu muharebenin sonucu 57. Hükümetin yıkılmasını da getirebilir. İktidar partilerinden MHP el altından bu tehdidi savurmaktan çekinmiyor. Önceki uyum yasa tasarısı görüşmeleri sırasında MHP'nin savunduğu TCK 312. madde değişikliği sırasında iktidar ortakları olan DSP

ve ANAP muhalefetle işbirliği yaparak MHP'nin istemediği değişiklikleri gerçekleştirmişti. Yeni uyum yasa tasarısı da Avrupa Birliği'nin istemleri doğrultusunda yapılmak istenirse DSP ve ANAP'ın benzer bir yolu kullanması zorunlu.

Aslında iktidar ortakları en geç Haziran ayına yetiştirmek zorunda olduklarını bildikleri yasal değişiklikler için herhangi bir çalışma yapmış değiller. Konuyu bugünlerde gündeme taşımalarının tek sebebi yıllardır sürdüre geldikleri politikardan bir çark ediş gibi görünen yasal değişiklikleri yapabilmek için kamuoyu desteği sağlayabil-

mektir. Bir başka amaç ise Avrupa Birliği karşıtı lobiye sıkıştırmak. Öncelikli mesajları yasal değişikliklerin Avrupa Birliği'ne girmek için olmazsa olmaz bir nitelik arz ettiği, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik krizden çıkışının ancak Avrupa Birliği'ne girmekle mümkün olabileceği.

Oynanan oyun basit bir orta oyundan farklı değil. Çeşitli aktörler belli duruma göre konumlanmış durumda ancak hepsi oyunun sonucunu çok iyi biliyor. Konumları ne olursa olsun emperyalist efendilerinin istedikleri gibi davranmak zorunda olduklarını biliyorlar. ABD patentli bir komployla CIA tarafından Kenya'dan derdest edi-

lip uşak hükümete teslim edilen PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı asamayacaklarını burjuva siyasetin bütün aktörleri çok iyi biliyor. Yaşanacakların senaryosu çok önceden Pentagon laboratuvarlarında en ince ayrıntısına kadar planlandı. Kürt Ulusal Hareketinin siyasallaşma adı altında yürüttüğü teslimiyet politikaları da bu planın bir parçası. Kürt siyaseti burjuva siyasetin içine çekilerek eşitlik ve özgürlük temelinde, ulusların kendi kaderini tayin çerçevesinde bağımsız bir Kürt politikasının yaşam alanı bulması engellenmeye çalışılıyor. İdam cezasının kaldırılması, Kürtçe eğitimin yolunun dö-

yönetimlerin emperyalist efendilerinin sözünden dışarı çıkamayacaklarını çok iyi bilirler. Bu yüzden yeni uyum yasa tasarısının da geçmişte olduğu gibi faşizmi pekiştirmekten başka bir amaca hizmet etmeyeceğini önceden tespit etmek gerekiyor. Bilinmelidir ki Kürtçe'nin kısmi eğitiminin ve Kürtçe yayının önünün açılması Kürt ulusu üzerindeki baskıları ve asimilasyon politikalarını ortadan kaldırmayacak tam aksine pekiştirecektir. Kısmi Kürtçe eğitim konusundaki haklı talepleri geçici olarak geriletir ve Kürt çocukları zorunlu olarak geçmişte olduğu gibi ilk ve orta öğretimde tek dil olan Türkçe ile eğitim almak durumunda kalırlar. Kürtçe yayın yapılabilmesi ayrı bir şeydir, bu yayının Kürt ulusal bilincini geliştirmesi, Kürt kültürünü yaşatması ayrı bir şeydir. Kürtçe yayın aracılığıyla emperyalizmin gerici ve yoz kültürü Kürt Ulusunun tüm hücrelerine çok daha rahat bir şekilde yayılacaktır. Hem de bu faaliyet Kürt burjuvazisinin desteğinde yapılacaktır. Unutulmamalıdır ki emperyalizm ve proleter devrimler çağında geri bırakılmış ulusların milli burjuvazisi kompradorlaşmaya eğilimlidir. Kompradorların çıkarı ise emperyalizmin çıkarı neyse odur.

Sorunun Marksist-Leninst-Maoistleri ilgilendiren tarafı Kürtçe eğitim ile yayın ve idam cezası konusunda proleter tavrın ne olması gerektiğidir. Proletarya Kürtçe eğitim ve yayın konusuna ulusların kendi kaderini tayin hakkı çerçevesinde bakar. Her ulusun bağımsız bir şekilde yaşam hakkı vardır. Her ulusun kendi dilinde eğitim alma ve yayın yapma hakkı vardır. Proletarya bu hakları kabul eder ve sonuna kadar savunur. Bir ulusu baskı ve zor yöntemleri ile kendisiyle ortak hareket etmek zorunda bırakmaz. Aksine ezen ulus komünistlerinin temel görevi eğer ezilen ulusun ayrılması o ulus ve halk için faydalı olacaksa kendi kaderini tayin hakkını savunmaktır.

İdam cezasına gelince, yaşadığımız çağda idam cezasının kaldırılması olanaklı değildir. Özellikle Avrupa ülkelerinde bu yönde atılmış olan adımlar göstermelik adımlardır. Bu ülkeler burjuvazisi kendi iktidarlarına yönelik bir tehditle karşı karşıya kaldıklarında birer birer idam cezalarını yasalarına yeniden geçireceklerdir. İdam cezasının kalkması ancak sınıfların ortadan kalktığı komünist dünyada olacaktır. O güne kadar proletarya sömürücülere, emek gaspçılara karşı idam cezası silahını kullanmaktan çekinmeyecektir, çekinmemelidir. Dar burjuva hümanist bakış açısı idam cezasını tarihin çöplüğüne atmakta yeterli olamaz. Çünkü emperyalizmin egemenliğini sürdürmesi için bu cezaya her zaman ihtiyacı olacaktır.

Marksist-Leninist-Maoistler uşak

Sınıfsal yaklaşım

FİLİSTİNLİ ÇOCUKLAR ÖĞRETİYOR !

ABD emperyalizminin Ortadoğu'nun kalbine bir hançer gibi sapladığı siyonist İsrail Devleti'nin Filistin halkına kusturduğu kan, yaşattığı işkence ve zulüm, 2. intifadanın ulaştığı 17. ayın şu günlerinde, en üst boyutlara ulaşmış bulunuyor. Dörtte biri çocuk olmak üzere çoğu sivil 1000'i aşkın ölü, onbinlerce sakat ve yaralı veren Filistinliler, önderliklerine çöreklenen işbirlikçi/teslimiyetçi El-Fetih/Arafat kliğine karşı direniş/intifadayı sürdürüyorlar. Yarısı 54 yıldır dağıtılmış, yarı nüfusu ise 35 yıldır açık işgal altında yaşayan Filistin halkı; F-15, F-16, hatta en gelişkin savaş uçağı kabul edilen F-151'lerden atılan 500 kiloluk bombalara, Apache helikopterleri, Merkava tankları ile açılan ateşlere ve evlerinin üzerinden geçen buldozernere rağmen, azminden ve gücünden hiç bir şey kaybetmeden mücadeleyi yükseltiyor.

"Gün geçmiyor ki" anlatımına tamamen uygun bir tarzda, her günü siyonist-faşist katillerin saldırı ve cinayetleri ile onlara karşı geliştirilen çeşitli biçimlerdeki eylem ve direnişlerle geçiren, yüzde 78'i işgal altındaki Filistin toprakları, büyük bir halk direnişine mekan oluşturuyor. İlki 1987, ikincisi 1996'da başlatılan intifada süreçlerinin sonuncusu, 28 Eylül 2000'den (El Aksa) günümüze, bilançosu git gide kabararak devam ettiriliyor. İsraili bir generalin deyişiyle, "Filistinlileri ablukaya alarak direnişini bitirmek, deniz suyunu kaşıkla içerek bitirmeye çalışmaya benziyor."

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından (1949), yahudilerin Hitler faşizminde uğratıldığı soykırımın yarattığı tepki ve mağduriyet atmosferini iyi kullanan ABD'nin, jeo-politik açıdan en kritik bölge olarak bilinen Ortadoğu'da, tamamen suni biçimde inşa ettiği İsrail polis devleti; misyonunu siyonizm bayrağıyla en iyi biçimde oynayarak, emperyalizmin bölgedeki ölüm makinesi haline geldi. Askeri olarak örgütlenendirilen ve güçlendirilen İsrail, Ortadoğu

halklarının kasaplığına soyunup, özellikle son 35 yılda sayısız katliama imza atarak serpildi. Artık, ABD emperyalizminin Kafkasya'ya ilişkin planlarında da önemli roller üstlenen bir konuma ulaştı. Gelinek noktada, efendilerinin dahi dizginlemekte zaman zaman zorlandığı bir azgınlıkla, dünya kamuoyunun gözleri önünde vahşet tablolarını peşpeşe sergiliyor. Öyle ki parlamentosunun 12.02.2002'de aldığı kararla, dünyada işkenceyi yassallaştıran ilk devlet olma "onuru" da onlara nasip oldu.

Ortadoğu'dan Kafkaslara uzanan bir coğrafyada, gerçek manadaki "şer eksenli", ABD-İsrail-Türkiye tarafından oluşturuldu. 1979'a gelindiğinde İsrail'i tanıyan tek "İslam" ülkesi olma şerefine sahip TC faşist diktatörlüğü; 1991'de yoğunlaştırdığı temaslarını, 1996'da imzalanan "Türkiye-İsrail Stratejik Savunma ve İşbirliği Anlaşması"yla ileri bir aşamaya taşıdı. Ardından bu üçlünün askeri tatbikatları peşisıra gelmeye başladı. (1997 Güvenilir Denizkızı, 1999 Konya Hava Tatbikatları) Bugün ABD'nin iki has uşağı olarak kol kola girmiş bulunuyorlar.

ABD'nin, 52. eyaleti gibi işleyen, Ortadoğu'daki gayri-meşru çocuğu İsrail, dünyadaki hiç bir ülkelerarası platformda kınanamaz, eleştirilemez bir dokunulmazlığa sahip bulunmaktadır. En azılı halk düşmanı rejimleri bile sollayan uygulamaları, dünya halklarının derin nefretini ve öfkesini doğurduğu için, başta uşak Arap devletleri ve kimi "demokratik" maskeli Avrupa'lı emperyalistlerin "eleştiri"leri, her defasında babası/hamisi ABD tarafından anında göğüslenildi.

31.08.2001'de, 150 devletin katılımıyla G.Afrika'nın Durban kentinde yapılan "Dünya Irkçılıkla Mücadele Konferansı"nın sonuç bildirgesine, ırkçılığın bugün için en net tarifine sahip "siyonizm" konulmadı. En son örnek ise İstanbul'da yaşandı. 13.02.2002'de sona eren AB-İKÖ forumunda, en sıcak gündem olmasına karşın İsrail kıyımına karşı tek cümle sarf edilemedi. İslamcı uşaklar topluluğu

İKÖ, 11.10.2001'de de Afganistan'a yönelik saldırıyı kınamamış, efendileri ABD'ye "başkasına vurma" diye yalvarmaktan öte bir söz söylemeyince, Bush'dan "afe-rin" almıştı.

Bu durum, her iki toplantının emperyalistlerce tezgahlanan düzmece manipülasyon gösterileri olduğunu kanıtlamanın yanısıra, İsrail'in ima yollu bile "eleştirilemez" konumunda bulunduğunu gösteriyor, ABD tahakkümünün boyutlarını çiziyordu. Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin "İsrail hassasiyetleri", yalnızca Filistin halkına yönelik katliamın hangi güçlerce yaptırıldığını ortaya sermiyor, daha önemlisi Ortadoğu için yapılan hesapların ne denli hayati özellikler arz ettiğini de sergiliyordu. Nitekim, Filistin'deki zulmün kan banyosuna döndüğü son haftalar içinde, İngiliz Dışişleri Bakanı Jack Straw, 14.02.2002 günü verdiği demeçte, "Barış yönünde atılacak ilk adımlar, İsrail halkının can güvenliğini sağlamaya yönelik olmalı" diyebiliyordu.

11 Eylül'le birlikte ABD'nin "anti-emperyalist, anti-faşist olan, hegemonyamızı ve otoritemizi kabul etmeyen herkese ölüm" sloganıyla başlattığı kampanya, bunu zaten başından beri varlık felsefesi olarak uygulayan, son vitesteki İsrail için "yenilik" arz etmedi. Çünkü İsrail, ABD emperyalizminin dünyaya ilişkin "her türlü şiddeti, baskı ve zulmü uygulayarak işgal ve ilhak" diye özetlenebilecek planlarını, Filistin topraklarında gerçekleştiren bir modelin adıydı.

Daha 11 Eylül'den yaklaşık bir ay önce, Washington Post'un kalemlerinden kan damlayan "yazar"ları, İsrail'in son iki aydır yürürlüğe soktuğu taktikleri formüle ederek şöyle yol göstermişlerdi :

"İsrail savaşta ve kaybediyor. Kazanmasının tek yolu ezici bir kuvveti harekete geçirmek, kendisine savaş açan silahlı Filistin kuvvetlerini yok etmek, öldürmek, ele geçirmek ve sürmektir." (Michael Kelly, 15.08.2001)

"Kısa bir savaşın dört hedefi olmalı. Bir; teröristleri öldürmek ve yakalamak. İki; Filistin yönetiminin askeri altyapısını yok etmek. Üç; Filistin yönetimine faydası olan diğer altyapıları yok etmek. Ve dört; İsrail'in nihai sınırlarını belirleyerek bu sınırlara bir duvar dikmek. Bütün Kudüs bu duvarın içinde olmalı." (George F. Will,

17.08.2001)

İsrail'in bu kadar pervasız ve dizginsiz terörünün bir diğer nedensel boyutunu da Filistin yönetimi oluşturuyor. 1984'e kadar uzlaşmacı ve reformist bir çizgi izleyen FKÖ önderliği, bu tarihten itibaren "barışçı çözüm" esasıyla işbirlikçiliğe kayd ve 1991 Madrid'in ardından, 1993-1995 Oslo görüşmeleriyle teslimiyetçilik son noktaya taşındı. "Yerleşim Alanları" adı altında adım adım ilerleyen işgali meşrulaştırma planı yürürlüğe girdi. İsrail'in "Filistin Emniyet Müdürlüğü" görevini üstlenen Arafat; her işbirlikçinin kaçınılmaz sonuna yuvarlanarak, Ramallah'daki ofisinden kıpırdayamaz bir acizliğe sürüklendi. Şaron'un talimatlarıyla, direnişçilere ve savaşçılara karşı izlediği her türlü baskı, tutuklama ve hapis politikasıyla İntifada'nın önündeki en büyük engel konumuna gelen Arafat; elde kalan son temel talepten (Filistinli göçmenlerin ülkeye dönmesi) de New York Times'a 03.02.2002'de verdiği demeçle vazgeçtiklerini açıkladı.

Filistin, sınıf mücadeleleri tarihinde benzersiz bir süreci yaşıyor. Bu süreç, birçok bakımdan derslerle dolu. Bunların başında, zulme karşı silaha sarılma ve isyan etmenin tek meşru ve geçerli yol olduğu geliyor. Filistin tarihi; kendi kaderini belirlemenin, "barış politikası" adı verilen emperyalistlere yalvarma-dilenme şeklinde deşifre edilebilecek işbirlikçi-teslimiyetçi politikalarından değil, uzlaşmasız, tavizsiz bir savaş yürütmekten geçtiğini belletiyor. Bu yoldan sapanların, bir süre sonra elini düşmanlarının değil, kendi halkının karnasına bulamasının kaçınılmaz olduğunu anlatıyor.

Henüz ilköğrenim çağında, şairin "a, b, c 'yi onlar öğretti, ç (che)'yi kendimiz öğrendik" dediği gibi, düşman tanklarına, bomba ve mermilerine taşla/yürekle karşı koymayı öğrenen Filistinli çocuklar; bu tavırlarıyla aslında öğrenciden çok öğretmendirler. Onların öğrencisi olmaya herkesin ihtiyacı var. Onlardan öğrenemeyen Arafat gibileri için teslimiyetçiliğin sonu, ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in İsrail Savunma Bakanı Ben Eliezer'e 07.02.2002'de söylediği, "Bana kalırsa Arafat'ı asabilirsiniz" e varır. Aynı Cheney'in yarın Sezer, Ecevit veya bir başkasına, sadece Arafat ile Apo isimlerini değiştiren bir cümle ile seslenmesi hiç de şaşırıcı olmamalıdır.

Hastane personeli posta dağıtıcısı oldu

Kartal: Haber-Sen tarafından 20 Şubat 2002 tarihinde PTT Hastanesi önünde saat 12:00'de bir basın açıklaması düzenlendi. "Zorunlu atamalar durdurulsun, hastane çalışanları ile bir bütündür" vb. dövizlerin açıldığı basın açıklamasına hastane çalışanları, doktorlar ve hemşireler katıldı. Basın metnini kitleye Haber Sen Genel Başkanı **Kemal Keleş** okudu. Keleş PTT Hastanesinde çalışan 56 hasta bakıcı, hizmetli ve teknik elemanın zorla PTT dağıtıcısı sıfatıyla PTT dağıtım merkezlerine dağıtıcı olarak atandığını belirtti. "Geçmiş dönemde PTT Hastanesinin satışı gündemdedi. Bunu başaramayan genel müdürlük hizmetlerin satış yoluyla ortadan kaldırılmasını istiyor. Sağlık hizmeti veren hastane bahçesine 2 baz istasyonu kuruldu. Kreş bölümü kapatıldı. Çalışanların mesaisi kesildi" diyen Keleş sözlerine şöyle devam etti "Hastanenin sağlık ve teknik donanımı üst düzeydedir. Yüzlerce hasta yatmaktadır. Hastalar ve diğer hizmetler yok sayılarak bu hizmetlerin verilmesini sağlayan personelin tamamı istemediği halde dağıtıcı olarak dağıtım merkezlerine atanması, ülkemizde sağlık hizmetlerine verilen değer göstergesidir"

Keleş konuşmasının devamında Ulaştırma Bakanlığı ve PTT Genel Müdürlüğü'nü insanların sağlığıyla oynamamaya ve atamaların durdurulup arkadaşlarının işyerlerine geri döndürülmesini talep ederek sendika olarak çalışanlarının haklarını hukuki ve meşru yollardan koruyacaklarını belirtti. Basın açıklamasında kitle "**Rantiyeye değil sağlığa bütçe**", "**Özelleştirmeye hayır**", "**Atamalar durdurulsun**" gibi sloganlar attı.

"Bir başarı hikayesi(!)"... POAŞ'ın özelleştirilmesi

Emperyalistlerin başta da ABD emperyalizminin derinleşen krizlerini alt etme ve dünya kaynaklarına sahip olma çabalarıyla kurguladıkları ve uygulamaya çalıştıkları özelleştirmeler son hız sürüyor. Ülkemiz patron-ağalarının bu konudaki çabalarıysa efendilerince taktire değer sayılmakta.

Türkiye'nin en büyük petrol dağıtım şirketlerinden olan POAŞ'ın özelleştirilmesinde hedeflenen program adım adım atılmaktadır patron-ağalarca.

Devlet Bakanı Yılmaz Karako-

yunlu, IMF Türkiye Masası Şefi Juha Kahkohen başkanlığındaki heyetle yaptığı toplantıdan sonraki açıklamasında TÜPRAŞ ve POAŞ'ın özelleştirilmesinin 2002'nin ilk çeyreğinde yapılacağını belirtti. 11 Eylül saldırısıyla özelleştirme süreci uzayan POAŞ ve TÜPRAŞ'ın en kısa sürede özelleştirilmesiyle 1.2 milyar dolarlık bir kaynak sağlanacağını söyleyen Karakoyunlu IMF onayından geçen Özelleştirme Yasa Tasarısı'nın bu hafta Bakanlar Kurulu'na sunulacağını da hatırlattı. TÜPRAŞ'tan öncelikli olarak jet hızıyla özelleştirilecek olan POAŞ'ın peşkeş çekilme sürecini açacak olursak;

5 Eylül 1990 yılında Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'na bağlanan POAŞ'ın talanının ağır-aksak ilerlediği yönünde emirler gelmiş olmalı ki bu yönlü çalışmalar hızlandırılması elzem olmuştur. "Halka Arz" aldatmacasıyla süslenen POAŞ'ın özelleştirilmesi konusunda ilk adım 27-29 Mayıs 1991 tarihinde %4,02 oranında hissenin satılmasıyla başlamıştı.

18 Mart 1998'de birinci satış ihalesi gerçekleştirilen POAŞ'ın %51 kamu hissesi için en yüksek teklifi veren Hayyam Gariboğlu'nun sahibi ol-

duğu Akmaya-Orteks şirketler grubu olmuştur. Özelleştirme Yüksek Kurulu 15 Temmuz 1998'de ihalede 3. en yüksek teklifi veren İş Bankası-Bayındır Holding ve PÜAŞ Ortak Girişim Grubuna vermiştir ihaleyi. Ancak sermaye sahiplerinin bu önemli şirketi yutma dalaşı bu dönemde iyice derinleşti. İhaleyi alan bu grubun gerekli parayı Emlak Banktan kredi olarak ödeyeceği gibi bilgiler kamuoyuna yansımıştı.

İş Bankası'nın da adının karıştığı bu oyunların ciddi bir prestij kaybı yaratacağı, özelleştirme politikalarının yıpranacağı düşünülmüş olmalıydı ki 30 Kasım 1998'de ödemelerin

yaşanmadığı gerekçesiyle satış Ankara 6. İş Mahkemesi kararı ile iptal edildi.

Aradan geçen yaklaşık 1,5 yıllık süreçten sonra elbette kılıfına uygun bir şekilde devam edilmeliydi POAŞ'ın talanına. Ve 17 Kasım 1999'da POAŞ'ın %51 hissesi ikinci kez ihaleye çıkarıldı. Bu karlı şirketi yutmak isteyenler arasında şu konsorsiyumlar bulunuyordu.

Doğuş Holding AŞ- Koç Holding AŞ Ortaklık Girişim Grubu, T. İş Bankası AŞ ve Doğan Şirketler Grubu Holding AŞ Ortak Girişimi Grubu, T. Vakıflar Bankası T. A. O ve Alarko Holding AŞ Ortaklık Girişim Grubu, Nurol Holding AŞ-Cıngıllı Holding AŞ-Anadolu Uluslararası Ticaret ve Taşımacılık AŞ-Medya Holding AŞ-Ortaklık Girişim Grubu. Ve sonuç olarak T. İş Bankası AŞ ve Doğan Şirketler Grubu Holding AŞ-Ortaklık Girişim Grubu ihaleyi kazandı.

Temmuz 2000 yılında yapılan ve dünyanın en büyük 11. özelleştirilmesi olarak tanımlanan bu talanla devlet bütçesine 1,3 milyar dolar girdi sağlayan POAŞ'ın %51 hissesi satılmış oldu.

Hatırlanacağı üzere ezilen işçi ve emekçiler için işsizlik, yoksulluk, sendikasızlık, kötü çalışma şartları anlamına gelen özelleştirmenin faturası yazılmakta geç kalınmamıştı. %51 hisseyi alan Konsorsiyum yönetiminin aldığı kararla POAŞ'ta çalışan 3800 çalışan içinde örgütlü sendikacı olan 2200 işçiden 1200'ü kapı dışarı edilmişti.

15 Şubat 2002 tarihinde Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nca yapılan toplantıda konuşan Öİ Başkanı **Uğur Baydar**'ın açıklamalarına göre 4 Mart 2002'de "Bütün Avrupa ve Amerika kıtası üzerinde çeşitli merkezlere gidilecek ve POAŞ anlatılacak" Road Show adı verilen bu tanıtım programının ardından da anlaşıla-

cağı üzere bu pastanın dilimlerinin "halka arz" demagogilerine karşın kim düşeceği ortadadır.

POAŞ'ı; "Türkiye'nin halka açık en karlı 3. Şirketi" olarak tanımlayan Baydar satış planını ise şöyle açıkladı toplantıda. Yatırımcılar 27 Şubat-6 Mart 2002 arası ön talepte, 13-15 Mart 2002 arasında ise kesin talepte bulunabilecek. Yatırımcılar, küçük tasarruf sahipleri, POAŞ çalışanları, alım gücü yüksek bireysel yatırımcılar ve yerli kurumsal yatırımcılar olmak üzere 4 kategoride ele alınacak.

POAŞ çalışanları ve küçük tasarruf sahipleri 300 lot (300 bin hisse) ve altında, alım gücü yüksek bireysel yatırımcılar ve yerli kurumsal yatırımcılar ise 3001 lot (3001 bin hisse) ve üzerinde talepte bulunabilecek.

Toplantıda konuşan POAŞ Genel Müdürü **Ertuğrul Tuncer** ise "Böylesine güçlü ve karlı bir şirketin halka arzına tüm yatırımcıları davet ediyorum" diyerek POAŞ'ın özelleştirilmesini gerçekleştirmiş bir başarı hikayesi olarak tanımladı.

Büyük bir aldatmaca kampanyasına da ihtiyaç duyan Özelleştirme İdaresi Başkanlığı yolunun önündeki çakılların temizlenmesinde kolaylık sağlamak için 15 Mart 2002 tarihinde de bir reklam kampanyası başlatacak. Tabi demagoji yine aynı; "POAŞ halka arz ediliyor" (!)

POAŞ işçilerini ve ailelerini bekleyen çıkmazın 45 gün kadar sonra "TÜPRAŞ'ın halka arzı" talanıyla daha da derinleşeceği şimdiden görülmekte.

Ülkemiz değerlerinin kimlere "arz" edildiği ortadadır. Ve bugün bunun faturasını ağır bir şekilde ödeyen halkımız buna mutlak dur demek zorundadır. Buysa ancak ve ancak işçi sınıfının bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve egemenlere karşı mücadele etmesi ile mümkündür.

Bilinç

Sendikalarda komiteleşme üzerine

Ülkemizde sendikacılık bugüne değin esas olarak reformist, bürokrat, sarı sendikal anlayışın hegemonyası altında yapılagelmiştir. Yer yer yerel düzeyde devrimci nitelikte kimi oluşumlar ve şubeler oluşturulmuş olsa da, bu, sendikacılık tarihinde tayin edici önemde ve kapsamda olmamıştır. Sendikal hareketin, esas olarak reformizmin ve işbirlikçiliğin etki sahası içinde bulunması işçi sınıfına ve genel anlamda emekçi halka çok şey kaybettirmektedir. Reformist-sarı sendikacılık, ülkemiz işçi sınıfının her daim baş belası olmuştur. Gerçek nitelikteki devrimci sınıf sendikacılığının tersine MGK sendikacılığı diye adlandıracağımız bu yaklaşım her seferinde devletin desteğine ve yönlendirmesine mazhar olmuş, pratik işleyişi de devletin herhangi bir kurumundan farklı olmamıştır. Bunun sonucudur ki bugün sendikalara hakim olan anlayış sınıfa yönelik çok kapsamlı ve derinlikli saldırılar karşısında suskun kalmaktadır. Bu kapsamlı saldırılara karşı işçi sınıfı harekete geçirilmediği gibi sınıfın sisteme ve onun uygulamalarına karşı tepkisi

nötralize edilip, onun değiştirici dinamizmi ve enerjisi dönem dönem altı boş sloganlarla, Ankara'ya çağrılarla boşaltılıp etkisiz kınıyor. Peki bu gerçekliğe karşı biz ne yapmalıyız? Bu soruya Marks'ın söylediği sözlerle başlayalım. "Sendikalar, başlangıçtaki hedeflerinden bağımsız olarak bundan böyle tam kurtuluşlarının büyük çıkarı doğrultusunda işçi sınıfının odak noktası olarak daha bilinçli davranmasını öğrenmelidirler. Bu hedefe yönelik her toplumsal ve politik hareketi desteklemelidirler. Kendilerini bizzat tüm sınıfın öncü savaşçıları ve temsilcileri olarak görerek ve buna göre davranarak sendikaların dışında duranları kendilerine çekmeyi başarmalıdır. Örneğin son derece uygunsuz koşullar tarafından direnme güçleri ellerinden alınan tarım işçileri gibi en düşük ücret ödenen işçi tabakalarının çıkarlarına özen göstermelidirler, çabalarının dar görüşlü ve bencil olmaktan uzak, daha çok ezilen kitlelerin kurtuluşunu hedef aldığı tüm dünyaya kavratmalıdır." İşte ne yapmalıyız sorusuna mükemmel bir cevap. Ancak şu-

nu da pratik bize öğretir ki en parlak tahliller bile uygulanmadığında, bir anlam ifade etmez. Yine ihtiyaç duyulan mekanizmalar yaratılmadığında bu doğrular yaşam hakkı bulmaz. Peki nedir bu mekanizmalar? Bu mekanizmalar örgütlülüğün olmazsa olmazı olan komitelerdir. Mevcut durumu tespit ettiğimizde örgütsüzlük, dağınıklık ve bundan kaynaklı güvensizlik, karamsarlık, umutsuzluk bir karabasan gibi toplumun üzerine çöktüğü ve bu durumun şekillendirdiği çarpık ilişkiler ve sonuçlar görülmüyor. Mevcut durum karşısında yeterince kafa yordumuz, bu durumu tersine çevirme iradesini tam olarak ortaya koyduğumuz söylenemez. Bundandır ki yeterince tabanla birleşilemiyor, işyeri komiteleri örgütlenmiyor, işçiler bilinçlendirilip kendi sorunlarını sahiplenici bağdaşlıklarının sorunlarına duyarlı kılınmıyor. Bu da sarı sendika ağalarının işini daha kolaylaştırıyor. Sistemin yüklediği görevi daha rahat yerine getirmeye ortam yaratıyor. Evet yapmamız gereken Marks'ın da dikkat çektiği yönelim esasında hareket etmek, işçi sınıfının sorunlarıyla daha yakından ilgilenmek, devrimci işçileri sendika yönetimlerine yönlendirecek dev-

rimci bir sendikal önderlik oluşturmaktır. Bunu da başarabilmek için kaçınılmaz olarak tabanla birleşmek şart. Öyleyse tabanla birleşmenin yol ve yöntemleri yaratılmalı ve bu konuda tez elden adım atılmalıdır. Bunun da ilk adımı kendimizi örgütlemektir. Yani mevcut potansiyelimizi ihtiyaç duyulan mekanizmalar haline getirmeli, aksi takdirde başarılı olmak ya da örgütlülüğün söz etmek mümkün olmaz. Komiteler varsa örgütlülük vardır. **Komiteler yoksa örgüt yoktur.** Tek tek kişilerin varlığı örgüt olarak tanımlanamaz; bunlar olsa olsa taraftar, duyarlı, iyi niyetli, en ilerisi ideolojik nüfusu teşkil ederler. Bugün yapmamız gereken bu komiteleri oluşturmak, oluşmuş olanları işlevlendirmek ve komite misyonuna uygun hale getirmektir. Bu araçları yaratmadan, varolanları işler hale getirmeden nitelik olarak hiçbir şeyi tersine çevirmek mümkün değildir. Bu anlamda geçmişimize bakıp yaşananlardan dersler çıkarmak olumluluklarından öğrenmek geleceğimizin teminatıdır. Bilimsel olarak sınırsız, sömürsüz, baskısız bir dünya yaratmak ve kendimizle beraber bu saldırılara uğratılan tüm katman ve sınıfları kurtaracak olan ayrıca-

lıklı, işçi sınıfının devrimci ideolojilerine ve onun dinamizmine sahibiz. Bu ayrıcalığı kafalarımızda içselleştirmeliyiz. Bu teori ile hazineden beslenmeliyiz. Sendikalar cephesinde bugün bize düşen görev, kitleselleşmeyi hedefleyen, demokratik talepleri yükselten, dışındaki güçleri sürece katan, katmaya çalışan (bu noktada semtler, mahalleler, köy, yöre dernekleri zengin olanaklar sunmaktadır) bir mücadeleye girilmesi mevcut durumu tersine çevirmenin anahtarıdır. Temel sorununuz örgütsüzlüktür. İşlevli bir örgütlülük var olan ilişkilerle ve birimlerle geniş bir alana önderlik edebilir, ciddi bir muhalif çekim merkezi haline gelebilir. Hedef kitle politikalarımıza uygun taktiklerle beslenebilir. Bu coğrafyada proletaryanın yaşamış olduğu binlerce tecrübe ve deneyim var. Tarihimizden öğrenerek pratiğimize yön vermeliyiz. Doğru zamanlama, doğru tercih, doğru müdahale. Ne gereğinden önce tez canlı; olanı tüketen ne de hantallık, statükocu yaklaşımlarla gerisinde kalan. Bizi hedeflerimize yakınlaştıracak olan, doğru müdahaleyi yerinde yapan bir komiteler zinciridir.

Belediye-İş 2 No'lu Şube Kongresi, sınıf adına yapılanlar ve öğrettikleri!

“ Kongreler işçi sınıfının baharındır.” Mücadelenin ve duyarlılığın ortaya çıktığı ve konuşulduğu dönemlerdir. Bu dönemlerde herkes kendisine ve sorunlara yönelik çözümler ortaya koyar ve yeni görüşler açıklar. Bunları yaparken de herkes bunu işçi sınıfının çıkarlarına hizmet etmek için yaptığını iddia eder. Hatta daha ileri giderek “sınıf mücadelesinin gerekliliğini” yerine getirdiğini söyler.

9 Şubat 2002 tarihinde Belediye-İş 2 No'lu Şube'nin Kongresi yapıldı. Bu kongrede önemseydiğimiz bir iki sorunu aktaracağız.

Buna geçmeden önce kongre; duyulan ilgi, kongrenin düzeyli geçmesi (düzeyli düşürmek isteyenler olmasına rağmen) ve genel ilgi açısından son dönemlerle birlikte değerlendirildiğinde iyi durumdaydı. Bu ilgi sadece işçilerle sınırlı değil aynı zamanda devrimci demokratik kurum ve kuruluşların ilgisi açısından da oldukça iyiydi.

Kongreye gelmeden önce kongrenin denk düştüğü dönem ve görevlerimiz, şubede bulunan bütün devrimci demokratlarla birlikte tartışıldı. Sorumluluklar gereği dar grup çıkarları yerine sınıfın genel çıkarlarının öne çıkarılması gerektiği vurgulandı. Ve buna denk düşen bir çalışmada herkesin katkı sunmasının gerekliliğine değinildi. Buna denk düşen çalışmayı da biz DDSB'liler yapmaya çalıştık.

Bunu dışımızdaki devrimci demokratlarla da ortaklaşmaya çalıştık. Kendini bunun dışında tutanlar oldu. Buna ileride değineceğiz.

Bu tartışmalarda çıkan zenginlikler 2 No'lu Şube'nin kongresine yeterince yan-

sıtılmamış ve uygulanmamıştır. Ancak hem önümüzdeki pratikler açısından hem de yeni kongreler için önemli dersler çıkarılmıştır.

Bu yapılırken elbette eksik yönlerimiz ya da daha iyi nasıl olabilir konuları konuşulmuş ve tartışılmıştır. Ancak hepimiz biliyoruz ki her olay bir bütün olarak ele alınır. Bunun parçaları da bütüne göre oluşturulur. Bu parçalar da genel durumun ortaya çıkardığı sonuçlara göre belirlenir. Bizim birinci bölüme ilişkin kendimizce çıkardığımız sonuçlar işçinin çıkarlarıyla ters düşmeyen sonuçlardır; Ortaya konulanla yapılanlar arasında çelişki yoktur. Ancak eksik olabilir. Şimdi bu kongrede neler olduğuna biraz göz atalım:

KONGRE SÜRECİN İLK ADIMLARI OLACAK

Belediye-İş 2 No'lu Şube demokratik yapısı gereği demokratik olan her kesimi dinlemiş, dikkate almış ve bu süreci ortaklaşmaya çalışmıştır.

Kongre başlarken söylediklerimiz ile kongrede söylediklerimiz hiç değişmedi. Kendisinin muhalif olduğunu mevcut şubenin işçi sınıfı mücadelesinin gereğini yapmadığını, hantal, dar bir yapısı olduğunu yıllardır söyleyenler de vardı. Bu kişiler ne yaptı sorusunun cevabını veremeyeceğiz. Çünkü hem yaptığı hem de düştüğü nokta bizim açımızdan değerlendirmeye alınmayacak kadar değersizdir ancak ders alınması açısından da öğretici buluyoruz. Şunu da eklemek gerekiyor. “Sınıf mücadelesi” adına yapılan her şeyi belirleyen kişiler olduğunu savunmak

basit, geri, tarifi mümkün olmayan sonuçlar ortaya çıkartır. Bütün kongre delegeleri bunu bütün açıklığıyla gördü. Kongrede herkes tarafından görülen başka bir durum ise sendika genel merkezinin şubenin kongresine müdahale etmesidir. Bunu oldukça önemsiyoruz. Neden, niçin yapıldığını doğru ele almak gerekiyor.

Belediye-İş Genel Merkezi, Şubenin kongresini kongre başlamadan önce izleyerek delege seçimleri ile kongreye gelece kadar her şeyi yakından takip etmiştir. Her insan, her işçi, kongreleri takip etmeli yanlış ve eksikliklere müdahale etmelidir.

Ancak sendika genel merkezinin bunu yapmada kullandığı yöntem yanlıştır.

Birincisi, 2 No'lu Şube'de bir değişim istenilecek ise bu mevcudun daha ilerisi, daha iyi ve sınıfın çıkarlarını koruyacak kişi ya da anlayışa sahip olmalıdır.

İkincisi, 2 No'lu Şubenin kongresinde ortaya konulacak görüş ve yönelimleri söylerken buna denk düşen davranış ve süreci yaşamak gerekiyor.

Üçüncüsü, 2 No'lu Şube'nin kongresinde asla rakamlarla ve güce göre hareket etmemek gerekiyor. Bunun yerine eksiklikleri söylemek, doğru kişilerle süreci işletmek doğru sonuçları çıkarır. Belediye-İş Genel Merkezi tam da bu noktada sınıfın çıkarını koruma ve ona uygun davranma noktasında zaafa düşmüş ve ahlaki olmayan bir dizi davranışlarda bulunmuş ve olumlanamayacak birçok yöntem kullanmıştır. Bunları görmüş ve takip etmiştik. Ama kongrenin kalitesinin düşmemesi için konuşulmamış ve konuşulmayacaktır. Ancak şunu herkes bilmeli;

bu kongrede sonuca gitmek için ortaya konulan yöntemleri biliyor ve reddediyoruz. Şubemiz kongresinde şubemiz delegelerine yaşam garantisi, geleceğin garantisi gibi yöntemler denenmiş, ancak bu konuda gösterilmesi gereken tavrı her delege göstermiştir. Delegelerin bu onurlu davranışı, dönem açısından oldukça olumluydu. Yozlaşmanın, gerilemenin her yönüyle giderek kök saldığı bu dönemde hem devrimci demokratlarla olma ve tavır gösterme hem de olanakları reddetme oldukça önemlidir.

Bir çift söz de sendikamızda bulunan, ama kongrede dışımızda hareket eden ve kendisine demokrat diyen kişilere:

Politikaları oluşturan şeyin amaçlara hizmet eden araçlar olduğunu düşünürsek bu araçlar, kendiniz için ya da başkaları için kullanılması, uzak durulması gereken bir yöntemdir. Kişilerin doğruluğunu oluşturan şey ise neye hizmet ettiği ile ilgilidir. Buna denk düşen davranışa herkes dikkat etmelidir.

Sonuç olarak Belediye-İş 2 No'lu Şube kongremizden herkesin ders çıkaracağını düşünüyoruz.

Bu kongreden hareketle Belediye-İş'te mevcut bulunan sürecin de yeniden ele alınması ve sürece doğru ve sınıfın genel çıkarlarına hizmet edecek bir şekillenmeyi amaç edinmeliyiz.

Birlik-mücadele-zafer

Belediye İşçileri

İşçiler haklarını direnerek aldılar

Kartal: Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde 6 Aralık 2001 tarihinde başlayan Tarancılar direnişi 11 Şubat 2002'de sona erdi.

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'yle Deri Patronları Sendikası arasındaki görüşmede yapılan anlaşma sonucu, işten atılan 17 işçiden 16'sı tekrar işbaşı yapıyor. İşyeri temsilcisi Selami Çakmak'ın haricindeki işçilerden 7 işçi hemen işbaşı yaptı. Kalan 9 işçi de 4 Mart'ta çalışmaya başlayacak. İşyeri temsilcisi S. Çakmak'ın işe dönmesi işçilerde üzüntü yaratırken, sendika yetkisinin patron tarafından tanınması, sendikal hakların kazanılması sevinçle karşılandı. Temsilci S. Çakmak da 1 yıl tutarındaki tazminatını alıyor. Hatırlanacağı üzere Çakmak direniş boyunca patronun yaptığı saldırının direkt kendisine değil örgütlülüğe yönelik olduğunu belirtmiş ve işyerine sendika girdikten sonra kendisinin işyerinden gönüllü olarak ayrılacağını vurgulamıştı.

Uzun aradan sonra Tuzla havzasında yaşanan Tarancılar direnişinin sonucu ilk bakışta kazanım gibi görünmese de sonuç işçilerin ve sendikanın istediği bir sonuçtu. İşçiler ve sendikanın kararlı tutumları sonucu kazanımları havzada bulunan diğer

işçiler üzerinde de olumlu bir etki yaratacaktır. İşçilerin sendikalarına daha fazla güvenmelerini ve sahip çıkmalarını da beraberinde getirecektir.

KARARLIYIZ, SONUNA KADAR GÖTÜRECEĞİZ

Tuzla Deri Sanayi Bölgesinde işten atılmalarına karşı Cihan Deri'de 15 işçi 6 Ocak 2002'de direnişe başlamıştı. Patronun ve jandarmanın tüm saldırılarına rağmen işçiler, direnişi kararlılıkla sürdürüyor.

Direnin gidişatını öğrenmek için direnişçilerden **Düzgün Dosdoğru** ile görüştük.

- **Direninizdeki son gelişmeleri öğrenebilir miyiz?**

- Direnişimiz iyi gidiyor. Kararlıyız. Sonuna kadar götüreceğiz. Bizim açımızdan kötü olan, kimi işyerlerinin izinde olması, bizim fabrikada üretimin devam etmesi. Biz üretim yapan arkadaşlarla görüştüğümüzde bizi ikinci gün savcılığa verdiler. Bunda patronun rolü de büyük.

- **Peki üretimin devam etmesi direnişinizin olumsuz bitmesini getirmez mi?**

-İçerde çalışma olduğu sürece direnişimiz amacına ulaşmaz. Üretimi bir şekilde dur-

duracağız. Çünkü; içerde çalışma olmasına rağmen biz dışarda 15 kişi direniyoruz. Çalışma var diye direnmeyecek miyiz? Eğer içerdekilerle diyalogumuzu geliştirebilirsek sorunumuz çözülür. Bunu da zaman gösterecek.

- **Sendikanızın direnişteki tavrı nasıl?**

- Sendikayla ortak hareket ediyoruz. Bir şey yapılacaksa birlikte karar veriyoruz. Sendika bize sahip çıkıyor.

- **Biliyorsunuz, Tarancılar direnişi olumlu bitti. Sendika yetkisi tanındı. İşçiler işe geri dönüyor. Bu direniş sizin üzerinizde nasıl bir etki bıraktı?**

- Tarancılar direnişinin olumlu bitmesi hem bizim için hem de sanayideki diğer işçiler için büyük bir onurdur. Bizi olumlu

yönde etkiledi. Olumsuz bitseydi çok kötü olurdu. Olumlu bitmesi diğer işçilerin de önünü açacaktır diye düşünüyorum.

GAP yabancı sermayenin iştahını kabartmaya devam ediyor

GAP'ı görmeye gelip te sermayesini yatırmak isteyen yabancı şirketlerin sayısı 100'ün üzerindedir. GAP üzerindeki "hassas planlar da" 96'dan sonra yapılan anlaşma ile 1998 yılında İsrail Cumhurbaşkanı Weizman'ın Türkiye'ye gelerek Harran topraklarına geçip toprağı öpmesi ile kendini açığa vuruyor.

Sulu tarıma geçme ve bu sayede tarımsal üretimi arttırma ve tarıma dayalı sanayi ürünlerinin dışa satımıyla bölge kalkınmasını sağlama amacıyla temelleri atılan GAP (Güneydoğu

yapmaya gelenlerin sayısı artıyor. Öyle ki, GAP'ı görmeye gelip de sermayesini yatırmak isteyen yabancı şirketlerin sayısı 100'ün üzerindedir. Bir tepsi baklava sunar gibi yabancılara

rım sektöründe ün yapmış dünyanın en büyük firmaları GAP ile ilgili söz sahibi olarak ağız kulaklarında Türkiye'den ayrılmıştı. Yatırım olanaklarının yabancılara öncelikli olarak tanındığı toplantı ile ilgili medyada işin özü atlanarak verilen demeçlerde, yabancı kuruluşların Türkiye'ye ilgisi olarak lanse edilen ziyaretten şimdi 3 yıl sonra yine yeni kuruluşlar kapıyı çalmaya devam ediyor. En son İsrail'den gelen bir heyetin ziyareti ile tekrardan gazete manşetlerine taşınan GAP'ta özellikle PKK'nin gerilla savaşını bitirme kararıyla birlikte yatırımların canlandığını belirterek memnurluklarını ifade eden bazı yazarlar sorgulamadan uzak kavrayışlarıyla "bir ileri bir geri" çizmeyi sürdürüyor. Yıllardır 'terör' var denilerek yatırımlar olmadığını söyleyen yazarlar, dün yabancı şirketlerin gelişlerini yazarken acaba çelişkiye düşüyor mu? Öyle ki dönemin başbakanı Mesut Yılmaz ile 1996 yılında imzalanan Türkiye-İsrail arasındaki Serbest Bölge Anlaşması unutuluyor olmalı. Ya da şöyle bir gazete küpürlerini inceleyecek olursak Türkiye'ye giriş çıkış yapan ülkelerin adıyla karşılaşıyoruz. İsrail'in GAP üzerindeki "hassas planları da" 96'dan sonra yapılan anlaşma ile 1998 yılında İsrail Cumhurbaşkanı Weizman'ın Türkiye'ye gelerek doğ-

rudan Harran topraklarına geçip toprağı öpmesi ile kendini açığa vuruyor. O günden bugüne İsrail-Türkiye arası trafik hızlanırken, GAP'ta söz sahibi olan İsrail firmalarının sayısı 67'ye ulaşmıştır. Bir o kadar firmanın da pazarlık halinde olduğu bilinmekteyken, işsizlik çığ gibi büyümeye devam ediyor. Bölgede geleneksel aile yapısına oranla yaklaşık 60 bin kişi ağılıkla pençeleşirken, çalışan sayısı bir yıl içinde 8 bin kadar azalmıştır. Bölgede bulunan 100 sanayi kuruluşunun net dönem karında ise 8 trilyon azalış gözlenmektedir. Demek ki, yatırımların yapılamamasıyla doğan işsizliğin nedeni PKK'nin bölgede verdiği savaşla bir nebze bağlantılı olsa da, bu belirleyici değildir. Temellerin atılmasından bu yana bölgeden göç edenlerin, işsizliğin çoğalacağını, tarımın yeşillenmesi yerine tarımda kuraklığın giderek artarak toprakların parça parça yabancılara satılacağını yıllar öncesinden belirtmiştik. Bugünün tablosu söylediklerimizi doğruluyor. Bu gidişle satıla satıla bir karış toprak kalmayacağına benzerken, yabancı şirketler gitgide ülkenin tapusunu alma yolunda ilerliyor. Ve bugün tarımın canlanması adına projeler üretenler, olan tarımı da bitirerek ülkeyi muhtaç hale getirdi. Bu proje de yabancıya nimet bizimkilere zarar getirdi.

Anadolu Projesi) yabancı sermayelerin iştahını kabartmayı sürdürüyor. Bölgede işsizliğin azalacağı, tarımın canlanarak "bol ürün" elde edileceği vaatleriyle oldukça geniş topraklar üzerine kurulan projeye bugüne dek ne kadar toprağın gizli veya açık olarak satıldığı belirsizliğini korurken, çantasında bir dizi dosyayla yatırım

sunulan GAP'ta belli aralıklarda "fikir alışverişinde" bulunmak amacıyla biraraya gelen yabancı kuruluş ve komprador temsilcilerinin en son aklımızda kalan toplantısı 99 yılında gerçekleştirilen ve 3 gün süren toplantı olmuştur. 'Yatırım Fonu' diye adlandırılarak Gaziantep'te yapılan 3 günlük toplantı boyunca tamamı gıda ve ta-

Şekerde İthalat artarken prim ödemeleri sonlandırılıyor

Devletin büyük bir çaba ve aceleyle meclisten geçirdiği yasaların bugüne kadar emekçi halklar için ne getirdiğini soracak olursak alacağımız cevap elbette; öldürülen tarım, kapı önüne bırakılan işçiler, emperyalistlere peşkeş çekilen değerlerimiz, her geçen gün daha da sık boğaz edilen bir yaşam olacaktır. Hemen hemen birçok tarım ürününe getirilen kotalarla, alternatif ürün aldatmacalarıyla köylünün belini bükten, yaşamını devam ettirebileceği bir kuru lokmaya dahi muhtaç bırakıp göz dikenler IMF'den aldıkları emirlerle tarımda "yeniden yapılandırma" adı altında bir zamanlar ihraç eder durumda olduğumuz ürünlerin ithalatına devam ediliyor. Bunların en önemlilerinden biri, bir zamanlar ambarı durumunda olduğumuz buğdayın ithali iken şimdilerde içtiğimiz çayın da tadını kaçırarak şekerdir. Artık uygulanan çökertme politikalarıyla dışarıya muhtaç hale geldiğimiz tarımda şeker pancarının da yüzde yirmisini ithalata karşılama zorundayız. Üretim alanlarının daraltılmasıyla çiftçiye adeta "üretme" mesajı verilirken, köylünün

geçimini sağlayabilmesi için yapması gereken ekimin yapılamaması ile daha bir yoksullaşan köylü şeker pancarında açıklanan fiyatlarla da bir darbe daha yaşadı. Geçmiş yıllarda şeker pancarı fiyatını üründe bulunan şeker oranına göre açıklayan devlet, düşük ve tek fiyat uygulamasına geçti. Bu uygulamaya göre ürünün şeker oranına göre kalite ve özenin ödüllendirildiği fiyat uygulaması kaldırılarak, prim ödemeleri sona erdiriliyor. Yeni uygulamaya üreticilerin ve ziraatçıların tepkisi çok geçmeden gelirken Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı İbrahim Yetkin son şeker alım döneminde pancar üreticisinin cebinden 52 trilyon çıktığını belirterek fazla şeker oranı için önceki yıllarda prim ödendiğini ama yeni uygulamayla bunun ortadan kalktığını belirtti.

Bu arada kotaların uygulamaya konulmasının yanısıra şeker fabrikalarının özelleştirilmesi de gündemde yerini korurken bu konuda da görüş belirten Yetkin "gıdada kendine yetmeyen ülkeler ayakta duramayacaktır" dedi.

DPT yetkililerince yapılan incelemede

şeker fabrikalarının özelleştirilmesi durumunda olası sonuçlara değinildi. DPT yetkililerinden Taylan Kıymaz tarafından hazırlanan çalışmaya göre öncelikle kapanması beklenen şeker fabrikaları Adapazarı, Alpullu, Elazığ, Kars, Malatya ve Sursurluk. Bu koşullarda pancar işleme kapasitesi %21, üretimi %20 oranına düşecektir. Yani köylüye getirilen kotalarla sınırla-

nan üretimin fabrikalarda daha az işçi çalıştırmasıyla orantılı olarak şekerde dışa bağımlılığı gündeme getirecektir.

Bu olası sonuçlar içinde Ağrı, Ankara, Çarşamba, Erciş, Erzurum, Muş ve Uşak şeker fabrikalarının da kapatılacağı değerlendiriliyor. Toplam 13 fabrikanın devre dışı kalmasıyla şeker üreticilerini ve fabrika işçilerini nelerin beklediği ortadadır.

Fındık, fıstık ve incirde alfatoksin iddiası

Türkiye’de üretilen tarım ürünlerine yönelik ihracat yasaqları çeşitli gerekçelerle devam ediyor. Köylüyü üretmez duruma getiren emperyalistler ve onların yerli uşakları kırmızı pul biberden sonra fındık, incir

uyarısında bulundu. Raporda ürünlerin bekletildiği depolar da nem oranının ve sıcaklığın yüksek olması nedeniyle alfatoksin gelişimine neden olduğu savunuldu. Alfatoksin içeren gıdaların karaciğer kanserine ne-

ABD ve İran gibi ülkelerde 10 hatta 15 ppb civarında. Bu ülkelerde alfatoksin standardının 5 ppb olması isteniyor. Ülkemizde ise ‘sıfır’ olması bekleniyor. Ayrıca uzmanlara göre ülkemizde AB standardı olan 2,4 ppb olan bir örnek bulunmamakta. Ülkemizde alfatoksin içeren ürünlerin AB standartlarına uygun olmasına rağmen hazırlanan raporla fındık, antep fıstığı ve kuru incir ihracatında dünya pazarlarında önemli yer tutan ülkemiz pazar dışına itilmek isteniyor.

Fındık, antepfıstığı ve kuru incirin ihracatı ülke ekonomisi için önemli bir paya sahip. Türkiye, dünya fındık üretiminin yüzde 75’ini elinde tutuyor. 2001 yılında Türkiye 181 bin 673 ton fındık ihraç etti. Bu ihracattan 739 milyon 970 bin dolarlık döviz elde eden Türkiye’nin bu pazarda en yakın takipçisi İtalya, İspanya ve ABD olarak görünüyor. Antepfıstığında ise ihracatta Türkiye İran ve ABD’den sonra üçüncü sırada yer alırken dünya antepfıstığı ihracatının yüzde 15’ini elinde tutuyor. Kuru incir ihracatında ise Türkiye dünya kuru incir ihracatının yüzde 60’ını tek başına karşılıyor. İncir üretiminde Türkiye’yi Yunanistan takip ediyor.

Bu istatistikler gözönünde tutulduğunda asıl amaç daha da

ve antepfıstığında da kanserojen alfatoksin maddesi bulunduğu gerekçesiyle bu ürünlerin ihracatına engel koymak istiyor.

Verilen düşük taban fiyatları, kesilen sübvansiyonlar, tohumluk sorunu derken son iki yıldır yoğunlaşan kotalar köylünün bitmeyen çilesini boyutlandırıyor. Özellikle fındık üreticilerinin bu konudaki sıkıntılarını gazetemizde çokça yer vermiştik. Son olarak fındık fidanlarının sökümü konusunda ciddi adımlar atan devlet 5 yıl içerisinde 100 bin hektarlık alanda söküm yapacak. Devlet başta fındık olmak üzere diğer tarım ürünlerinin ihracatının engellenmesi noktasında kamuoyunu iknaya başvurmuştur. Bu kezki ikna seferberliğinin malzemesi ise alfatoksin olmuştur.

Avrupa Birliği gıda sağlığı ajansı heyeti 4-8 Eylül tarihlerinde Türkiye’de yaptığı araştırmalardan sonra hazırladığı raporda fındık antepfıstığı ve kuru incir AB’nin standartlarına göre azami alfatoksin miktarının 10 katı oranda daha yüksek alfatoksine rastlandığını ileri sürdü. Türkiye’nin ihracatını ve dolayısıyla üretimi olumsuz yönde etkileyecek bu rapordan sonra gıda sağlık ajansı, AB’ye üye ve aday üye ülkelere gönderdiği yazıda Türkiye’den ithal edilecek fındık, antepfıstığı ve kuru incirin sağlık sertifikasına sahip olması gerektiği

den olduğu da raporda belirtildi.

Türkiye’deki uzmanlara göre ise alfatoksinin ülkemizde gelişmesinin ekolojik koşulu bulunmamakta. Alfatoksin doğada mevcut olan bir küf ve bu madde bitkinin çiçeğinde bulunmakta. Yüzde 70 oranında nem ve 30 derece sıcaklıkta gelişme imkanı buluyor. Türkiye’nin ekolojik koşulları gözönünde tu-

tulduğunda ürünün hem çiçeklenme döneminde hem de meyve oluştuğu dönemde yüzde 70 civarında nem ve 30 derece sıcaklık aynı anda bulunmuyor.

Alfatoksin Avrupa Birliği’nde ‘ppb’ şeklinde ölçülüyor. AB standardı 2,4 ppb’dir. Alfatoksinin gelişim imkanı bulunduğu

açık ortaya çıkıyor. Türkiye’yi fındık, antepfıstığı ve kuru incirde dünyanın dışına itmek. Özellikle son yıllarda ülkemizde emperyalistler ve onların yerli uşaklarınca uygulanan tarım politikası tarımı bitirmeyi amaçlamaktadır.

Stok sorunu aldatmacası ve tütün

IMF ve DB’nin direktifleriyle meclisten bir bir geçen yasalardan biri olan Tütün Yasası’nın gerek Tütün üreticilerine gerekse tekel çalışanlarına neler getireceğini çokça dile getirdik.

Yabancı tekellerin Türkiye pazarındaki egemenliklerini artırmak için çıkarılan bu yasayla zaten üretmez durumda olan tütün üreticisine adeta ‘açlıktan öl’ denilmektedir. Bülent Ecevit’in ABD gezisi öncesi peşpeşe çıkarılan yasaların çıkışındaki bu hızın sırrı elbette Ecevit’in, efendisi ABD’den tam not alma çabasında yatmaktadır. Artık gelecek hayali kuramaz durumuna düşürülen 612 bin üretici aile ve 40 bin tekel çalışanı olmak üzere toplam 2.5 milyon kişinin yaşamının endekslendiği tütün yok edilmeye çalışılıyor.

TC Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer’in veto senaryolarıyla oluşacak kamuoyunu yatıştırma uğraşı sonrasında meclisten geçen tütün yasasını açacak olursak; taşlı ve kıraç topraklar üzerinde üretilen oriental tipi (Türkiye üretimi yaygın, güneşte kurutulan tip) tütünün üretimine son verilecek, başka ürünlerin yetiştirildiği sulak verimli topraklarda Burley ve Virginia tipi tütüne geçilecek. Tarıma elverişli 20 milyon hektar araziden 3 milyon 200 bin hektarın tütün üretimine elverişli olduğu bilinirken, söz konusu bu bölgelerde ‘kıraç toprağın başka ürünlere elverişli olmayışı’ gerçeğinde bu bölgede yaşayanların ne yapacağı muğlak. Ortaya atılan alternatif ürün aldatmacasını ise açmaya bile gerek yoktur. Yüzyıllardır tütün üreten köylü bugün ne olduğunu dahi bilmediği kiviye yönlendirilmeye çalışılıyor, bu tam bir hayaldir.

Virginia ve Burley tipi tütünü bir an önce topraklarımıza sokmaya çalışan devletin ‘fazla tütün üretiyoruz, sonunda yakıyoruz, ekonomik denge bozuluyor’ savını yalanlayan rakamlar birer ayrıntı belki ama bugün bunu köylü çok iyi biliyor.

2000 yılından bu yana kota uygulanan tütünde üretim kısıtlanarak yabancı firmalara ‘come here’ (buraya gel) denilmektedir.

Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı **İbrahim Yetkin**’in açıklamalarına göre Türkiye’nin yıllık tütün tüketimi 170 bin tondur. Yetkin ‘110 bin ton ihracat yapıldığı dikkate alındığında Türkiye 280 bin ton tütün üretebilir ve ortaya stok sorunu çıkmaz’ diyerek devletin ‘fazla üretilen tütünü yakıyoruz’ savının ne kadar ayakları havada olduğunu belirtmektedir aslında.

Akhisar Ziraat Odası Yönetim Kurulu Başkanı **Naci Özkara** ise yeni yasayla üretimi % 50 oranında azalacak olan tütünde bütün iplerin tüccarın eline verildiğini belirtti.

Bugün devletin tarıma yönelik politikaları üreticinin bireysel eylemleriyle protesto edilmeye devam etmektedir. Ancak devletin hiçbir zaman halkı düşünmediği, düşünmeyeceği gerçeği anlaşılardan ortaya konulan bu tepkiler anlamlı olmayacaktır.

Adalet Bakanı, “ölümlere sessiz kalın” dedi

Gelinen aşamada Baroların “üç kapının üç kilidinin açılması” önerisi tartışılırken, demokratik kamuoyunun bu talebi sahiplendiğine dair açıklamalar yapılırken tutsakların kararlılığı, inancı, coşkusu karşısında çözümsüzlüğe giren Adalet Bakanı şimdi de basına sansür getirerek ölümlere sessiz kalınmasını istiyor.

SP Milletvekili Mehmet Bekaroğlu'nun hapisanelerde sürmekte olan Ölüm Oruçlarına ilişkin soru önergesini yanıtlayan Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk; “mevcut uygulamaların devam etmesi ve basın ilgi göstermemesi halinde açlık grevleri ve Ölüm Oruçlarının 6 ay, 1 yıl içerisinde son bulabileceğini” söyledi. Bu açıklamayla Bakan, insan yaşamını hiçe sayan ve şu ana kadar 19 Aralık ve sonrasında 85 kişinin ölümüyle sonuçlanan politikalarını sürdürüleceğini ve katliamlarına basının da sessiz kalarak ortak olmasını istemektedir. “Ölüm Oruçlarının sona erdirilmesi için her türlü çabanın gösterildiği” sözlerini

İHD CEZAEVİ KOMİSYONUNDAN İMZA KAMPANYASI

İHD Cezaevi Komisyonu tarafından “üç kapı üç kilit”e destek amaçlı başlatılan imza kampanyası İHD İstanbul Şubesi'nde 15 Şubat'ta yapılan bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyuruldu. Komisyon adına açıklamayı okuyan Av. Ahmet Tamer, “Çözüm insan haklarında, demokraside, diyen insan hakları savunucuları olarak tecritin bir işkence yöntemi olduğu noktasından yola çıkarak tecriti bir nebze de olsa azaltacak ‘üç kapı üç kilit’ önerisini destekliyoruz; yaşama, insanlığa bir

“ÜÇ KAPI ÜÇ KİLİT” TALEBİ GÖZALTIYLA YANITLANDI

“Üç kapı üç kilit” önerisine destek vermek ve Adalet Bakanı'nın öneriyi reddetmesini protesto etmek amacıyla insan hakları savunucuları ve tutsak yakınları yine sokaklara çıktı. 20 Şubat'ta Sultanahmet Mehmet Akif Ersoy Parkı'nda basın açıklaması yapmak isteyen İHD ve TUYAB'lılara polis saldırdı. Basın açıklaması yapmanın yasal bir hak olduğunu söyleyen ve basın metni okumak isteyen kitlenin etrafı polis tarafından sarıldı. Aralarında İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin, Cezaevi Komisyonundan Ümit Efe, TUYAB'lı ailelerden Birsen Güllünay, Gülnaz Koç, Nimet Aslan, Gülşah Tağaç'ın da olduğu 15 kişi gözaltına alındı.

İSVİÇRE

Avrupa'nın üç kapı, üç kilit önerisine destek yürüyüşlerinden biri de Zürih'te 23 Şubat'ta yapıldı. DETUDAK bileşenlerinin düzenlediği ve yaklaşık 300 kişinin katıldığı yürüyüşe Vatan okurları da destek verdi. Halkın ilgiyle izlediği mitingde Almanca bildiriler genişçe dağıtılırken yürüyüş boyunca “İzolasyon ölümdür”, “İzolasyona hayır”, “Yaşamın enternasyonal dayanışma”, “Kahrolsun faşizm ve her türden gericiilik”, “İçerde dışarda hücreleri parçala” vb. sloganlar sık sık Almanca olarak atıldı. Helvetia Platz'ta başlayıp Türk Konsolosluğu önünde basın açıklamasıyla bitirilen yürüyüş sonunda devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı.

FRANKFURT

Frankfurt'ta yapılan yürüyüşte de Türkiye zindanlarında sürdürülen Ölüm Oruçlarının son durumu hakkında Türkçe ve Almanca konuşmalar yapıldı. Sloganlarla coşkulu bir biçimde yürüyen kitle Türkiye hapisanelerindeki katliamlara karşı tüm kamuoyunu duyarlı olmaya ve devrimci tutsakları sahiplenmeye çağırdı. Çeşitli kurum ve kuruluşların dayanışma mesajlarının okunmasının ardından devrim andı içilerek eylem bitirildi.

PARİS

23 Şubat 2002 tarihinde Partizan, Atılım, Devrimci Demokrasi, Alinterimiz ve Kızıl Bayrak tarafından Paris'in Republique (Cumhuriyet) meydanından başlayan ve Nation (Ulus) meydanında son bulan bir yürüyüş düzenlendi. “Üç kapı-üç kilit” formülasyonuna

söyleyen Hikmet Sami Türk'ün her türlü çabası, F tiplerine geçmek için yapılan katliamdır, peşpeşe ölümlerdir. Bunları görmememiz için Adalet Bakanı bizden kör, sağır, dilsiz olmamızı istiyor.

Yaklaşık bir buçuk yıldır süren şanlı Ölüm Orucu direnişi süresince yüzlerce girişimde bulunuldu. Tutsak yakınları, aydınlar, sendikacılar, avukatlar, Demokratik Kitle Örgütleri defalarca görüşme talep ederek ölümlerin durdurulması için bir adım atılmasını istediler. İstenilen çok yalındı; **tecrit kalksın, ölümler durdurulsun...** Ama her talebe kapılar kapandı. Tutsakların peşpeşe ölümü, sakat kalması adeta sevindirdi onları. Katliamlarını F tiplerinde yaptıkları işkencelerle, hücre cezalarıyla boyutlandırdılar. Gelinen aşamada Baroların “üç kapının üç kilidinin açılması” önerisi tartışılırken, demokratik kamuoyunun bu talebi sahiplendiğine dair açıklamalar yapılırken tutsakların kararlılığı, inancı, coşkusu karşısında çözümsüzlüğe giren Adalet Bakanı şimdi de basına sansür getirerek ölümlere sessiz kalınmasını istiyor.

Adalet Bakanı'nın bu açıklaması çeşitli demokratik kurum ve kuruluşlar tarafından tepki toplarken Baroların “üç kapı üç kilit” önerisine destekler de sürüyor.

ÇHD'DEN ADALET BAKANI'NA TEPKİ

Adalet Bakanının açıklamasının yeni ölümlere seyirci kalmak anlamına geldiğini söyleyen Çağdaş Hukukçular Derneği bir açıklama yaparak “çözüm olarak önerilen şey, yeni ölümlerdir. Oysa, Adalet Bakanı dahil hiç kimsenin insan yaşamı üzerinde tasarruf hakkı yoktur. Cezaevleri burada bulunanlara her türlü uygulamanın yapılabileceği yerler değildir ve hapsedilen kişinin insan olduğu, başta yaşam hakkı olmak üzere ortadan kaldırılamaz hakları bulunduğu unutulmamalıdır” dedi.

imza da biz atıyoruz” dedi. Ayrıca açıklamada F tiplerinde hala süren baskı ve tecrit uygulamalarından da bahsedildi.

AYDIN SANATÇI GİRİŞİMİ HALKA SESLENDİ

Aydın Sanatçı Girişimi 16 Şubat 2002 tarihinde bir kez daha “üç kapı üç kilit” demek üzere İHD İstanbul Şubesinde basın açıklaması yaptı. Açıklamaya Halil İçöz, Ruhan Mavruk, Emin Karaca, Mukaddes Çelik ve Lütfi Kaleli katıldı. Emin Karaca'nın okuduğu 92 imzalı basın açıklamasında Baroların yaptığı çağrının Adalet Bakanlığının ilgisizliğinden çözüme dönüşmediği belirtildi. Daha sonra konuşan Emin Karaca sorunu çözümsüzlüğe itenin “Adalet Bakanlığı, onun ardındaki hükümet ve Türkiye Cumhuriyeti devleti” olduğunu söyleyerek çağrılarını sokağa, halka ve topluma yaptı. Ruhan Mavruk ise hücrenin sadece F tipinde değil hepimizin içinde olduğunu ifade ederken Mukaddes Çelik de “tedman insanları siyasi düşüncelerinden koparmak hedefli bir uygulamadır” dedi.

ANKARA'DA DA EYLEMLER SÜRÜYOR

İHD Ankara Şubesi ve İnsan Hakları savunucuları 16 Şubat 2002 tarihinde bir kez daha Kızılay Postanesi önünde toplanarak Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'e imzalarının bulunduğu büyük bir kart gönderdiler. 120 cm-90 cm büyüklüğünde olan bu kartı imzalayan insan hakları savunucuları adına konuşan İHD Ankara Şube Başkanı Ender Büyükcülha “derdimizi küçük kartlarla anlatamadık, şimdi büyük bir kartla anlatmaya çalıştık” dedi. Yoğun polis ablukasının olduğu eylemde kitle alkışlar ve zılgıtlarla dağıldı.

MLKP DAVA TUTSAKLARI DİRENİŞLERİNİ DIŞARIYA TAŞIDI

Fikret Lüle ve Deniz Bakır'ın ardından eylemlerinin 201. gününde İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesinden 399. Maddeye göre 6 aylığına tahliye edilen 6. ÖO ekibinde yer alan CebraİL Gündoğdu ve Tuncay Yıldırım da direnişlerini dışarıya taşıdı. Direnişçiler Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün uzlaşmaz tavrını protesto etmek ve “üç kapı üç kilit” formülünü desteklemek amacıyla direnişlerini dışarda sürdüreceklerini açıkladılar.

AVRUPA'DA “ÜÇ KAPI ÜÇ KİLİT”E DESTEK YÜRÜYÜŞLERİ

VİYANA

DETUDAK'ın çağrısıyla 16 Şubat'ta düzenlenen yürüyüşe yurtseverler ve Vatan okurları da destek verdi. Yürüyüş boyunca Türkçe ve Almanca konuşmalar yapıldığı eylemde zindanlarda yaşanan katliamlara değinilerek ölümlerin durdurulması istendi. Avusturya'daki basının Türkiye'deki direnişle ilgili sessizliğinin faşist Türk devletine verilen bir destek olduğu vurgulandı.

Yürüyüşte sık sık “Katil devlet hesap verecek”, “Kahrolsun faşist Türk devleti”, “Üç kapı üç kilit önerisi derhal kabul edilmelidir” sloganları atılarak Avusturya parlamentosu önüne gelindi. Orada yapılan Türkçe ve Almanca konuşmaların ardından devrim andı içilerek eylem bitirildi.

destek sunmak amacıyla düzenlenen yürüyüşe yaklaşık 300'ü aşkın kitle katıldı.

Yürüyüş boyunca, “Yaşamın Ölüm Orucu direnişimiz”, “Katil devlet hesap verecek”, “İzolasyona hayır” vb. sloganlar Fransızca ve Türkçe atıldı. Ayrıca yürüyüş süresince okunan Fransızca bildiride de, Fransız kamuoyuna yönelik olarak gelinen aşamada tutsakların somut istemleri ve durumları hakkında bilgilendirme yapıldı. Hazırlanan bildiri yürüyüş sona erene kadar yoğun bir şekilde dağıtıldı. Yürüyüş, Ölüm Orucunda yıldızlaşanlarımız şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından sona erdirildi.

Memik Horuz'a yönelik komploda 2. iftiracı...

Devletin kendine muhalif seslere, kurumlara yönelik saldırıları her geçen gün yeni yeni taktiksel ayrıntılar almaya devam ediyor.

Belli bir dönem yoğunlaşan "İtirafçılık-pişmanlık" PKK'nin düştüğü durumdan kaynaklı rafa kaldırılır gibi olsa da, devlet şimdilerde bu alçakça saldırıya tekrar yönelir oldu.

Özellikle Karadeniz'de faaliyet gösteren devrimci ve komünistlerin faaliyetini engellemek amaçlı kullanılan bu yöntem, Ankara 2 No'lu DGM'de yargılanan Memik Horuz şahsında daha bir çirkef hal almıştır.

Gazetemize posta kanalıyla ulaşan ve gazetemiz yurt dışı muhabirlerince yapılan "TKP/ML TİKKO Gerillalarıyla Röportaj" adlı yazı dizisinden kaynaklı gazetemiz yazı işleri müdürünün yargılanması yetmiyormuş gibi Memik Horuz da röportajı yaptığı gerekçesiyle yargılanmaktadır.

8 aydır Sincan F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Memik Horuz'un An-

kara 2 No'lu DGM'de süren mahkemesinde ilk duruşmadan bu yana itirafçı Erol Çetin'in asılsız itiraflarına başvurulmaktaydı. Röportajın yapıldığı iddia edilen eylül ayında İstanbul'da olduğu İstanbul Emniyetince, kargo makbuzuyla, bir avukat ve muhasebecinin beyanlarıyla, bir vergi makbuzuyla ispatlamasına karşın Memik Horuz hala hapisindedir.

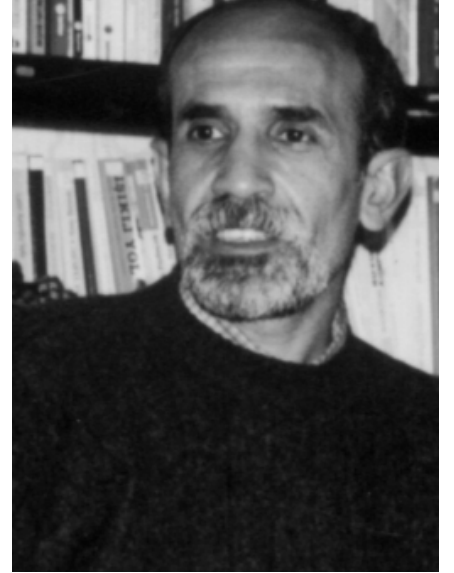
Çelişkili ifadeleri her mahkemede daha da çelişen itirafçı Erol Çetin son olarak da okuma-yazması olmadığından, cahil olduğundan tarihleri karıştırdığı gerekçesini dillendirdi. 18.02.2002 tarihinde Ankara 2 No'lu DGM'de süren mahkemede Memik Horuz şahsında yaşanan bu hukuksuzluk, asılsız iftiralar bununla da bitmemiş 3,5 yıldır hapis hanesinde bulunan başka bir itirafçı İrfan Durmuş'un Memik Horuz da dahil birçok kişi hakkında iftiraları okunmuştur. İrfan Durmuş'un mahkemenin karar aşamasında verdiği itiraflarsa yine hiçbir ka-

nıt taşımamasının yanı sıra 3,5 yıl aradan sonra nasıl zorlanarak verildiğini kanıtlar durumdadır.

Devletin yıllardır "sanıktan delile" ulaşmak için uyguladığı onlarca işkence yöntemi şimdilerde bu itirafçıların iftiralarıyla beslenmeye çalışılmaktadır.

Hiçbir zaman pratik olarak gündemden kalkmayan pişmanlık ve itirafçılık yasası resmi anlamda kağıt üzerinde olmasa da devlet susturamadığı, sindiremediği onurlu devrimcileri böyle komplolarla senelerce hapis cezasına çarptırmaktadır.

Fakat bu komploların hiçbirisi onuruyla insanlık davasına baş koyan devrimcileri sindiremeyecek, susturamayacaktır. Kendini kurtarma adına halkını bir tas çorbaya satan, etten kemikten iftiracılar, kullanılmış bir mendil gibi atılmakla kalmayıp çarkı oldukları çirkefliğin bedelini ödeyeceklerdir. Toplumunu tekipleştirmenin, hücreleştirmenin telaşında olan

TC'nin ne dillendirdiği uyum yasaları, ne mini demokrasi paketleri onun faşist karakterini kamufle eder. Gerek halkımız gerekse de devrimci ve komünistler devletin bariz saldırılarını bilfiil yaşamaktadır. Ve bu saldırılar er ya da geç sınıf mücadelesi denizinde kıyıya vuracaktır.

Devletin Çankırı İntikamı !

TKP/ML militanlarının Çankırı Valisi Ayhan Çevik'e yönelik yaptıkları bombalama eylemi ile ilgili dava sonuçlandı. Davanın sonucunda Ankara 1 No'lu DGM'de süren davanın 14 Şubat 2002'deki duruşmasında tutuklu sanıklar **Kemal Ertürk**, **Lale Açık**, **Nihat Konak**, **Mesut Deniz**, **Kubilay İstemi Ergün** ve **Hakan Eren** hazır bulundular. Hakim Orhan Karadeniz sanıklara esas hakkında savunma sorgusunda Kemal Ertürk "Son sözü siz söyleyemezsiniz, son sözü gerçekleştiren toplumsal olaylar söyler, son sözü partimiz TKP/ML ve onun ordusu olan TİKKO söyler" dedi. Mesut Deniz Korsakof hastalığı nedeniyle

savunma yapamazken, Savaş Kör'ün Ölüm Orucu nedeniyle 6 aylık tahliyesinden kaynaklı vekili Avukat Filiz Kalaycı söz aldı ve müvekkili hakkındaki dosyanın tefrik (ayırma) edilmesini istedi. Diğer sanıklarda önceki savunmalarını tekrar ettiklerini ve tahliyelerinin verilmelerini istedikler. Savunmalarının alınmasıyla duruşmaya verilen yaklaşık 1,5 saatlik aradan sonra tekrar başlandı. Mahkeme başkanı Orhan Karadeniz sanıklardan **Muhammed Horoz** hakkındaki davayı Ölüm Orucunda yaşamını yitirmesinden dolayı ortadan kaldırdığını açıkladı. Sanıklardan **Lale Açık**, **Nihat Konak**, **Hakan Eren**'e TKP/ML'nin sair efradı

oldukları iddiasıyla 15'er yıl ağır hapis cezası verilirken, **Kemal Ertürk**, **Küçük Hasan Çoban**, **Kemal Kaygısız**, **Mesut Deniz**'e "Anayasal düzeni silah zoruyla değiştirmeye yönelik faaliyetlerde buldukları" gerekçesiyle idam kararı verdi. Savaş Kör de 15 yıl 1 gün ağır hapis cezasına mahkum edildi.

Gerekçeli kısa karar okunduktan sonra **Lale Açık**, **Kemal Ertürk**, **Küçük Hasan Çoban** zafer işareti yaparak, "**İdamlar bizi yıldırılmaz**", "**Cezalar bizi yıldırılmaz**", "**Yaşasın partimiz TKP/ML ve önderliğindeki TİKKO**" sloganları atarak idam ve cezaları protesto ettiler.

ŞEHİTLERİMİZDEN ÖĞRENİYORUZ

...Onlar dövüşerek öldüler

Güneşe gömüldüler

Vaktimiz yok onların matemini tutmaya

Akın var akın, güneşe akın

Güneşi zaptedeceğiz

Güneşin zaptı yakın

Nazım Hikmet

Parti ve devrim şehitlerini anma haftası vesilesiyle Göttingen ve Hannover'de bulunan Partizan okurları tarafından bir etkinlik düzenlendi. Programa şehitleri anmanın önemini ve dünya ve Türkiye'deki siyasi durumu değerlendiren bir konuşmayla başlandı. Ardından TKP/ML'nin kısa tarihi ve devrimci mücadele içerisinde şehit düşenlerin anlatıldığı dia gösterisi izlenilerek yerel sanatçı arkadaşların hazırladığı müzik programına geçildi. "Su damlasına sığdırılan yaşam" adlı belgeselin de izlendiği anmada, belgesel, izleyenler üzerinde olumlu etki yaratırken, Ölüm Orucu'na duyarlılık konusunda çağrı yapıldı.

Zeynel Karataş'ın mezarına ziyaret

Ölüm Orucu şehidi Zeynel Karataş; adına verilen yemekte ailesi, yoldaşları ve dostları tarafından anıldı.

TKP(ML) dava tutsağı Karataş 6 Ocak 2002 tarihinde Tekirdağ Devlet Hastanesi'nde 240. gününde şehit düşmüştü.

Gebze Ulaştepe'de oturan ailesi, Zeynel'in adına 17 Şubat 2002'de bir yemek verdi. Yemekten sonra Zeynel'in mezarına giden ailesi ve dostları devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu yaptı. Daha sonra şiir okunup hep birlikte türkü söylendi.

ÇHD hapishane gerçeğini anlattı

Çağdaş Hukukçular Derneği Adana Şubesi hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine dikkat çeken basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada hapishanelerde yaşanan sorunların siyasi otoritenin hukuk ve insan haklarına bakışını kavramak açısından önemli bir kriter olduğu "Hayata dönüş" adı altında yapılan operasyonda ilk anda 33 kişinin öldüğünü ve bu operasyonun uygulamalarının daha da sistematikleşerek devam ettiği belirtildi. Hapishane idaresinin mahkumları militarist düzende uygulanan esas duruş, selam ve benzeri davranışlara zorladığı; hasta, yaralı mahkumların revire çıkmasına izin verilmediği, hukukun ve yasaların ötesinde bir itaat düzeni yaratılmaya çalışıldığı açıklandı.

Devletin halka reva gördüğü yaşam; açlık, sefalet ve ölüm

Gelişmiş ülkelerde emeklilere maaşları, posta yolu ve ev adreslerine gelerek ulaşırken Türkiye’de halen banka kuyruklarında saatlerce bekleyen emeklilerin ölüm haberleri alınıyor.

Geçtiğimiz günlerde yaşadığımız bu tür bir olay bu acı gerçekliği bir kez daha gün yüzüne çıkardı. Pendik’te yaşayan iki emekli, bayram öncesi maaşlarını alabilmek için girdikleri banka kuyruğunda yaşamını yitirdi. Maaşlarını alabilmek ve bayram öncesinde harçlık yapmak isteyen emeklilerden kuyrukta bekleyenlerden; önce **Havva Yağcı** (45) ardından da **Şerif Çolak** (67) kalp krizi geçirdi ve kurta-

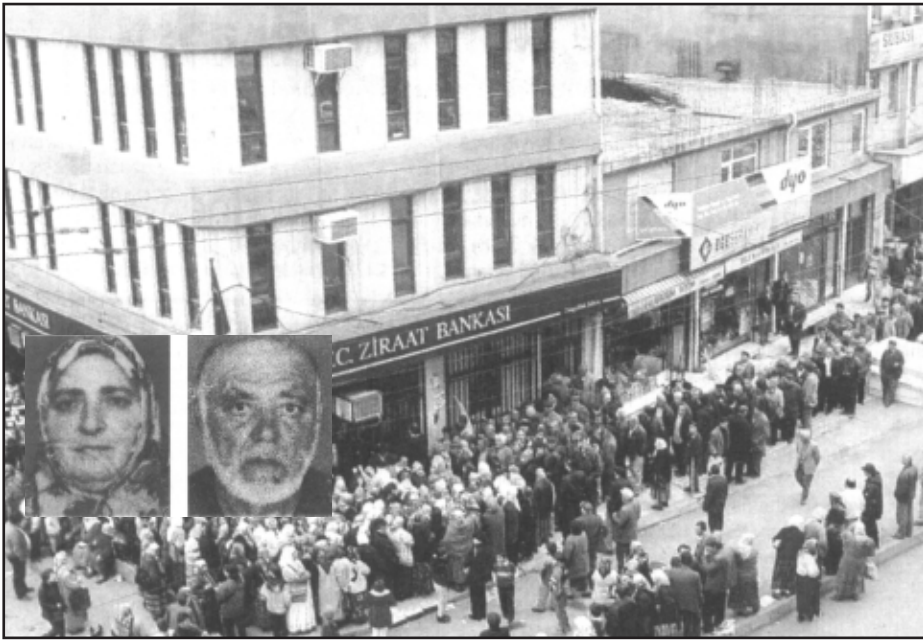
çok uzak. Çünkü kartla da olsa para çekmeye gelen emekliler uzun bir süre kuyrukta bekledikten sonra bankamatikte para olmadığı için eli boş geri dönebiliyor.

Yine devlet tarafından başka bir çözüm yolu olarak sunulan “emeklilere evde maaş” projesi de sadece sözde kaldı. 60 yaşın üstündeki emeklilere maaşlarının posta yolu ile havale edileceği söylentileri 1 Nisan 2000 tarihinde çıkmış olsa da henüz hayata geçmiş değil. Emekli Sandığı ile PTT arasında bir anlaşma yapıldığı vb. yönündeki delillerle de ispatlanan bu iddialar sonradan unutuldu. Oysa ki

milyon emeklinin bulunduğu Türkiye’de her dönem aynı sorunlar gündeme geliyor.

Son günlerde bu kuyruklardaki ölüm olayları, saklanamamasından kaynaklı ön plana çıkarak gündeme otursa da ülkede bunun gibi utanç tablolarına oldukça sık rastlanır oldu. Açlıktan ölen bebekler; semt pazarlarından artık sebze ve meyve toplayanlar; parası olmadığı için tedavi edilemeyenler vb. Üç beş kuruşa mahkum edilen insanların sıkıntıları sadece bununla da bitmiyor. Bir de bu sadaka niteliğindeki parayı almak için yaşanan sıkıntılar var. Ve tüm bunlara karşı tepkilerini bireysel olarak gösteren, meclisin önünde yazar kasa fırlatanlar, “açız” diye çılgık atanlar, kendini ağaca asanlar, arabasını ateşe verenler vb. var. Oysa ki tek başımıza verdiğimiz tepkiler sorunu çözmekten çok uzak olup sadece anlık boşalmaya, rahatlamaya yardımcı olmaktadır. Son dönemlerde sıkça gördüğümüz, yaşadığımız halk ekme kuyrukları olsun, yardım dağıtım kuyrukları olsun ya da bankamatik önlerindeki maaş kuyrukları olsun bu tür tepkilere sahne olmaktadır. Sırada olup da bunalan insanlar anlık tepkilerini devlete feryatlar olarak dile getirmektedir. Ancak bu tepki ya söylenme düzeyinde kalmakta ya da kendi sorunu hallolduğunda yani ekmeğini, parasını aldığı anda sö-

nüp gitmektedir. Bireysel çözüm yolları bulunup sorun öyle halledilmeye çalışılmaktadır. Yani kuyruğun en önüne geçebilmek için gece uyumayarak sabahlamak ve erken saatte kuyruğa girmek gibi çözümler bir kereliğine ihtiyacımızı karşılarsa da sorunun kaynağı varlığını devam ettirdiği için tekrarlanması olağandır. Kısacası kuyruktan çıktığı anda herkes geride uza-yıp giden kuyrukları unutabilmektedir. En azından kendisi için bir dahaki sefer gelinceye kadar. İşini halledenin kendini şanslı saydığı bir ruh haline bürünmektedir. Ancak olması gereken bu değildir. Olması gereken aynı sorunları yaşayan tüm mağdurların ortak tepki göstererek, örgütlü bir şekilde hareket etmeleridir. Yaşadıklarımıza alışmamak çok önemlidir. Çünkü egemenler insan hayatını değersizleştirerek yaşanan bu ölümleri sıradanlaştırmaya, sıradan bir olay haline getirmeye çalışıyorlar. Ancak bir halk ekme büfesi önünde kuyrukların alıp başını gitmesi, maaş kuyruklarında insanlarımızın can vermesi insanlık onuruna yönelik büyük bir saldırıdır ve alışılabilecek, gazetelerde okunup geçilecek bir haber değildir. Bu hepimizin insanlığından bir parçanın kopup gitmesidir. Ve hep birlikte mücadele ederek ortadan kaldırmaya çalışmalıyız bir sorundur.

rilamadı. Türkiye’nin aynası durumunda olan bu utanç kuyruklarında ölenlerin yanısıra rahatsızlanarak hastaneye kaldırılanların sayısı da oldukça fazla. Bu yıl bayram öncesinde yağmura ve soğuk hava koşullarına rağmen saatlerce sıra bekleyen emekliler yine aynı sonla karşılaştılar. “Yıllarca çalışarak devlete hizmet etmenin” karşılığını saatlerce sırada beklemek olarak alan emekliler devletin, verdiği hiçbir sözü yerine getirmediğini de görüyorlar. Özellikle Ziraat ve Halk Bankası önünde uzayan kuyruklarda 60-70 yaş arası yüzlerce insan topu topu 200 milyon olan maaşını alabilmek için bekliyor. Oysa ki aldıkları bu maaşla sadece faturalarını zar zor ödüyorlar.

IMF’nin dayatmaları ile kamu bankalarının şubelerinin birer birer kapatılması zaten var olan bu sorunları iyice yakıcı hale getiriyor. Kamu bankalarının kapatılması yönlü IMF talimatlarının ardından ülke çapında 554 adet Ziraat Bankası şubesinin kapatılması da uzun kuyrukların oluşmasında önemli bir etken. Öyle ki 400 bin nüfuslu Pendik’te iki adet bankamatikten maaşlarını çekmeye çalışan emeklilerin çilesi iyice artıyor. Banka önlerindeki bu kuyruklara sözde bir çare bulabilmek için emeklilere dağıtılan bankamatik kartları da sorunu çözmekten

2000 yılında yapılan bir ankete göre sadece bu yıl içinde 4 bin 200 emekli, maaşlarının eve getirilmesi talebinde bulunmuştur. Bunun yanısıra yine yapılan araştırmalara göre 1996 yılından bu yana kuyruklarda yaşamını yitirenlerin sayısı 100’ü aşmış durumdadır. Emeklilere evde maaş uygulamasında SSK topu PTT’ye atsa da Habersan’ın yaptığı yazılı bir basın metninde postacıların emeklilerin sorunlarının çözümü için hazır oldukları belirtildi. Pendik’te yaşanan bu acı olay üzerine medyada çıkan haberlere baktığımızda da olayın dramatize edilerek verilmeye çalışıldığını görüyoruz. Sorunları kaynağından uzak sadece sonuçlarından yola çıkarak dramatikleştirilen medya bilinç bulanıklığı yaratılmasına hizmet ediyor. Sabahın erken saatlerinde ilk sıralarda yer edinmek için sabahçı kahvelerinde bekleyen emekliler Adana vb. yerlerde olduğu gibi boş makinelerle karşılaşabiliyor. Normalde dört güne sıkıştırılarak verilen ancak bayram dolayısıyla 2 günle sınırlı tutulan ödemeler emekliler için işkence dolu saatler oldu. Ardarda iki ölümü birden yaşayan emekliler sıra bekledikleri bankanın kapısını ve camlarını kırdılar. Devletin buradaki önlemi ise bankayı korumaya almak ve kuyrukta başka rahatsızlananlar için ambulans bekletmek oldu. 3,5

Susurluk çete elemanlarından Çanakkale çıkarması

Uyuşturucu kaçakçılığında, kara para aklamaya, katliamlardan fuhuşa, rüşvetten yolsuzluğa varan her türlü mafya-çete ilişkisini örgütleyen devlet, oluşturduğu kontra birimlerle de bunları yönlendiriyor. Devletin gerçek yüzünü birkez daha açık eden Susurluk kazasıyla ortaya çıkan mafya-çete-devlet üçgenindeki ordunun yerini generallerin su yüzüne çıkan skandallarıyla açıklamak daha yerinde olacaktır. Karamürsel Eğitim Komutanlığı’nda görevli koramiraller **Altaç Atılan** ve **Ş. Taner Ezgü**’nün mafya üyeleri **Seyfettin Halil** ve **Hüseyin Durmaz**’la uyuşturucu ve karapara işi yapmaları gemileri ve depoları bu amaçla kullanmalarına rağmen Aksaz Deniz Üssü Komutanlığı’nın uyuşturucu, fuhuş, karapara vb. ilişkilerinin devam etmesine izin vermesi ya da Van’da görevli Korgeneral Yusuf Soybaş ve subayların askeri araçlarla uyuşturucu kaçakçılığı yaparak milyonlarca dolar kazanması bu ilişkilere bir örnektir. Ya da Eskişehir 1. Ana Jet Üssü Komutanı Tuğgeneral **Mustafa Fırat**’ın “hayal kırıklığına uğradım” itirafıyla “yolsuzluğun bu kadarına da pes” dedirten devletin mafya-çete ilişkileri yeni bölgelerde kendini gösteriyor. Susurluk tablosunda adı geçen ve yıllarca halkın canına malına kıyan kontrgerilla şefleri Çanakkale’de gizli bir toplantı yaptı. Ocak ayı ortalarında yapılan ve gizli tutulan toplantının aktörleri Susurluk’un ünlü isimlerinden Özel Harekat Dairesi eski başkanı **İbrahim Şahin**, MİT eski daire başkanı **Korkut Eken**, işkenceci kontra şeflerinden **Fehmi Altınbilek** ve 2. Jandarma Er Eğitim Tugayı eski komutanı **Veli Küçük**’ten oluşuyor. Çanakkale Bölge Tra-

fik Müdürlüğü’nde yapılan toplantıda “insan kaçakçılığı, PKK’nin kentteki yayılma stratejisi ve liman ihalesi” başlıklı konuların konuşulduğu basında yer alırken toplantının asıl amacı büyük bir gizlilikle, yön saptırmayla gizlenmek isteniyor. Yıllarca Kürt coğrafyasında yaşanan savaş ortamını ganimete dönüştüren generallerin panzerler içinde milyonlarca dolarlık uyuşturucu taşıdığı, fuhuşu vb. yozlaştırılmış ilişkilerin yaygınlaştırdığı bilinen bir gerçektir. Çanakkale’de “PKK’nin yayılma stratejisi” adı altında bölgeyi terörize etmenin, bölgenin sınır ve liman kenti olma özelliğini çirkef kara dönüştürme çabasıdır Özel Harekat çıkarmasının hedefi. Ekovizyon Çanakkale’nin yayınladığı gizli toplantıda konuşulan konulardan biri de 18 Mart Üniversitesi öğrencilerinden 150 kadar kişinin anadilde eğitim için dilekçe vermesi oldu. Liman ihalesinin gündeme alındığı toplantıda ihalelerin PKK destekli firmaların eline geçmemesi için ne gerekiyorsa yapılması konusunda da uzlaşıldı. “Vatana ihanet etmeyecek” kişilerin ihalelere katılması istendi. Boğazın dünyada değişen dengelere paralel olarak öneminin arttığını vurgulayan kontra elemanları, her girişimin önüne ne pahasına olursa olsun set çekileceğinin kararını aldılar.

Çanakkale’nin pilot bölge olmasının rasgele bir seçim olduğu “şanlı” generalin mafyayla içiçe geçmişliği bu yollarla elde edilen gelirlerden Genel Kurmay Başkanlığı’nın denetiminde olmadığı iddia edilemez.

Tokat Emniyeti'nde bir münferit (!) daha

Sınıf mücadelesinin yoğunlaştığı alanlarda akla hayale gelmeyecek işkencelere, katliamlara imza atan devletin sicili oldukça kabarık. Özellikle gerilla mücadelesinin yoğunlaştığı alanlara özel ilgi gösteren devlet bu alanlarda katliamlarda en uzman elemanlarını görevlendirerek oluşacak hareketlerin önüne geçmeye çalışıyor. Dün Türkiye Kürdistanı'nda özellikle ulusal hareketin yarattığı potansiyelden rahatsız olan devlet bu gelişen hareketleri bastırmak için köy yakmalara, toplu katliamlara varan işkenceler yapmıştır. Bugün ise Proleterya Partisi önderliğinde Karadeniz'de gelişen gerilla mücadelesinde

si karşısında çaresizleşen devlet Türkiye Kürdistanı'nda katillikte deneyimli elemanlarını bu bölgeye kaydırıyor. Köy boşaltmalar, koruculaştırma çalışmaları, gözaltılar, tutuklamalar, işkenceler bu bölgede de giderek artıyor. Devlet her ne kadar bu olayların açığa çıktığı koşullarda **"bunlar münferit olaylardır"** açıklamalarını yapsa da yaşananlar arasında tekrarlanan ve ya bir polisin, askerinin bireysel yanlışları, hataları değildir. Başta da belirttiğimiz gibi işkence ve katliamlar sistem sorunudur. Her ne kadar sistemin sadece piyonları olan işkenceciler birey olarak psikolojik sorunları

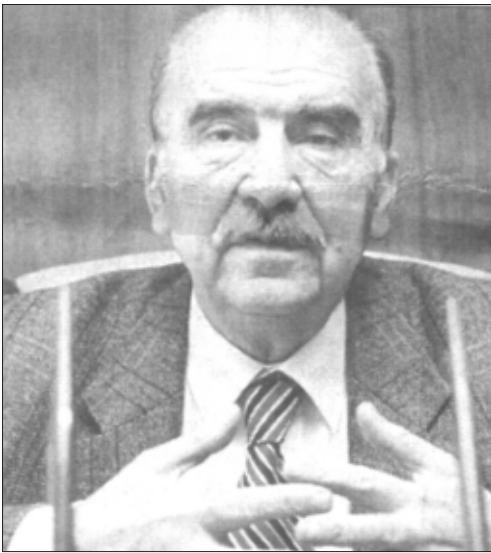
olan kişiler de olsalar sorun sadece bununla sınırlı değildir. Asıl sorun bir işkencecinin sapık düşünceleri doğrultusunda yaptığı şeyler değildir. Devletin ezilenlere, emekçilere, devrimci ve komünistlere yönelik işkence ve katletme politikasının varlığıdır. Bu bir gerçek olarak ortada dururken işlenmesi, teşhir edilmesi gereken konulardan biri de işkencecilerin tek tek kişiler olarak yaşadıkları sapık ilişkilerdir.

Tokat Emniyet Müdürlüğü'nde son yaşanan olay, bu konuda çarpıcı bir örnektir. Yıllardır Tokat Emniyeti'nde Siyasi Şube Başkomiserliği yapan **Murat Çakır** özgülünde

açığa çıkan olay aslında bu alanlarda yaşanan binlerce örnekten bir tanesidir. 7 Mart 1999 tarihinde gözaltına alınarak Tokat'a götürülen **Lale Açık**'ın tecavüz başvurusu henüz sonuçlanmadan gözaltında bir genç kıza daha tecavüz haberi patlak verdi. Öyle ki; Susurluk kazasına benzer bir kaza sonucu patlak veren işkenceci komiser Murat Çakır'ın iğrenç ilişkileri kamuoyuna yansdı. İşkenceci Murat Çakır'ın tecavüz ettiği genç kızla ilgili soruşturma dahi başlatmayan Tokat Cumhuriyet Başsavcılığı Lale Açık'ın 14 Kasım 2000 tarihinde 18 polis hakkında yaptığı suç duyurusunu "tahki-

kata gerek olmadığı" iddiası ile reddetti. Savcılık Açık'ın "gerçek dışı rapor düzenlendi" beyanını ve yüzleştirilme isteğini dikkate bile almadı. Ancak Murat Çakır'ın yaptığı trafik kazası sonucu odasında yapılan aramada çeşitli illerden erkek ve kadın resimleri ve aşk mektupları bulundu. Bunun üzerine Çakır'la ilişkiye giren kadın ve erkek polisler de görevden alındı. Olayı sadece utanç verici davranışlar olarak ya da münferit olaylar olarak değerlendiren Tokat Başsavcılığı ise bu olayı örtbas etmeye çalışıyor.

HAKPAR kuruldu

İmralı çizgisinin tasviyecilik ve teslimiyet yönelimi PKK Parti Meclisi'nin 5. Toplantısının Sonuç Bildirgesinde daha da somutluk kazandı. AB sınırları içinde ve Türkiye sınırları içinde PKK adıyla politik, örgütsel ve pratik çalışmalarını durdurduğu açıklamalarının yer aldığı bildiride PKK'nin yeniden yapılandırılmasının, yapılacak olan 8. Kongrede karara bağlanacağı ifade edilerek gündeme oturan "siyasallaşma" tartışmalarının HADEP'in dışında bir legal partiye dönüşerek daha da belirginlik kazanması bekleniyor. HADEP'in kapatılmasının gündeme geldiği, PKK'nin "siyasallaşma" yöneliminde gittikçe reformizmin batağına saplandığı bir süreçte HAKPAR adında yeni bir parti daha kuruldu. Şubat ayı içerisinde kurulan HAKPAR

Genel Başkanlığı'na getirilen eski DYP milletvekili **Abdülmelik Fırat** PKK'nin legal bir duruma gelince HADEP'in siyasi hayatının sona ereceğini dile getirerek kurdukları partinin birçok yönüyle bütün partilere alternatif teşkil ettiğini ancak alternatif olmalarının HADEP'e indirgenmeyeceğini ifade eden açıklamalarda bulundu. PKK'nin siyasallaşma tartışmaları ekseninde Mehmet Keçeciler'in de **"PKK'nin dağda olmasından sa siyasette olması iyidir"** söylemiyle devletin, ABD'nin Ortadoğuya dönük politikaları doğrultusunda gündemine oturan "siyasallaşma" tartışılmak üzere deşifre edildi. Tartışma ekseninde burjuva kalemlerinin Türk ve Kürtlerin "sol" bir partinin çatısı altında toplanmaya duyduğu ihtiyacı vurgulamaları ve yeni yeni partilerin kurulması rastlantı değildir. Kürt halkının asimilasyon, imha ve inkar politikalarıyla yüzyüze kalmadığını dile getiren HAKPAR Genel Başkanı Abdülmelik Fırat da şimdiden parlamentonun jargonuyla konuşmaya başladı bile. Atatürk'ün Amasya, Erzurum ve Sivas Kongrelerinde Türk kardeşliği ve onların müşterek devletinden sözettiğinden bahseden Fırat; gerçek Atatürkçülerin ortaya çıkmaları ve rollerini oynamaları beklentisinde olduklarını söyleyerek Kürt halkının "demokratik cumhuriyet"le bütünleştirilmesinin başka bir modeli olarak siyasi partiler sahnesinde yerini aldı.

Coniler karargahta Mehmetçikler muntıkada nöbette

Haber Merkezi: Tonlarca ağırlıktaki bombaların üstüne yağdığı Afganistan, şimdi de ABD denetiminde "Barış Gücü" adı altında yarı sömürge ülkelerin askerleri tarafından işgal ediliyor. Dün Amerika tarafından doğrultulup büyütülen daha sonra yokedilen El Kaide ve Taliban'dan sonra Türkiye, Bulgaristan, Yunanistan gibi ülkeler Afganistan'ın her bölgesine nöbetçi olarak dikiliyor. Askerlerin berelerinde kendi ülkelerinin bayrakları olsa da tepelerinde Amerikan bayrağı dalgalanıyor.

Türkiye askeri üslerinden 4 adet C-130 nakliye uçağında 14'ü subay, 21 astsubay, 232'si erbaş ve er olmak üzere 267 kişilik asker, Afganistan'a gitti. Asker sevki Türkiye'den 4 gün daha sürdü. Ayrıca kargo uçaklarında arazi araçları, silahlı zırhlı devriye taşıtları ve bir ambulansın bulunduğu 17 araç da götürüldü. Ekonomik dar boğazda olan Arjantin gibi sosyal patlama korkusu yaşayan Türkiye egemen sınıfları IMF'nin verdiği birkaç bin dolarlık para için şart-

sız koşulsuz askerlerini Afganistan cephesine götürürken yeni açılacak cephelere de asker göndermede tereddüt etmeyecektir. Düne kadar egemen sınıflar Afganistan'a asker göndermek gibi düşüncelerinin olmadığını ve bunu basının abartması olarak ifade ederken Ecevit Amerika ziyaretinden sonra Irak'a saldırıda ön cephede olunacağı mesajını verdi. Afganistan'da görev yapacak Türk askerleri en kritik noktalarda nöbet tutup, karargahta bulunan Amerikan askerlerini koruyacaklar. Herhangi bir saldırı ya da isyanda ilk önce müdahale edecek Türkiye gibi ülkelerin askerleri olacak. İşin özü Türkiye askerleri birkaç bin dolarlık para uğruna Amerikan askerlerini kurşunlardan ve saldırılardan koruyacak.

Emperyalistlere ve uşaklarına kendini kabullendirmede A. Öcalan ve PKK sınır tanımıyor!

Kürt halkı kendisine taşınmayan sınıfsal bakış açısından uzak kalışın acısını çekiyor. Sınıf hareketi rolünü esasta yerine getiremediği için daha güçlü zeminlere sahip olan ulusalcılık zehiriyle zehirlenmesinin acısını çekiyor. İşçi sınıfı hareketi de Kürt halkı da bu durumdan ders çıkarmalıdır.

Öcalan ve çizgisi kendini hem emperyalistlere kabullendirmek hem de Kürt halkını oyalayıp desteğini arkasına almak için bir süredir bir kampanya başlattı.

Öcalan'ın İmralı'da MGK'nın onayından geçen politikasının ardından devlet güvenlik güçleri bir raporla "PKK'ye 12 maddelik ultimatoma" verdi. Öcalan için tamam, ultimatoma PKK'ye verildi. Öcalan'ın da işini kolaylaştırmak için kamuoyuna yayımlandı. Devletin resmi kurumlarınca açıkça üstlenilmeyen raporda PKK samimiyet sınavına çekiliyor ve önüne görev konuluyor. Öcalan ve PKK samimiyetini kanıtlamaya davet ediliyor.

Öcalan ve PKK'nin yanıtı ne olur vb. gibi merak ve beklentiye girmemeli. Tahmin edileceği gibi bir askeri talimat gibi gözüküp, emriniz olur demişlerdir. Hizaya sokulma yolunda devam demişlerdir. Devlet kolluk güçlerinin "samimiyetinizi gösterin" çağrısı yapması bile o ultimatoma uymaya açık ve hazır durumu, zemini ve gevşekliği görüp, ondan cesaret aldıklarını gösteriyor.

Kendini devlete kabullendirme yoluna girilmeye bu yola girildikten sonra, kendini kabullendirmek ve güven vermek için atılmayan adım, yapılmayan ve verilmeyen taviz olmaz. Teslimiyet ve ihanetin sınırı yoktur. Egemelere parmağını verirken elini, elini versen kolunu, kolunu kaptırsan gövdeni teslim alacaklardır. Bu hep böyle olmuştur. Öcalan-PKK İmralı süreciyle yakasını tamamen kaptırmıştır.

Öcalan, emperyalistlere ve TC'ye kendini kabullendirme ve kanıtlama işine İmralı'ya gelişle birlikte son noktayı koymuştu. Ulusal devrimci yönü ve mücadeleyi İmralı'ya gömmüş, bu mücadeleyi terketme konusunda samimiyetini ortaya koymuştu. Teslimiyetini "görülmemiş uluslararası komplo"yu ortaya çıkarma ve onu önleme senaryosu adı altında mazur göstermeye, sevimli hale getirmeye çalışmıştır. Bütün devrimcileri ise emperyalistlere ve uşaklarına teslimiyet ve ihanete çağırıştır. Samimiyetini göstermek için de Genel

Kurmayın oluruyla sağladığı kararlarla PKK yönetimini de aynı noktaya getirmiştir. Öcalan teslimiyetini PKK 7. Kongresi'ne de kabul ettirmiştir. '90'lardan itibaren içine girdiği' yönelimden dolayı PKK 7. Kongresi'ne sorunsuz kabullendirmede sıkıntı yaşamamıştır.

Öcalan ve çizgisi samimiyet sınavını vermişti İmralı'da. PKK yönetimi de, kongrede başka samimiyet sınavından geçmişti. Emperyalistlere ve TC egemen sınıflarına samimiyetini göstermesi için devrimci olan ne varsa kapı dışarı etmişlerdir. Gerilla savaşına son vermede gerillaları TC sınırları dışına çıkarmada ve hatta gelip teslim olmaya hazır olduklarını göstermek için iki gruptan biri Avrupa'da, biri sınırda silahlarıyla birlikte gelip teslim olmuştu. Geriye kalanlar gelse de onları alacak muhatap yok diyordu. Ezilen halka değil de emperyalistlere ve faşist TC'ye samimiyetini göstermek için emperyalistlerin Afganistan'a saldırısına ve Irak vb. ülkelere saldırı hazırlıklarına karşı çıkmamada, TC'nin katliam ve saldırılarına karşı çıkmamada, tavır almadığı gibi Kürt halkının devletin saldırılarına tepki göstermesine engel olmada, hapishane katliamlarına karşı çıkmamada, F tipine, 19 Aralık katliamına tavır almamada, Ölüm Orucu'na neden olan sorunların çözümü için Ölüm Orucu'na destek vermeme, tepki eylemlerine katılmamada vb. devlete samimiyetini ve devletin istemlerine uygun değiştiğini göstermeye çalışmıştır. Bu bir sınavdı. Önüne bazı "hak" kırıntılarının atılması için kendini kanıtlamayı. "Ben değiştim eski Öcalan-eski PKK değilim, daha ne istiyorsunuz" vb. içindi. **Samimiyetin sınavıydı.**

Öte yandan Öcalan hem hayatını nispeten güvencelemek, hem de Kürt kitlelerinin desteğini yitirmemek ve devlete desteğe dönüştürmek için Kürt halkını oyalayan, umutlandırıcı bazı söylemler dillendirmek durumunda. Emperyalistlerin ve yerli uşaklarının her dediğini olduğu gibi bütününüyle hemen yapmamaktadır, öyle yapması halinde emperyalistlerin ve TC uşağının hizme-

tinde hareket ettiği herkes tarafından daha açık görülecektir. Bu nedenle önüne konulanın, dayatılanın esasını savunmakta, alıştırma istenen noktaya gelmektedir.

Emperyalistlerin ve faşist diktatörlüğün istemlerine Öcalan ve çizgisi "başüstüne" demekte gecikmedi. PKK, parti meclisini topladı ve bu sayfaya aktardığımız 12 maddelik ultimatoma eklenini onaylayan "tarihi" kararını aldı.

"Parti önderliğimizin çizdiği

cektir. Bu vesileyle Avrupa'daki taraftarlarımızın bu karara uygun davranmalarını başta YDK ve KNK olmak üzere yasal ve demokratik çerçevede kurulan kurum ve kuruluşlarla kendilerini örgütleyip faaliyet yürütmelerini istiyoruz. Yine Türkiye'deki sempaticen ve taraftarlarımızı yeni sürece ve önderlik çizgisine uygun olarak kendilerini örgütleyip mücadele etmeye çağırıyoruz."

Evet herşey çok açık. İnsan bağımsızlığını yitirmesin, ipini

suz, kesintisiz, mutlak teslimiyetini ve onun gereklerini PKK'ye kabul ettirmekte hiçbir sıkıntı yaşamıyor. (Tabi ki tavır alan PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları dışında) 12 maddelik samimiyete davetin ekseninin 8. Kongrelerinde sorunsuz geçirilip resmi düşünceleri haline getirileceğine şimdiden kesin gözüyle bakılmaktadır. Hiç "onur" akıllarına gelmeyecektir, utanmaları, sıkılmaları olmayacaktır. Nice bedeller ödeyen Kürt halkının yüzüne, gözlerinin içine nasıl bakabiliriz

yeni strateji doğrultusunda yeniden yapılanma çalışmalarının önemli bir düzeye ulaştığını tespit etmiş, bu çalışmasının kararlılıkla sürdürülmesini ve 8. Kongre ile başarılı bir biçimde sonuca götürülmesini gerekli görmüştür. Bu doğrultuda yaratılan yeni örgütlenmeleri daha da geliştirirken, yeniden yapılanmayı tamamlamak için gerekli olan örgütsel çalışmaları kararlaştırıp bir plana kavuşturmuştur. Bu çerçevede öncelikle Avrupa Birliği sınırları içinde ve yine Türkiye Cumhuriyeti devleti sınırları içinde PKK adıyla politik, örgütsel ve pratik çalışmanın yürütülmesini durdurmayı gerekli görmüştür. Bu andan itibaren AB ve TC sınırları içinde PKK adıyla herhangi bir çalışmamız olmayacaktır. Mevcut çalışma ve örgütsel yapımızın bu karar doğrultusunda yeniden yapılanması için gerekli çalışmalar hızla yürütüle-

kaptırmasın; bağımsızlığını yitirip, ipini kaptırınca boyun eğdiği güçlerin istemlerine göre hareket eder. Onların havasında oynar. Emperyalistlere ve uşaklarına kendini kabullendirme yoluna girince ve o yolda dolu dizgin ilerleyince kendini onlara kabullendirmede sınır tanımaz. Düşüncesini, hareketini, eylemini onların izin verdiği, kabul ettiği, onları rahatsız etmediği sınıra çekmenin getirdiği-getireceği yer budur. "Ne isterseniz yaparım" noktasıdır. Boyun eğmenin, alçalmanın sınırı yoktur. Gelinek noktada burada durmayacakları da açıktır.

Öcalan ve İmralılaştırılmış PKK, emperyalistlerin ve TC'nin dayattığı ultimatoma ekleninde aldığı kararın, yapacakları PKK 8. Kongresi'nde de onaylanıp resmi bir duruma dönüştüreceklerini ilan ediyorlar. Bu söz ve güvenceyi de veriyorlar. Öcalan koşul-

diye düşünmeyeceklerdir. Bunca şehidin resimlerine ve onların ailelerinin yüzüne nasıl bakabiliriz diye düşünmeyeceklerdir. Bir sefer ipi kaptırmışlardır ve ihanet çukuruna girmişlerdir. Halinden memnun olup, içinden çıkma düşünceleri de yok. Düzen içine çekilip kendini beğendirme, kabullendirme yoluna girilirse, onun gerekleri için istenen-dayatılan herşeyin yapılması kaçınılmaz olur. Bunlar bizi şaşırtmıyor ama insan acıyor. Kürt halkının ödediği bedellere ihanet edilmesine öfkeleniyor.

Med TV'de hergün PKK yöneticileri tarafından emperyalistlerin ve TC'nin dayatmaları doğrultusundaki teslimiyet ve ihanetlerinin zorunluluğu övülüyor. Kaçınılmazlığı ve gerekliliğinin propagandası yapılıyor. Başka bir yol olmadığı, dünyanın değiştiği", "buna ayak uydurulmazsa birilerinin gelip uydura-

çağı” bunun hem kendileri için, hem de TC için geçerli olduğu, bu açıdan kendilerinin üzerine düşeni yerine getirdiği vb. yönlü propaganda yapmakta, PKK tabanını ve Kürt kitlelerini hazırlamakta ve kamuoyu yaratmaktadır. Emperyalistlere ve TC’ye de her vesileyle ben değiştim, uslu çocuk oldum mesajını vermektedir.

Öcalan, devletin dayattığı samimiyet sınavına uygun hareket edip kendini kabullendirme konusunda Avrupa emperyalistlerinden destek bulma görüşmelerini sürdürmüştür. Görüşmelerde bulunanlardan biride PKK yöneticisi Rıza Altun’dur. PKK tarafından ret edilmeyen bilgilere göre Rıza Altun bir kısım Av-

rupalı emperyalist devletlerle görüşüyor; görüşme sonucunu Osman Öcalan’a da bir raporla yolluyor Şubat başında bazı Avrupalı emperyalistler “8. Kongre’de mutlaka alınması ve ilan edilmesi gerekir” dedikleri 7-8 maddelik bir karar önlerine koyuyorlar ve PKK yöneticisi de aynı kanıyı taşıyor. 8 maddelik talep devletin 12 maddelik ultimatomu içinde bulunan taleplerdir. Emperyalistlerin istediği ve dayattığı talepler içinde olan bazı maddeleri PKK yöneticileri kongrelerini de beklemeden kabul ettiklerini Med TV’de ifade etmeye başladılar; başka türlü de beklenemezdi zaten.

Kürt ulusu tarihte çok ihanet gördü ve yaşadı. Zamanla onları

nasıl tepeleyip ayağa kalkmışsa çok geçmeden yine ayağa kalkacaktır. Ulusal baskıya başvuran egemen ulus ve arkasındaki emperyalistlerin ulusal baskısı sürdüğü müddetçe bu zulme karşı mücadele yürütmeleri kaçınılmazdır. Kimse Öcalan ve partisinin Kürt halkını getirdiği, dizginlediği, yıkım ve umutsuzluğa soktuğu bugünkü duruma aldanmasın bu çok fazla sürmeyecektir.

Kürt halkı kendisine taşınmayan sınıfsal bakış açısından uzak kalışın acısını çekiyor. Sınıf hareketi rolünü esasta yerine getiremediği için daha güçlü zeminlere sahip olan ulusalcılık zehiriyle zehirlenmesinin acısını çekiyor. İşçi sınıfı hareketi de

Kürt halkı da bu durumdan ders çıkarmalıdır. Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı sınıf düşmanları olan emperyalizme ve TC’ye karşı birlikte mücadele yürütmek için her türlü milliyetçiliği mahkum ederek tek bir çatı altında biraraya gelmeli. Çeşitli milletlerden işçi sınıfı ve önderliğindeki bütün emekçi kitleler kardeşlik duygularını her zamankinden daha yüksek tutmalı. Egemen ve ezilen ulus milliyetçiliğinin getirdiği yer biliniyor, görülüyor. Dolayısıyla ezilen ulus milliyetçiliğinin bir nebze anlaşılır yönü olsa da sonuçta taşıyacağı yer belli olduğu için her zamankinden daha çok milliyetçilikten nefret edilerek sınıf kardeşliği kaynağı altında toplum-

sal kurtuluşuna kilitlenmelidir. Tarihi yükümlülük bunu gerektiriyor. Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçiler (Özellikle Kürt emekçi sınıfları) bunu daha iyi bilince çıkaracaklardır ve başaracaklardır. Bunun başka da yolu yoktur. Hayat buna mahkum etmiştir. Sınıf uçurumu-ayrışması her geçen gün daha da keskinleşiyor. Toplumsal gidişat budur. Bu açıdan umutsuz ve yıkıma uğramamız için hiç mi hiç bir neden yoktur. Bunu egemenler düşünsün. Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi kaçınılmazdır. Yeter ki bilinç ve cesaretle yol gösterilsin. Örgütlenmesi yapılsın ve ona layık olsun.

PKK’ye 12 maddelik ultimatoma

1- “Terör örgütü PKK’nın adında bulunan Kürdistan dahil olmak üzere yurt dışında faaliyet gösteren PKK kuruluşlarının adında bulunan Kürdistan kelimesi kaldırılmalıdır,

2- PKK özellikle İtalya ve Belçika gibi ülkelerde yapılan resmi ya da yarı resmi toplantılara Kürdistan adına katılma gibi bölücü bir uygulamaya son verilmelidir,

3- Medya TV’nin Türkçe ve Kürtçenin iki lehçesinde verdiği haberlerde güneydoğu ve Doğu Anadolu bölgeleri-

mizden ‘Kürdistan’ ve bu bölgelerimizdeki illerimizden ‘Kürt illeri’ şeklinde söz etmemesi, Türkiye aleyhinde sürdürülen ağır propagandaya son verilmesi gerekmektedir,

4- Bağımsızlık hedefi anlamına gelen Kürt Ulusal Kongresi’nin faaliyetlerine son vermelidir,

5- Aynı TV kanalının hava durumunda sadece sözü edilen bölgelerimizdeki illerin hava durumunun Kürdistan adı altında ele alınması uygulaması sona erdirilmelidir,

6- Terör örgütünün basılı yayınları ile internette yer alan sitelerinde yer verilen Kürdistan haritası uygulaması ortadan kaldırılmalıdır,

7- Kürt İşadamları Derneği, Kürt Dil Kurumu, Kürt Bank, Kürt Ansiklopedisi, Kürt İktisat Kongresi gibi projelerin gündemden çıkarılması sağlanmalıdır,

8- ‘Kürt ulusu yaratma amacından kesin olarak uzaklaşılmalıdır,

9- İstiklal marşımız ile Atatürk aleyhinde sürdürülen ve ‘kabul etmeme’ olarak nitelenen tavra son verilmelidir,

10- Türkiye aleyhine faaliyet gösteren Ermeni ve Süryani gruplara destek verilmemelidir.

11- Terör örgütünün tüm mensuplarıyla silah bırakarak güvenlik güçlerine teslim olması gerekmektedir.”

PKK’ya samimiyet sınavı

12- Terör örgütünün belirtilen uygulamaları sona erdirmesi durumunda Türkiye’nin, demokrasinin doğal sonucu olarak sorunlarını terör ve bölücü ortamdaki uzak olarak değerlendirebileceği açıktır.”

PUSULA

Kürt sorununa MGK çözümü ya da Kürt halkını köleleştirme operasyonu!

Kemalist faşist diktatörlük Kürt Ulusal Mücadelesine karşı İmralı’da büyük bir zafer kazandı. Stratejik değerdeki bu zaferin büyüklüğü yalnızca ulusal devrimci savaşa önderlik eden PKK lideri A. Öcalan’ın tutsak alınıp siyasal iradesinin kırılmasından ileri gelmiyor. Aynı zamanda Öcalan-PKK ilişkisinden, Öcalan’ın PKK üzerindeki tartışılmaz ‘tanınmış’ otoritesinden dolayı PKK’nin de iradesini kırmış olmasından kaynaklanıyor. Faşist Kemalist diktatörlük için şimdi gündemde 20 yılı geride bırakan ulusal özgürlük mücadelesi içinde muazzam gelişim gösteren, Kürt halkının ulusal devrimci dinamiklerinin yok edilmesi; diri olan devrimci ve özgürlükçü ne varsa köreltilerek, asimilasyon ve rehabilitasyon yoluyla topyekün bir tasfiye ve teslimiyetin sağlanmasına çalışılıyor. Sözkonusu topyekün tasfiye planı için

A. Öcalan ve Başkanlık Konseyi’nin önderliğindeki PKK’nin, Kürt halkı üzerindeki siyasal saygınlık ve etkisinden alabildiğince faydalanmaya çalışan egemen sınıflar, geliştirdikleri çeşitli politikalar yoluyla da tasfiyeyi ve teslimiyeti adım adım derinleştirmeye çalışıyorlar.

Kürt coğrafyasında geliştirilen rehabilitasyonu, dejenerasyonu ve asimilasyonu içeren, Genelkurmay tarafından yürütülen, çeşitli kampanyalar şeklinde sürdürülen uygulamalara tanık olmuştuk. “Kırvem-şahidim Mehmetçik olsun” kampanyası, “sağlık taramaları”, “okuma-yazma kursları”, “kadın eğitim ve doğum kontrol çalışmaları”, “uyuşturucunun ve fuhuşun” yaygınlaştırılması vb... Şimdi de MGK’nın 12 maddelik ultimatoma PKK ve Öcalan cevap verme-

de gecikmedi. PKK ve A. Öcalan kendini egemenlere kabullendirmenin bir önerisi olarak gördükleri ultimatoma üzerine atladı. PKK, 8. kongrede birçok değişiklikle birlikte kendi ismini de değiştirip Kürt kavramını kaldırdı. Elini veren kolunu kapıtırır benzeri daha nelerin istenilip nelerin kapıtılacağını ilerde göreceğiz. Evet uygulamalardan ve tüm bu çalışmaların hangi amaçlarla yapıldığından pek çok kez bahsetmiştik. Kemalist faşist diktatörlüğün, Kürt sorunu karşısında nasıl bir inkara, asimilasyoncu ve ırkçı bir merkezi politikaya sahip olduğunu görmekteyiz. Bu plan doğrultusunda egemen sınıfların, topyekün tasfiye operasyonunu nasıl hayata geçirmeye çalıştıklarına oldukça çarpıcı biçimde tanık olmaktadır. Dahası uygulanan yaklaşım ve politikaların, nasıl bu planın titizlikle hayata geçirilen aşamaları olduğunu görüyoruz. **Kürt sorununun Kemalistlerce “çözümü”nü içeren “plan” kısaca “Çözüm Planı” en başta Kürtsüz bir çözüm içeriyor.** Ve Kürt sorunu “ekonomik-sosyal” içerikli bir sorun olarak ele alma yaklaşımı üzerinden geliştirilmiş bulunuyor. Sorun böylesi inkarcı-ırkçı bir yaklaşımla tanımlandığı için de eko-

nomik ve sosyal kimi önlemler yoluyla problemin halledileceğini düşünüyor hakim sınıflar. Türk hakim sınıfları, Kürt ulusunun ulusal-demokratik haklarına dair küçük bir hak kırıntısının verilmesine bile yanaşmıyor ve böylesi bir yaklaşıma tahammül dahi edemediğini bir kez daha son açıklamalarıyla açıkça ortaya koyuyor. Tersine, ırkçı-şovenist “tek ulus, tek dil ve tek bayrak” yaklaşımının paralellüğünde, Kürt halkını şovenist-asimilasyoncu eğitim kampanyalarıyla kimlik-sizleştirme ve kimi kırıntı denilebilecek ekonomik iyileştirmeler ile ulus ve özgürlük bilincini satın almanın hesabını yapıyorlar.

Burjuva gazetelerin manşetlerinde şaşalı biçimde “çözüm” planı olarak sunulan planın özü böyle ve tarihsel köleliğe-kimlik-sizliğe geri dönüşün sinsi bir tezgahı olarak Kürt halkının önüne konuluyor ve adına da demokratikleşme, siyasallaşma (siyasallaşmadan siz sistem içileşmeyi anlayın) deniyor. Fakat, Kemalist faşistlerin ve PKK yöneticilerinin de unuttukları, görmezden geldikleri bir gerçek bulunmaktadır. Kürt halkı büyük bedeller karşılığında verilen ulusal özgürlük savaşının içinde politikleşen, demokratik-ulusal bir kimlik ve

bilinç kazanan bir halk durumundadır. Onbinlerce evladını armağan ettiği özgürlük mücadelesinde büyük bir deneyimin sahibidir. Ruhunu özgürleştirmiş bir savaşın ve mücadelenin sahibi olan Kürt halkının, ulusal-demokratik talepleri ve özgürlük istemlerine dair tatmin edici asgari bir yaklaşım gösterilmediği sürece mücadele eden ve sözkonusu taleplerinden vazgeçirilmesi mümkün değildir. Hele ki bugün PKK’yi “sandıkta yeneriz” aymazlığında sahnelenen komedilerin yarattığı tartışma ortamında sergilenen ve Türk hakim sınıflarının “seçmeli ders” talebi olarak dillendirdiği, Kürtçe eğitim hakkına yönelik saldırgan tutumları bir gerçeği çok net ortaya çıkarmaktadır.

Kürt halkının ulusal onurundan ve 20 yılı geride bırakan onurlu mücadelesiyle kazandığı kimliğinden vazgeçmesi hiç beklenmemeli. Kırıntılar için onurundan ve kimliğinden taviz vermeyecek kadar onurlu, kan ve can verilerek yaratılan Kürt halk gerçeği var. Kürt halkı taviz vermeyecektir, çünkü ünlü Kürt politikacısı Çash Talabani’nin deyişiyle “Kürt cini lambadan çıkmıştır artık.”

ABD emperyalizminin Irak seferi hazırlıkları ve devrimci görevlerimiz

ABD emperyalizmi pervasız bir şekilde hiçbir sınır tanımayarak dünya üzerindeki egemenliğini korumak ve güvence altına almak amacıyla hummalı bir çalışma içerisine girmiş görünüyor. Katil Bush'un Kongre'ye onaylanması için sunduğu savunma bütçesinin ABD tarihinin en yüksek seviyesine çekilmiş olması (yaklaşık 400 milyar dolar) bunun en önemli göstergesidir.

ABD Başkanı G. W. Bush'un "ulusa sesleniş" konuşmasında dile getirdiği "savaş yeni başladı, kısa kesemeyiz" şeklinde özetleyebileceğimiz sözleriyle süreklileştirilmesinde kararlı görünen emperyalist talan savaşının Irak özgülünde tüm Ortadoğu'yu yeniden şekillendirecek safhasına girilmiş bulunmaktadır. ABD emperyalizmi pervasız bir şekilde hiçbir sınır tanımayarak dünya üzerindeki egemenliğini korumak ve güvence altına almak amacıyla hummalı bir çalışma içerisine girmiş görünüyor.

Katil Bush'un Kongre'ye onaylanması için sunduğu savunma bütçesinin ABD tarihinin en yüksek seviyesine çekilmiş olması (yaklaşık 400 milyar dolar) bunun en önemli göstergesidir. Diğer emperyalist haydutların savunmaya ayırdıkları bütçenin toplamı bile ABD'nin bütçesinin yanına yaklaşmaya yetmiyor. Bu askeri üstünlük beraberinde diğer emperyalist güçleri ekarte ederek tek başına hareket etmeyi de gündeme getiriyor. Öyle ki Münih'te gerçekleştirilen "NATO Güvenlik Konferansı"nda ABD emperyalizmini tek taraflı davranmakla eleştiren bazı emperyalist haydutlara karşı ABD yönetiminin üst düzey yetkililerinin gösterdiği sert tutumlar göz önüne alınırsa ABD'nin yeni süreçte gerekirse diğer müttefiklerini hiç dinlemeden hareket edebileceğinin sinyallerini vermektedir.

Bush'un "şer ekseni" olarak nitelediği ve Afganistan operasyonunun ardından ikinci etap olarak hedef tahtasına koyduğu

Irak, İran ve Kuzey Kore'ye yönelik askeri ve diplomatik kuşatmanın ilk ayağı olan Irak'ın dize getirilmesi yönündeki hazırlıklar tüm hızıyla sürüyor. Gerek ABD medyasında gerekse diğer emperyalist kapitalist ülkeler ile uşaklarının medyalarında artık olası Irak savaşının zamanlaması ve teknik yönleri tartışılıyor. ABD emperyalizmi bir yandan yoğun bir şekilde

askeri ve teknik hazırlıklarını sürdürürken diğer yandan diplomasi trafiğini sıklaştırarak başlatacağı savaşın haklı bir zemine oturması yönünde kendisine destek verecek ülkelerin sayısını artırmaya çalışıyor. Kendi ekonomisi gibi resesyon (durgunluk) süreci yaşayan Japonya'nın da içinde bulunduğu Asya turuna (Çin ve Güney Kore'yi kapsayan) çıkan Bush'un yanı sıra mart ayı içerisinde Ortadoğu'yu kapsayan ikna turu gezisine çıkacak olan ABD başkan yardımcısı Dick Cheney'nin temaslarının esasını Irak'a yönelik savaş hazırlıkları oluşturmaktadır.

Irak özgülünde Ortadoğu bölgesini kendi hegemonik çıkarları doğrultusunda şekillendirmeye kesin olarak karar vermiş bir pozisyon sergileyen ABD emperyalizminin önünün diğer emperyalist haydutlar tarafından kesilmesi oldukça zor

bir olasılık olarak görünüyor. Başta AB emperyalizmi olmak üzere Rusya ve Çin'in bu yöndeki çabalarının yoğunluğu düşünüldüğünde ne kadar başarı şansı olacağı tartışmalıdır. ABD'nin Rusya'nın yükselen itirazları karşısında NATO içerisinde Rusya'ya önemli bir rol verilmesi noktasındaki çabaları

ve yine en yakın müttefiki olan İngiltere'nin ikna edilmesi yönündeki uğraşı sonuç vereceğe benziyor. Son olarak İngiltere'de yayımlanan "The Observer" gazetesine demeç veren üst düzey bir İngiliz yetkili; "Bush ve Blair arasında nisan ayında yapılması planlanan görüşmede, terörizme karşı yapılan savaşın ikinci aşamasına nihai şekli verilecek. Irak'a yönelik hareket da gündemin baş maddesini oluşturuyor" şeklinde konuştu. Bu gelişme ABD'nin büyük oranda İngiltere'yi yanına almakta zorlanmayacağını gösteriyor. Aynı şekilde Bush'un Asya turunun son durağı olan Çin'de yaptığı görüşmeler sonucunda Irak konusunda hiçbir gerginliğin yaşanmamış olması da büyük olasılıkla önemli bir itiraz gücü olan Çin'in de ikna edildiğini gözler önüne seriyor.

ABD emperyalizminin Irak'a yönelik savaş hazırlığına en büyük karşı koyuşun gösterildiği AB cephesinde (özellikle Fransa ve Almanya) yaşanan gelişmelerin operasyonu engelleme noktasında ne şekilde bir başarı sağlayabileceği merak konusu olmakla birlikte son olarak gerçekleştirilen AB-İKÖ (Avrupa Birliği- İslam Konferansı Örgütü) zirvesinin sönük geçmesi ve Irak özgülünde somut bir gelişme yaşanmamış olması, bu çabaların ABD'nin önünü kesmek için yeterli olmayacağı izlenimini vermektedir. Aynı

şekilde İsrail siyonizminin Filistin halkına yönelik açtığı kapsamlı savaşın engellenmesi çerçevesinde bölgeye giden AB'nin ağır toplarından **Javier Solana**'nın girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlanması ve başını Fransa ve İspanya'nın çektiği "Bağımsız Filistin Devleti"nin kurulması yönündeki görüşlerin itibar görmemesi ABD emperyalizminin elini güçlendiren önemli gelişmeler olarak kaydedilmelidir.

FAŞİST DİKTATÖRLÜK ABD TETİKÇİLİĞİNE SOYUNUYOR

ABD emperyalizminin Ortadoğu egemenliğinin kalıcılaştırılması noktasında düzenlemeyi kararlaştırdığı Irak operasyonunda kilit rol oynayacak bölge devletlerinin durumuna da bir göz attığımızda İran dışında hiçbirinin yeterli bir itirazda bulunamayacağı ve ABD'nin dümen suyunda verilecek görevleri yerine getirmekten başka çareleri olmayacağı açık bir şekilde görülüyor. Körfez Savaşında

ABD emperyalizminin Irak'a yönelik savaş hazırlığına en büyük karşı koyuşun gösterildiği AB cephesinde (özellikle Fransa ve Almanya) yaşanan gelişmelerin operasyonu engelleme noktasında ne şekilde bir başarı sağlayabileceği merak konusu olmakla birlikte son olarak gerçekleştirilen AB-İKÖ (Avrupa Birliği- İslam Konferansı Örgütü) zirvesinin sönük geçmesi ve Irak özgülünde somut bir gelişme yaşanmamış olması, bu çabaların ABD'nin önünü kesmek için yeterli olmayacağı izlenimini vermektedir.

sağlanan koalisyonun bu savaşta sağlanma olasılığı zayıf olmasına karşın ABD'nin bir iki etkili uşağı sayesinde bu işi tamamlayabileceği büyük bir olasılık olarak karşımızda duruyor. Bu noktada en büyük yardımcı olarak sahneye sürülmesi faşist Ecevit'in Washington ziyaretinde kapalı kapılar ardında yapılan görüşmeler sonucunda kesinleşen TC uşağının önemli işlev göreceği açıktır. Ekonomik ve siyasi kriz içerisinde boğulan, IMF ve DB tarafından tamamen ekonomik ve siyasi olarak diz çöktürülen faşist diktatörlüğün geleceği bu savaşta kendisine verilen "tetikçilik" rolünü başarılı bir şekilde oynamasına bağlanmıştır. Daha önceki yazılarımızda sürekli üzerine basa basa ifade ettiğimiz üzere, yaşanan 2000 Kasım ve 2001 Şubat krizleriyle iflasın eşiğine getirilmiş, bunun sonucu olarak "sosyal patlama" sendromu içerisine girmiş, 11 Eylül sonrası gelişen konjonktürel süreçte "stratejik konumu"nun önem kazanması ve ABD'nin Irak özgülünde hem üs olarak hem de askeri güç olarak en kolay kullanabileceği uşak durumunda olan TC'nin bu rolü oynamaktan başka hiçbir çaresi yoktur. Bu rolü oynaması karşısında IMF tarihinin en büyük kredi musluğunun açıldığı ülke ünvanını da eline geçiren faşist diktatörlüğün, bu verilen rolü emekçi halkımızın kanı ve canı pahasına da olsa gerçekleştireceğinden hiç kimsenin şüphesi yoktur. Zira uşaklıkta sınır tanımayan, iradesini yitirmiş, onurunu ve namusunu üç kuruşa satılığa çıkarmayı kendisine övünç kaynağı olarak gören bu şerefsizler takımının efendilerinin sözünden dışarı çıkamayacakları defalarca kanıtlanmıştır. En son olarak Afganistan emekçi halkının katledilmesine, ülkenin tüm havaalanlarını ABD haydutuna ardına kadar açmış olması ve şimdilik 300 kişilik özel birlik göndermesi en canlı örnekleri oluşturmaktadır.

TC'nin ABD'nin piyonu olarak girmeye hazırlandığı Irak savaş macerası öncesi içeriği düzleme yönünde önemli adımlar attığını görüyoruz. TCK'nın 312 ve 159. maddeleri ile TMY'nin 7 ve 8. maddeleri üzerinde yapmayı düşündüğü ve adına "mini demokrasi" paketi adı verilen uyum yasalarının yoğun tepkilerle karşılaşması üzerine bir takım kısmi değişimlerle geçirilmesi ve Arjantin'de-

ki gelişmeler üzerine aynı senaryoların kısa sürede olmasa da orta vadede yaşanabileceği endişesiyle tüm valiliklere "güvenlik" içerikli genelgelerin gönderilmesi, en demokratik hak alma eylemlerinin şiddetle bastırılması, F tipi zindanlara karşı sürdürülen tarihsel ÖO direnişine yönelik verilen destek eylemlerinin yok edilmesi için her türlü yöntem başvurulması ve 2002 bütçesinde silahlanmaya ayrılan payın en üst seviyeye çıkarılması atılan adımların

Türkiye'li Maoist gerillalar

ların en ince ayrıntısına kadar hesaplandığını gösteriyor. Süreç içerisinde bu yöndeki baskıların ve yeni güvenlik tedbirlerinin daha da artacağından emin olabiliriz. Körfez savaşı sürecinde bu noktada yaşanan gelişmeler hafızalarımızdan silinmemiştir.

EMPERYALİST GERİCİ SAVAŞA KARŞI HALK SAVAŞININ MUZAFFER YÜRÜYÜŞÜNE OMUZ VERELİM

ABD emperyalizmi ve onun yeminli uşağı TC devletinin Irak özgülünde hızla savaşa hazırlanmış ve tüm kurumlarını bu yönde şekillendirdiğini görü-

yoruz. Bu hazırlıkların çok kısa süre içerisinde tamamlanarak savaş startının verilmesi an meselesidir. Başta Proletarya Partisi ve diğer devrimci-demokratik güçlerin bu tehlikeli gidişi en iyi şekilde değerlendirerek kapsamlı hazırlıklara girişmesi güncel görevlerin en başında yer almaktadır. Tüm hazırlıklar ve faaliyetlerin önemli halkasını bu yöndeki çalışmalar oluşturmaktadır. İçinden geçtiğimiz süreçte halk muhalefetinin zayıflığı, birçok reformist-reviz-

geçtikçe yurtsever cephede daha net görülecektir. Kürt ulusunun en demokratik hak taleplerine TC faşizminin nasıl saldırdığı ve en küçük bir devrimci dinamizmin söndürülmesi için yoğun bir baskı ve şiddet uyguladığı tüm emek kesimleri tarafından bizzat yaşanarak görülmüyor. Savaş koşullarında bu uygulamaların daha da artacağı açıktır. Tüm bu gelişmeler karşısında Proletarya Partisi'nin tavrı bellidir. Proletaryanın kurmay heyeti emperyalist talan savaşına karşı kendi ülkesinde iç savaşı geliştirmek ve yaygınlaştırmak görevini bütün kurum ve güçleri aracılığıyla pratiğe geçirecektir. Bundan başka tüm devrimci-demokratik güçler ile anti-emperyalist çerçevede birliktelikler oluşturularak haksız savaşa karşı tüm halk kitleleri harekete geçirilmeli, bu noktada yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyeti sürdürülmeli, kendileri için hiçbir yarar getirmeyecek olan çapucu savaşı karşı tüm alanlarda aktif katılım sağlanarak anti-emperyalist içerikli eylemler düzenlenmelidir.

Irak özgülünde ABD'nin tetikçiliğine soyunan faşist diktatörlüğün süreç içerisinde tüm güçleriyle baskıcı tutumunu yükselteceği açıktır. IMF ve DB boyunduruğu altında iflasın eşiğine getirilen ülkenin savaş bataklığına sürüklenmesi emekçi halk kitleleri üzerinde yoğun bir sömürü ağı kurulmasını da beraberinde getirecektir. Halihazırda yoksulluk sınırının 1 milyara, açlık sınırın 300 milyona dayandığı bir ortamda savaşın getireceği ağır yıkım ve sefalet süreci de bu halkaya eklenince devrimci durumun giderek daha da yükseleceği görülmelidir. Sorun, bu devrimci duruma uygun subjektif güçlerin uygun bir şekilde konumlandırılarak harekete geçirilmesidir. Bu çerçevede özellikle Proletarya Partisi önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı'nın daha da geliştirilmesi bir istemden daha çok bir zorunluluktur.

yonist güçlerin özellikle AB emperyalizmi tarafından "aday üyelik" statüsüne alınan Türkiye'nin demokratikleşme noktasında ilerleme kaydedeceği yönündeki beklentileri olumsuz bir görüntü sergilese de sınıf savaşımının gerçekliği karşısında ve yaklaşan talan savaşı olasılığı çerçevesinde hiçbir hüküm yoktur. Kürt ulusal mücadelesinin İmralı önderliğinde emperyalizmin kanatları altına girmesi dahi gerçekliği değiştirmeye yetmeyecektir. Kürt ulusunun kan, can pahasına yarattığı değerlerin "Demokratik Cumhuriyet" hayali projesi içerisinde boğulmak istenmesi gün

AB-İKÖ Ortak Forumu İstanbul'da yapıldı

AB-İKÖ Ortak Forumu, AB'li emperyalistlerin ABD'nin Ortadoğu'daki politikalarının önünü kesmenin bir adımıdır

1999'da gerçekleşen AGİT (Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı) zirvesinin ardından en geniş katılımlı toplantı **12-13 Şubat'ta** İstanbul'da yapılan; Avrupa birliği (AB) İslam Konferansı Örgütü (İKÖ) ortak forumu oldu. 73 ülkeyi temsilen 51'i bakan düzeyinde katılımcının biraraya geldiği "Uygarlık ve Uyum: Siyasal Boyut" konu başlığındaki forum iki gün süreyle devam etti.

11 Eylül saldırılarının ardından ABD'nin "terörle mücadele" maskesi altında geliştirdiği saldırganlığın dünya halklarını tehdit ettiği ve birçok ülkenin hedef tahtasına oturtulduğu bir dönemde Amerikan stratejistlerinden Samuel P. Huntington'un "medeniyetler çatışması" tezine karşılık "Medeniyetlerin uyumu" ekseninde İKÖ ve AB üyesi ülkeler biraraya getirildi. ABD emperyalizminin Irak özgünlüğünde Ortadoğu'yu yeniden şekillendirme hazırlıklarının süratle ilerlediği bir aşamada Türkiye'nin ev sahipliği yaptığı AB-İKÖ Ortak Forumunun geniş katılımlı bir şekilde gerçekleştirilmesi dikkat çekicidir. ABD emperyalizminin adım adım hayata geçirdiği Ortadoğu planı karşısında AB'li emperyalistler Ortadoğu ülkelerini ve Arap dünyasının ABD politikalarına duyduğu tepkiyi potasında toplama yönelimine girdi. Daha öz bir ifadeyle denilebilir ki; "**AB-İKÖ Ortak Forumu**" **AB'li emperyalistlerin ABD'nin Ortadoğu'daki politikalarının önünü kesmesinin bir adımıdır.** Bu bağlamda AB Dönem Başkanı İspanya Dışişleri Bakanı **Josep Pique** ve Fransız Dışişleri Bakanını **Hubert Vedrine**'nin Ortadoğu sorunuyla ilgili AB'nin barış planı çerçevesin-

de İsrail ve BM (Birleşmiş Milletler) tarafından onaylanacak bir Filistin devletinin kurulması isteklerini "forumda" dile getirmeleri Ortadoğu'da ABD politikaları karşısında manevra alanları yaratma çabasının bir ifadesidir. "Medeniyetlerin uyumu" tezi çerçevesinde kendisine köprü rolü biçen Türkiye; İstanbul'da AB-İKÖ Forumu'na ev sahipliği yaparak islam ülkeleri içerisindeki inisiyatifini önemli oranda yükseltmiş oldu. Forum süresince ABD politikalarına ters düşmekten özellikle kaçınarak "tarafsızlığını" ilan eden Türkiye "başarısını" gölgeleyecek siyasal yaklaşımlardan kaçındı. **Türkiye özenle**

konuşmalar iki güncel soruna kilitlendi. İsrail'in Filistin'i işgali ve ABD'nin Irak'a yönelik saldırı hazırlığı.... Forum boyunca "barış, uyum ve işbirliği" nutukları atılırken İsrail işgali altında bulunan Filistin'de yaşamlar ağır makinalı silahlarla söndürülmeye devam ediyordu. Öyle ki İKÖ'nün tamamının kabul ettiği bir devlet başkanı ve aynı zamanda İKÖ'nün başkan yardımcısı olan Arafat İsrail askerlerinin denetimindeki Ramallah'a hapsedilmesine karşı net bir tutum takınmadan sorun geçiştirilmiştir.

Arap ülkeleri Avrupa'yı ABD'ye karşı arkasına almış görüntüsü çizmek isterken

yönündeki Türkiye'nin önerisi ise kabul görmedi. Kendilerini "uygarlık taşıyıcısı" ilan eden emperyalist haydutların halklara "barış ve demokrasi" getireceği safsatasına inanmayı düşünmek elbette ki gülünç olurdu. Filistin halkının intifadasını boğmak için bomba kusak katliam sortileri yapan uçakların, tankların sahipleri aynı uygarlık taşıyıcılarıdır. Birinin diğerinden farkı olmaksızın emperyalistler halklara derin acılar yaşatan politikaların uygulayıcısıdır. Bu nedendir ki Ortadoğu özgünlüğünde halklara dayatılan zulme karşı durulması, intifadanın isyan ve başkaldırı ruhunun kuşanılması önemlidir. Türkiye

dikkat gösterse de Forum islam ülkelerinin anti-amerikancı tepkisiyle ABD politikalarına tepki olarak şekillendi. Forumun kazandığı "siyasi boyut" ise AB ile Arap ülkelerinin özellikle Ortadoğu konusundaki diplomasi trafiğinin yoğunluk kazanması oldu. "Ortaasya ve Ortadoğu, Filistin, terörün ortak tanımlaması" gibi konularda tartışmalar yürütülürken

Avrupa ise tartışılan konular üzerinde temkinli davranarak Avrupa-Arap eksenini oluşturmaktan kaçındı.

Forum boyunca "barış, uyum ve işbirliği" konularında bolca nutuk sarfedilirken İsrail'in Filistin halkı üzerinde estirdiği terör ve ABD'nin dünya halklarını tehdit eden saldırganlığı sonuç bildirgesine yansımada. Forumun kurumsallaşması

ezilen halklarının faşist TC devletinin emperyalistlerin tetikçiliğine soyunmasının karşısında yer alması ise bir zorunluluk olarak kendini dayatmaktadır. Emperyalistlerin, "uygarlık", "uyum ve işbirliği" safsatalarıyla maskelenmiş saldırganlıklarına karşı anti-emperyalist mücadele kulvarında ilerleyelim.

ABD'nin tüm desteğini arkasına alan İsrail devleti Filistin halkını katletmeye devam ediyor. Kukla bir devlet olarak kurulan İsrail, kuruluşundan bu yana katlettiği binlerce Filistinlinin kanına bir türlü doymuyor. Tek talepleri kendi topraklarında insanca bir yaşam sürdürmeyi Filistinlilere çok gören emperyalistler İsrail'e sundukları her türlü olanakla Filistin halkını ezilmeye, öldürmeye ve sürgün edilmeye devam ediyor. Gün geçmiyor ki televizyon haberlerinde Filistinliler öldürülmesin. Babasının kucağında öldürülen o küçük çocuk çığlıklarını kim unutabilir. Tek direnme silahı olan taşları İsrail tanklarına atığı sırada 22 yaşındaki Hani oded'i kurşunlayarak öldüren İsrail askerlerini kim unutabilir?

Her geçen gün yeni bir kuşatma ve bombalamayla çepçevre sınırlan Filistinlilerin evleri bir bir yıkılırken, Filistin'inin El-Fetih örgütü liderlerinden Raid Karmi düzenlenen bombalı bir suikaste öldürülürken, Batı şeria'daki Filistin yönetimindeki Tul-karem güvenlik karargahı ve çevresindeki sivil yerleşim yerleri yerle bir edilirken, Ra-

DÜNYANIN EN BÜYÜK TERÖRİST DEVLETİ İSRAİL FİLİSTİN HALKINI KATLETMEYE DEVAM EDİYOR

mallah'a düzenlenen saldırıda Filistin'nin sesi Radyosu havaya uçurulurken, 220 yerleşim yerinde adeta esir tutulan binlerce Filistinlinin en küçük bir kıpırdanışı İsrail askerlerince kurşunla bastırılırken, demokrasi ve insan haklarının o büyük şampiyonları neden susuyorsunuz?

11 Eylül'de ABD'ye yapılan saldırının ardından insani duyguların doğal sonucu olarak ölenler için yaptığınız duaları, yaktığınız mumları, açıkladığınız kınama mesajlarını Filistinliler için neden yapmıyorsunuz? Siz Avrupalı hükümetler; neden İsrail'i kınayan açıklamalarınızı basın yoluyla tüm dünyaya duyurmuyorsunuz? Terörizm ise İşte İsrail. En büyük terör; Filistinlikleri çocuk, genç, ihtiyar demeden öldürülmesi değil midir? Neden ABD'nin açtıktan destek verdiği ve yine ABD'nin verdiği paralarla satın alınan silahlarla öldürülen Filistinlilere karşı yapılanlarında terör

olduğunun açıklamasını yapmıyorsunuz? Yapamazsınız. Çünkü buradaki çıkarlarımız başkadır. Orta doğuda sizleri en iyi temsil eden İsrail olduğu için hep göz yumuyor ve Filistinlileri katleden İsrail devletine arka çıkıyorsunuz.

Orta doğuda etkin olmaya çalışan ABD'nin en büyük işbirlikçisi olan İsrail karşı Filistin halkının direnişi haklarını alana kadar devam edecektir. Filistin davasını kapalı kapılar ardında çözmeye çalışan Yasar Arafat emperyalistlere güvenmeye devam ediyor. Kendisini öldürmedikleri için çok pişman olduklarını söyleyen Şaron'dan mehrumat bekleyen Arafat'ın, kaldığı bürosunun bombalanmasına dahi Filistinlileri hiçbir tepki göstermemeye çağıran Arafat, emperyalistlerce tam bir denetim altına alınmış ve hareketsiz bir duruma düşürülmüştür. Yakın bir dönem öncesinde Türkiye'ye gelen İsrail dış işleri bakanı ise üç ko-

şul öne sürerek tam bir teslimiyeti Arafat'a dayatmıştır. Bu dayatma; 1) 'Arafat artık Filistinlileri İsrail'e karşı kıskırtmayı bırakmalı, 2) Güvenlik birimlerinin terörizmle mücadele etmeleri için gerçek talimatlar vermeli, 3) İslamcı terör örgütleriyle anlaşma yolundan vazgeçmeli' diyerek Arafat'ın Filistin halkını son bir kez daha satmasını isteyerek, Arafat'ın Filistinlilere direnmeden vaaz geçmelerini salık vermektedir.

Kan ve göz yaşı Filistin halkının kaderi değildir. Tarihinde büyük direnişler olan Filistin halkının İntifadası asla bitmeyecektir. 2. Emperyalist paylaşım savaşında Hitler faşizmince katledilen milyonlarca Yahudi'ye yapılanları, bugün Filistinlilere yapan İsrail burjuvazisine karşı İsrail halkı da dikilecek ve Filistinli kardeşlerine sahip çıkacaktır.

YAŞASIN FİLİSTİN HALKININ MEŞRU DİRENİŞİ

ATİK
AVRUPA TÜRKİYELİ İŞÇİLER
KONFEDERASYONU

Uluslararası hukuka Amerikan askeri darbesi

“Uluslararası Hukuk” ismi verilen düzenin aslında dünya halklarına yabancı bir yapılanma olduğu, emperyalist-kapitalist sistemin bir üstyapı kurumu olarak onun çıkarlarını korumak için tesis edildiği bugün daha iyi anlaşılıyor. Bugün daha iyi anlaşılmasının nedeni; ABD’nin, oluşumuna ağırlıklı olarak katkı sunduğu bu yazılı kurullarla istediği biçimde oynaması, istediği zaman tanımaz bir tavra girmesi konusundaki tutumunu kalıcılaştıran bir süreci başlatmasıdır.

ABD, oluşumundan **objektif anlamda** 1. dereceden sorumlu olduğu 11 Eylül sonrasında, önce BM, ardından da bölgesel kuruluşlar ve tek tek devletler eliyle kampanyaya çevirdiği temel hak ve özgürlükleri sınırlama ve yok etme saldırısını “hukuksuzluk” zemininde yürütüyor. “Anti-terörizm” gerekçesiyle maddi temel yaratmaya çalıştığı süreçte, mevcut hukuk kurallarının tümünü artık bu çerçevede yorumlamak gerektiğini ileri sürmektedir. Öyle ki, uluslararası anlaşmaların bugünkü dünyayı yönetmeye yetmediğini ifade edebilmektedir.

ABD, tıpkı yarı-sömürge, sömürge ülkelerde tezgahladığı sayısız askeri-faşist darbelere benzer bir şekilde uluslararası alanda darbe gerçekleştirmektedir. Askeri-faşist darbelerin mevcut yazılı kuralları lağvederek kendi olağanüstü yasalarını işletmesi ve kendi hukukunu dayatması gibi büyük bir keyfiyet ve zorbalık içerisinde davranmaktadır. Gerçekleştirdiği darbe, yeni dünya düzeni/küreselleşme adıyla oluşturmaya çalıştığı sistemin kökleşmesi konusunda yaşadığı sorunları ve engelleri

bertaraf etme amacını taşıyor.

Hukuku kendi tasarrufundan ibaret, gerekçeleri kendi çıkarları ile sınırlı bu hareket; gerek emperyalizm ile dünya halkları arasındaki çelişme, gerekse de emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmenin şiddetlenmesinden kaynaklanmaktadır. ABD, askeri gücüne dayanarak geliştirdiği hamlesiyle belirli bir mesafe olsa da yolun henüz başında bulunmaktadır. Kendilerinin bizzat “on yıllarca sürecek” şeklinde tanımladıkları bu süreç, savaşların, işgallerin, kıyımların, işkence ve baskıların ileri boyutlarda yaşanacağı bir dönem olacaktır.

Afganistan’la başlayan, Kolombiya, Filistin ve Filipinler’de süren, Irak tehdidiyle büyüyen ABD saldırganlığı, diğer emperyalist-kapitalist devletlerin açıktan ya da dolaylı desteği ile yol almaya devam ediyor. ABD bir yandan askeri yığınak ve ablukasını kritik bölgelerde yoğunlaştırmakta, bir yandan resmi sözcüleri vasıtasıyla yaptıkları açıklamalarla tehditlerini ve meydan okuma tavırlarını sürdürmektedir. Afganistan’da sivil halkı hedef alan katliamlarına yeni örnekler eklendiği ve özellikle kendi topraklarında yabancı uyruklulara karşı insan avı başlattığı sırada, Kore’de 50 yıl önceki No Gun Ri köyü göçmen katliamı yeni kanıtlarla belgelenen ABD; en açık mesajını Guantanamo’da “Savaş esiri” statüsünü Cenevre Anlaşması’nı devre dışı bırakmak için kabul etmeyip, “yasadışı savaşçı” diye yasadışı belirleme yapan ABD; Küba-Guantanamo’daki “X-ray” kampında, konuşma,

koklama, işitme, dokunma, görme duyularını ve fonksiyonlarını yok etmek amaçlı yöntemlerle (kelepçe, zincir, maske, tıkaç, tulum, göz bantı, eldiven), 1.8 x 2.4 metre çapındaki kafeslerde ağır işkenceye tabi tuttuğu Afgan tutsakların diz çöktürülmüş görüntüleriyle dünyayı tehdit ediyor.

Son 20 yılda başta self-determinasyon hakkı olmak üzere sosyal ve siyasal hakla-

ye, iletişimden özel yaşamın dokunulmazlığına bütün hak ve özgürlükleri kullanılmaz hale getiren ağır bir saldırı kampanyası yürütülmektedir.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini ve ezilenlerin muhalefetini bastırmak için, insan hakları konusunda kendi kotarıkları sayısız anlaşma, bildiri ve belgeyi rafa kaldıran, Hitler ve Mussolini’yi kıs-

ra karşı hızlı bir tasfiyeyi başlatmış olan emperyalizm; şimdi de bireysel alandaki hak ve özgürlüklere yönelen bir pervasızlık içindedir. Sınırsız gözaltı, işkencenin yasallaştırılması, yargılamanın ortadan kaldırılması, yaşam hakkının tasfiyesi, hapishanelerin fiziki ve psikolojik imha merkezlerine dönüştürülmesi başta olmak üzere, düşünce açıklamadan örgütlenme-

kandırıcı mahiyetteki uygulamaları dayatan emperyalist burjuvazi, dünyamızı cehenneme çevirme yolunda çabuk adımlarla yürüyor. Buna karşı dünyanın bütün özgürlük savunucuları, her zamankinden daha fazla dayanışmaya, direnmeye ve mücadele etmeye zorludurlar.

**ULUSLARARASI HALKIN
AVUKATLARI BİRLİĞİ (UHAB)**

AB sürecine elektronik posta krizi

Günlerdir, e-posta skandalı adıyla burjuva basın sayfalarında ve devlet erkanında hummalı bir tartışmadır sürüp gidiyor. Bu tartışmalara kaynaklık eden ise AB Komisyonu Türkiye temsilcisi **Karen Fogg**’a ait olduğu söylenen özel e-mail yazışmalarının gizlice ele geçirilerek açıklanması. Kendi güvenlikleri ve çıkarlarının korunması söz konusu olduğu durumda teknolojik her türlü gelişmeyi kullanmak için seferber olan emperyalist haydutlar hayalet uçaklardan tutalım da uzaydan çekilen fotoğraflara kadar birçok alanda denetim ve takip ağını oluşturmaktadırlar. Gelişmelerden öncesinde haberdar olma adına, denetim altında tutma ve kendi hareket tarzını belirleme anlamında egemen sınıflar her dönem elektronik takibi işitsel, görüntülü algılayıcılarla ve vericilerle yapmaktadırlar. Teknolojinin geliştiği, yeni teknikleri kullanmayı olanaklı kıldığı oranda da elektronik takibi daha da sistemleştirerek kullanılmaktadır. Türk hakim sınıfları da emperyalist efendilerinden feyz alarak kendi bürokratik mekanizmasını dahi dinlerken suç üstü yakalanmış ve özellikle dinleyerek takip etme çerçevesinde

binlerce telefonu dinleyebildiği bilinen bir gerçekliktir. Bugün ise İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek’in 9 Şubat 2002 tarihinde AB Türkiye Temsilcisi Büyükelçi Karen Fogg’un Brüksel’deki üst düzey AB yetkilileriyle ve Türkiye’deki bazı kişilerle yazışmalarını ele geçirdiğini açıklaması elektronik takip konusunu bir kez daha gündeme getirmiştir.

İşçi Partisi’nin ardı ardına düzenlediği basın açıklamalarıyla “ele geçirdiği” e-maileri basına sızdırarak tartışmaları alevlendirmesi güvenlikli bulunmamış olacak ki Dışişleri ve İçişleri Bakanlıklarını, Adalet Bakanlığını ve AB’yi harekete geçirdi. “Demokrasi” havariliğine soyunan AB’li emperyalistler teknolojik gelişmelerin tüm nimetlerinden yararlanmışlar ve kendi güvenliklerini garantiye almak için geliştirdikleri sistemler bir yana kendilerinin de dinlenebildiği durumla yüz yüze kaldıklarında taktıkları demokrasi maskesini birden çıkarıveriyorlar. Demokratik Avrupa’nın çehresi aniden bilgilerin yayın yoluyla dağılımını engellemek için sansürcü kesiliyor. “Rezil olduk”, “AB’nin gözünde çok kötü duruma

düştük”, “Türkiye’nin dışa açılması batı ile ilişkilerini geliştirmesi ve bölgede gerçek güç olmasını istemeyen çevreler, AB’ye saldırılarını artırmaya başladılar” vb şeklinde basında yer alan ifadeler Karen Fogg’un Türkiye ile ilgili yazışmalarının deşifre edilmesiyle birlikte diplomatik ilişkilerde gündeme gelebilecek sıkıntılardan devlet erkanının tamamı korkar oldu. Öyle ki; olayın hemen ardından Türkiye’ye gelen AB Komiseri **Günter Verheugen**; “Yazışmaların gizlice ele geçirilerek kamuoyuna aktarılmasının AB’ye göre işlenmiş büyük bir suç olduğunu söylemiş ve bununla yetinmeyecek bu tür yazışmaların medya aracılığıyla yayılmasının yasaklanmasını istemişti. Bu açıklamalarının ardından Verheugen 19 Şubat tarihinde de AB Türkiye temsilcisine bir nota vererek yapılan yayım ve açıklamaların engellenmesi isteğini bir kez daha yineledi. Başbakan Bülent Ecevit ise AB’nin kızgınlığının telaşı ile üzüntülerini bildirme uğraşına girerek olayın daha çok büyümemesi yönünde vaadlerde bulunmuştur. İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek elindeki 2500 değişik e-mail’den açıkladıkları içeri-

sinde yer alan şifreli bilgilerle Karen Fogg’un “PKK destekçisi” ve “casus” olduğunu ortaya koyarak yurtsever ilen edilirken AB kliği içerisinde yer alan ANAP’ın deşifre edilen bilgilere itibar etmemesi dikkat çekilmesi gereken bir yan. İP’in özel e-mail yazışmalarını açıklamaya başlamasının ardından MİT Müsteşarlığı, MGK Genel Sekreterliği ve Genelkurmay Başkanlığı’nın olayla ilgilerinin bulunmadığını belirten açıklamalarda bulunmaları ise dikkat çeken diğer bir noktadır. ABD yanlısı kliğin Ortadoğu’da havanın iyice ısındığı Irak’a saldırı hazırlıklarının yoğunlaştığı bir dönemde AB’nin hamlelerini zayıflatma yönelimine girmesi şaşırtıcı değildir elbette. Haberleşme gizliliğini ihlal ettikleri suçlamasını kabul etmeyen İP’in sansasyonel olaylarla prim yapma çabasının yanısıra AB karşıtı kliğin sözcülüğünü üstlenmesi de üzerinde durulması gereken diğer bir noktadır.

Giderek sistemle bütünleşme, sistemin çıkmazlarına çözüm üretme yöneliminde ilerleyen İP’in devletin Kürt halkını suçlamak amacıyla kullandığı “PKK’ye yardım yataklık” söylemiyle ihbarcılığa soyunması pratiği gösteriyor ki İP sistemle bütünleşmede bir hayli yol katetmiş.

Tohum Kültür Merkezi Yeni Demokrasi Kültürünü yaratma mevzisi

Halkın ilerici kültürünün savunucusu olma ve onu proletarya önderliğindeki kültür-sanat anlayışıyla yoğurup, şekil verme bilinciyle adımlanan yolda derin izler bırakma ve geleceği yaratma hedefleriyle kurulan Tohum Kültür Merkezi 6. yılını coşkuyla, gururla doldurdu. Bizler de bu 6 yıllık alınterinin, umudun, özverinin emekçileriyle bir söyleşi yaptık.

-Tohum Kültür Merkezi'nin 6 yıllık sürecini bugün geldiği yer itibarıyla değerlendirebilir misiniz?

Mustafa Demirdağ (TKM Çalışanı): TKM kuruluşunuzun de belirttiğiniz gibi 6 yıllık bir süreç oldu. Bu süreçle beraber değerlendirdiğimizde geldiğimiz noktayı; kurumsallaşma anlamında olsun, çeşitli kültür sanat etkinliklerinin sergilenmesi ve halka ulaştırılması noktasında olsun, birçok ürün sergiledik. Bunları yaparken hep sanat ve siyaset arasındaki ilişkinin doğru kavranması gerektiğini savunduk. Çünkü siyasetin bir sanatın olmaya çağını savunuyoruz. TKM'yi açma hedef ve amaçlarımızı biraz daha ayrıntılandırarsak; sınıf mücadelesi yaşamın her alanında devam ediyor. Sınıf mücadelesi tek başına yalnızca ekonomik bir mücadele değildir; bunların bir bütünüdür. Bunların içinde kültür sanat da bu mücadelenin bir parçasıdır. Yaptığımız tüm

etkinlikleri bu anlayışla ele aldık. Bu noktada amacımız, yüklediğimiz misyon; bunu hayata geçirmek noktasında üzerinde yaşadığımız coğrafyanın kültürünü, sanatını tanımak, onların ilerici yönlerini geliştirmek ve zamanla proleter devrimci kültürün adımlarını atmak ve onun temellerini oluşturmak. Ama ülkemizin yarı feodal, yarı sömürge niteliğinden kaynaklı ilk hedefimiz proleter devrimci kültürün yaratılması değil, bunun temellerinin atılması, bu da Yeni Demokrasi kültürü olarak ifade edebileceğimiz kültürün yaratılmasıdır. Yani ülkemizde bulunan ulusların ve azınlıkların kendi kültür ve sanatlarını özgürce geliştirebilmeleri, özgürce öğrenebilmeleri ve bunun neticesinde bunları proletarya önderliğindeki kültür sanat anlayışının getirdiği potada toparlayarak, eriterek, Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizmde proleter devrimci kültürün yaratılmasının nüvelerini oluşturmak.

Bu amaçla TKM'yi açtık, bu amaçla halkımızın ilerici kültürünün hem savunucusu olduk/olmaya çalıştık, hem de bunu geliştirmeye çalıştık. Ama gelinen noktayı değerlendirdiğimizde birçok ürünü bu perspektifle ortaya koymakla beraber, hedeflediğimiz yerde değiliz. Bunun birçok sebebi var. Bu sebeplerin başında gelen, devletin tüm muhalif alanlarda uyguladığı baskı ve yok etme politikası aynen bu alan için de geçerli. Bu noktada devletin yapmak istediği şey kurumumuzu marjinalleştirmek, kitlelerden koparmak. Bu amaçla kurumumuzun birçok defa basılması, kitleler gözünde terörize edilmesi, bununla beraber kitlelerle bağımızın kopartılamaması sonucunda etkinlik salonumuzun kapatılması, çeşitli sosyal olaylarda ve direkt kurumumuza yönelik baskınlarda çalışanlarımızın gözaltına alınması, tutuklanması sonucunda istediğimiz noktada değiliz; bu birincisi etkendir. Diğer de öze-

leştirel yaklaşmak gerekirse, halkımızın kültürünün araştırılması ve geliştirilmesi noktasında yeteri kadar kurumsallaşamamamızdır. Bunu da siyasetten ayırmamız mümkün değil, bugün baktığımızda siyasette bir daralma, siyasete ilginin azalması, okuma ve araştırmanın azalması kültür sanat alanına da yansıyor; bu araştırmaların yeteri kadar yapılamamasına yansıyor, bunlardan yeni sonuçlar çıkartılarak yeni ürünlerin yaratılamamasına yansıyor. İşte tüm bu çerçevede 6 yıllık sürecimizi değerlendirdiğimizde oldukça uzun bir yol katettiğimiz görülecektir. Ama bununla beraber daha uzun bir yolumuzun olduğunu da farkındayız. 6 yıllık mücadelemiz doğru yolda olduğumuzu gösteriyor.

-Siyasette bahsettiğiniz gibi bir daralma yaşanıyor, kurumlar kapatılıyor, siz Ankara ve Kartal Şubelerini açtınız. Ne gibi zorluklar yaşadınız?

Mustafa Demirdağ: Biraz önce söylediğim gibi bu alanı sınıf mücadelesinin bir alanı olarak gördüğümüz için bu mücadelenin yaygınlaştırılması gibi bir perspektifimiz de var. Kartal ve Ankara şubelerimizi açarken de temel perspektifimiz buydu. Buradaki mücadelemizi, diğer alanlara taşımak ve yaygınlaştırmak. Bu noktada birçok sorunla karşılaştık. En başta karşılaştığımız sorunlar yine devletten kaynaklı sorunlardı. Bu konuda da devlet kendi yasalarına dahi uymayarak keyfiyetçi tutum sergiledi. Devletin bu tür kurumların açılmasına ilişkin uyguladığı prosedürü uygulamamıza rağmen, birçok noktada engellerle karşılaştık. Devlet kendi işine gelen

kurumlara bu prosedürü dahi uygulamazken kendisine muhalif olan bizimki gibi kurumlar söz konusu olduğunda hem prosedürü sonuna kadar işletmekte hem de uyulsa bile keyfi engeller çıkarmakta. Bunun en son örneğini Kartal'da yaşıyoruz. Kartal'da etkinlik salonumuzun ruhsatını almak için başvurduğumuzda, açıkça devletin söylemi şu; "siz burada sıradan etkinlikler yapmayacaksınız, siz paneller yapacaksınız, seminer yapacaksınız, siz burada broşür, afiş çıkartıp dağıtıyorsunuz." Yani devletin istemediği, hoşlanmadığı faaliyetler yürütüyorsunuz, kitleleri bilinçlendiriyorsunuz diyorlar ve ruhsat almamızı engelliyorlar. Aynı sorunu Ankara'da da yaşadık. Bu tür engellemeler yalnızca bugüne ait bir sorun değildir. Devlet hiçbir zaman böylesi kurumların yaşamasını istemez. Ama sizin de soruda belirttiğiniz gibi siyasette bir daralmanın yaşandığı, kurumların kapandığı ya da faaliyet alanlarını daralttığı bir süreçte bizim kurumlarımızı yaygınlaştırmamız daha bir önem kazanıyor ve bu yüzden de devlet açısından engellenmesi gereken hareket tarzı olarak karşısına çıkıyor.

-Bahsettiğiniz siyaset-sanat ilişkisini biraz daha açar mısınız?

Kubilay İyit (Güneş Türkü elemanı): Öncelikle belirtmek gerekir ki; sanat ve siyasette aşırılık bizi dolaylı olarak burjuvaziye hizmete götürür. Burjuvazi siyaseti sanattan kopararak özü biçimden kopararak hayali bir dünya çizer. Bunu yaparken de kendi açısından siyasal davranır. Yani egemen güçler siyasetçiliği bizlere aşılar-

ken dahi kendi siyasal varlığını devam ettirmenin politikasını yapar. Sanat ve siyasetin ayrılığını savunmak mümkün olabilir mi? Siyasetin olmadığı bir insani eylem olabilir mi? Olamaz. Bu nedenle biz siyasetin yönlendiriciliğinde bir sanat anlayışını savunuyoruz. Ama siyaset ve sanat arasındaki diyalektik bağı doğru kuramazsak yanlışa düşmemiz kaçınılmaz olur. Çünkü sanat siyasetin bütünleyicisi ve kitlelere ulaştırılmasında önemli bir araçtır. Sanatı küçümser, tek başına siyaseti öne çıkarırsak estetikten uzak, kaba slogançı bir anlayışa düşmüş oluruz. Yine siyaseti küçümser, tek başına sanatı ön plana çıkarırsak içerikten yoksun, hedefsiz bir sanat anlayışına düşmüş oluruz. Biz her iki anlayışa da karşıyız. Bu yüzden biz siyaset ile sanat arasındaki bağı birbirinden koparmadan ama devamlı siyasetin yönlendiriciliğinde olmasını savunuyoruz. Bununla beraber kültür sanatın kitleler içerisinde yaygınlaşmasına ve kitlelerin seviyesini yükseltmesine hizmet etmesi gerektiğine inanıyoruz.

-Merkez Şubeniz de, daha sonra açtığınız Ankara ve Kartal Şubeleriniz de emekçi semtlerde faaliyetlerini sürdürüyor. Bu bilinçli bir tercih mi?

Birgül Bakşi
(TKM Çalışanı):

Emekçi semtler düzenle çelişkilerin daha da yoğunlaştığı yerlerden biridir. Çelişkilerin yoğunlaştığı yerde sınıf mücadelesinin geliştirilmesinin nesnel koşulları daha uygundur. Bu yüzden biz kültür sanat çalışmalarını sınıf mücadelesinin bir parçası olarak gördüğümüz için buralarda olmayı daha doğru buluyoruz.

Bununla beraber egemen güçlerin kültür ve sanatın elitlemiş bir tabakaya sunulması anlayışının da doğru olmadığını düşünüyoruz. Daha önce belirttiğimiz gibi biz kültür ve sanatın kitleler içerisinde yaygınlaşmasını ve seviyesini yükseltmesi ge-

rektliğini hedeflediğimizden onların bu üretime katılmasını sağlayarak ve ortaya çıkan ürünleri sergileyerek kitleler içinde daha da yaygınlaşabileceğimize inanıyoruz.

-Faaliyetlerinize baktığımızda halk kahramanlarını özellikle önemseydiğiniz açıkça görülüyor. Bu yoğunlaşmanın nedenlerini açar mısınız?

Birgül Bakşi: Biz geçmişini araştırmayan, öğrenmeyen bir toplumun geleceğinin olacağına inanmıyoruz. Bu yüzden geçmişimizi öğrenmeye ve o dönemin kendi koşullarındaki olumlulukları bugün daha da geliştirerek ileriye taşımak istiyoruz. Bu etkinliklerimizde halk kahramanlarını işlememizin nedeni sadece onları olduğu gibi yeni nesillere anlatmak değil, bugünle bağlarını kurarak, geliştirerek kitlelere sunmaktır. Bunun en somut örneğini tiyatro grubumuz Babil Halk Sahnesi "**Koroğlu Döğüş Destanı**" oyununu sahneye gerçekleştirmiştir. Bununla beraber halk kahramanlarını işlediğimiz söyleşilerde birçok sanatçı ve aydını da çağırarak, günümüzle bağlarını kurarak kitlelere sunduk.

-Siz Güneşe Türkü elemanısınız. İlk kaset çalışmanızın üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen ikinci bir

dildir, notalardan oluşur ve istediğin şeyi bu notaları peşpeşe getirerek yaparsın, notalar cümleleri, melodiyi oluşturur. Dolayısıyla müzik yaşamın içinden çıkmış bir dildir. Grup müziği kolektif bir-

likteliği gerektiriyor, azami derecede ortak şekilleniş istiyor. Bunun için de grubun süreklileşmesi gerekiyordu. Biz bunu; ki yıldır ancak yakalayabildik. Bununla beraber müzikal eğitimimiz ve faaliyetimiz her geçen gün daha nitelikli bir hal almaktadır. Kaset çıkarmak bizim için yeterli bir hedef değil. Bununla beraber kitleleri etkileyecek ve coşturacak bir performans yaratmamız gerekiyor. Bu noktada çalışmalarımız devam ediyor. Kaset sü-

ele alıyorsunuz bu çalışmalarınızı?

Birgül Bakşi: Kurumumuzda şu anda bağlama, gitar, halk oyunları ve tiyatro kursları bulunmakta. Sistemin yaratmak istediği insan

zırladı. Bu çalışmayı daha geniş kitlelere ulaştırmanın çalışmalarını var mı?

Mustafa Demirdağ: Biz bu belgeseli yaparken şu amaçla hareket ettik. Yaşadığımız ülkede hapishaneler sorunu, 19 Aralık katliamı, devrimci tutsakların bir yılı aşkındır sürdürdüğü Ölüm Orucu direnişi bugün sınıf mücadelesinin en sıcak çatışmalarının yaşandığı mevzilerinden birisi. Bizim de bu mücadeleyi görmezlikten gelmemiz mümkün değildi. Zaten bu mücadele kendisine insanım diyen herkesin mücadelesidir. Devletin birçok alanda baskı ve yönlendirmesi sonucu bu direnişin niteliği karartılmaya çalışıldı, bu direniş yazılı ve görsel basında manipüle edilmeye, kitlelerin bilinci bulandırılmaya, bu mücadele yok sayılmaya çalışıldı. Biz bu belgeseli yaparken devrimci ve komünist tutsakların bu mücadelenin esas öğeleri olarak söyleyeceği şeyler olacağını düşündük. Ve bu çalışmamızı yaptık, galasını gerçekleştirdik, öncelikle kendi kurumlarımızda gösterimini gerçekleştirdik, ama bu işi bu noktada bırakmayacağız. Ortaya çıkarttığımız belgeseli gücümüzün, sesimizin yettiği, elimizin ulaştığı her yere ulaştıracacağız. Bu anlamıyla Türkiye'nin birçok yerinde gösterimini yapacağız, bu engellenmeye çalışılacak büyük bir ihtimalle, bunun bir örneğini Ankara'daki galamızda yaşadık, burada galamız engellendi. Bununla beraber belgeselimizi hem uluslararası kamuoyunda hemde ülke kamuoyunda yer bulması için İstanbul Film Festivaline sunduk. Şu anda katılım başvurusumuz kabul edildi, eğer sonradan bir müdahale ve değişiklik olmazsa belgeselimiz İstanbul Film Festivali'nin insan

hakları bölümünde gösterilecek. Bununla beraber kitlelere daha yoğun ulaştırabilmek için çoğaltmayı düşünüyoruz. Daha çok kitleye ulaştırabilmek için kaset ve CD'lerini dağıtacağız.

- Çalışmalarınızda başarılar diler, teşekkür ederiz.

Mustafa DEMİRDAĞ

Birgül BAKŞI

Kubilay İYİT

çalışma yapmadınız. Bunun nedeni nedir?

Kubilay İyit: Güneşe Türkü olarak ilk kasetimizi çıkarttıktan sonra kitlelerden gelen eleştirileri de dikkate alarak daha nitelikli bir kaset çıkarma görevi önümüzde bulunmaktaydı. Müzik bir

recini hızlandırmak için çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. Umut ediyoruz ki bu çalışmalarını en kısa zamanda tamamlayıp, yeni bir ürünle kitlelerin önüne çıkacağız.

-Sizin kurs çalışmalarınız da var. Kursların amacı nedir, hangi bakış açısıyla

Bununla birlikte Yeni Demokrasinin devrimci kültürünü yetenekleri doğrultusunda kişilere benimsetmek ve bu doğrultuda hareket etmek de önemli bir yöndür bizim için.

-Sinema grubunuz da bu süreçte çok değerli bir çalışma yaparak bir belgesel ha-

Baş tarafı sayfa 32'de ATEŞKES SÜRECİ VE TARAFILARIN YAKLAŞIMI

Deuba'nın iktidara gelmesi Maoistlerle görüşmeye açık olma avantajında yatıyordu. Devletin tek tarafı ateşkes çağrısına NKP(Maoist) de olumlu yanıt vererek, saldırı amaçlı askeri faaliyetleri durdurduğunu ilan etti. Maoistler başından itibaren kitlelere ülkenin bağımsızlığı, halkın çıkarlarının güvenceye alındığı bir "barış"a her zaman açık olduklarını, buna yanaşmayanın kendilerinin değil hükümetin olduğunu duyurmaktaydılar. Bu çağrının sadece propagandası dahi geniş yurtsever kesimler üzerinde büyük sempati yaratmıştı.

Egemen sınıfların "barış görüşmeleri" aracılığıyla varmak istedikleri nokta, en basit ifadeyle zafere, Halk Savaşı yoluyla emin adımlarla ilerleyen komünist harekete bir takım tavizler vererek, burjuva-feodal sistem içine çekip parlamento ahırında ehilileştirmekti. Zira yakın geçmişte egemen sınıfların bu "sihirli" elmalı şekerine cezolan birçok hareket olmuştu. Dolayısıyla, bir takım özgün yanları olsa da Nepalli Maoistlere de yapılmak istenen aynıydı.

Maoistler görüşme sürecinde ortaya çıkan fırsat ve imkanları en iyi şekilde değerlendirerek ideolojik duruşlarını, siyasal görüşlerini kitlelere en geniş şekilde duyurma ve esas hedefleri doğrultusunda kitleleri hızlı bir eğitime tabi tutarak gelecek muharebelere hazırlamanın uğraşı içerisindeydiler. Aynı şekilde yeni kral Gyanendra'nın da kendi iktidarını sağlama almak için zamana ihtiyacı vardı. Yani egemen sınıfların en gerici, en faşist klikleri de Halk Savaşı'nın bastırılması için yoğun bir hazırlık içerisindeydiler. Kısacası diyalektik hükümeti en keskin, en acımasız ve en yalın şekilde oynuyordu.

Kuşkusuz Maoistlerin masaya oturmaları için belli ön şartları vardı. Bu şartlar; politik tutsakların serbest bırakılması ve gözaltında kaybedilenlerin durumları hakkında kamuoyuna açıklama yapılması idi. Hükümet bu çağrıya bazı tutsakları serbest bırakarak cevap vermişti. Buna karşılık NKP(M) de daha önce teslim aldığı bazı güvenlik güçlerini salıverdi. Fakat hükümet kaybedilenlerin akıbeti hakkında bir açıklama yapmamıştı.

Bu koşullar altında **30 Ağustos 2001'de, taraflar arası ilk görüşme gerçekleşti.** Bu görüşme sadece bir hazırlık niteliğindedi. Arabulucuların belirlenmesi, tartışma konularının açıklığa kavuşturulması... **İkinci görüşme 14 Eylül'de gerçekleşti.** Bu görüşme de esas olarak gündemin belirlenmesi üzerinedi. Maoistlerin öncelikli olarak üç siyasal talepleri vardı. Bunlar; **1) geçici bir hükümetin oluşturulması, 2) yeni anayasa planının çıkarılması, 3) cumhuriyetin ıslah edilmesi (yeniden yapılanması anlamında).**

Düşman tarafı ise monarşiye asla dokunmuyordu. Çünkü üzerlerinde Gyanendra kılığının yoğun baskısı vardı. Böyle bir durumda siyasal bir açılım yapılamıyordu. Buna rağmen her iki taraf da üçüncü bir görüşmeye açık olduklarını belirterek ayrıldılar.

Üçüncü görüşme 13 Kasım'da gerçekleşti. Bu görüşmede feodal-askeri kılığın kendi tarafı üzerinde büyük ağırlığı vardı. Cumhuriyet tipinde bir devlete kesinlikle açık değildiler. Maoistler ise, geçici bir hükümet önderliğinde seçilmiş anayasal bir meclisin oluşturulması ve bunun aracılığıyla ülkenin acil siyasal sorunlarının ele alınmasını önerdiler. Maoistlerin bu önerisine geniş halk kesimleri ve burjuva entellektüellerinin büyük kısmı sahip çıktı.

Her yönüyle emperyalizme ve Gyanendra'ya bağımlı olan Deuba, bu yeni öneriyi kabul etme cesaretini gösteremedi. Tabi bu arada yeni kral ağa-babaları ve kendi kılığıyla birlikte yeni entrikalar çeviriyordu. Bu entrika Halk Savaşı'nı bastırma için orduyu hazırlama, donatma ve silahlı mücadelenin olduğu bölgelere seferber etmekte. Bunu ezen Maoistler, 21 Kasım 2001'de Prachanda imzalı yaptıkları bir açıklamayla görüşmelerin, gerici devletin entrikaları sonucu sona erdirildiğini ilan ettiler. Böylelikle, resmi olarak 30 Ağustos'da başlanılan görüşmeler 21 Kasım'da sona eriyordu.

ATEŞKES SÜRECİNDE MAOİSTLERİN DURUMU

Yukarıda da belirtildiği gibi, Nepalli Maoistler

"barış görüşmeleri" ve ateşkes sürecinde stratejik hedeflerinden, amaçlarından asla taviz vermediler. Aksine sürecin özgünlüğünden kaynaklı doğan imkan ve olanakları çok iyi kullandılar. Özellikle de şehirlerde yüzbinlerin katıldığı yasal yürüyüşler, gösteriler düzenlediler. Denilebilir ki, o güne kadar Nepal tarihinde böylesine büyük ve kitlesel gösteriler yaşanmamıştı.

Bu yolla çok geniş kesimlere rahatlıkla ulaşma imkanı buldular. **Sistemle, krallıkla, hükümetle sorunları olan tüm kesimlere gittiler.** Bunlar arasında özellikle etnik azınlıklar, kabileler, kadınlar..

önemli yer tuttu. Onlara kendilerini dolaysızca anlatma, ideoloji ve siyasetlerini kavratma ve onların çıkarları için mücadele eden gerçek dostları olduğunu gösterme imkanını buldular. Yanısıra devrimci-demokrat-yurtsever güçlerle çok geniş ittifaklar, cephe kurarak onları kendi önerilerinin sahibi durumuna getirdiler. Böylelikle çok daha fazla sayıda insan halk savaşına sempati duyar hale geldi.

Bu süreçte Maoistler her yönüyle kazanımlar elde etti. Bunlar arasında en önemlileri; **1) Tutsak bulunan çok sayıda deneyimli ve tecrübeli kadroların bu süreçte serbest bırakılarak mücadeledeki yerlerini almaları. 2) parti örgütünü her düzeyde ideolojik-siyasal-örgütsel açıdan sağlamlaştırma ve daha önce olmayan yerlerde parti örgütlerini kurmaları, 3) halk savaşına destek veren kitlelerin yanı sıra, daha önce ulaşılmayan kitlelerin alanlara çekilmesi, örgütlenmesi ve halk savaşına destek verecek düzeye getirilmesi, 4) düşmanın gerçek yüzünün geniş kitleler arasında teşhir edilmesi ve Maoist siyasetin binlerce eylem içerisinde kitlelere iyi şekilde kavratılması, 5) halk savaşını daha ileri aşamalara taşıyacak ve yeni atılımlar yapmasına olanak sağlayacak siyasal-askeri-teknik-lojistik eğitim ve hazırlıkların yapılması...**

Yukarıda ki kazanımların yanısıra Maoistler, bu süre içinde başka iki büyük gelişmeye imza attılar. Birinci büyük gelişme, **Eylül 2001'de Nepal Halk Kurtuluş Ordusunun (NHKO) 1. ulusal kongresini gerçekleştirmesidir.** Nepal devrim mücadelesi tarihinde böyle bir olay ilk defa yaşanıyordu. Ülkenin her tarafından seçilerek gelen halk ordusu temsilcileri Nepal'in batı kesiminde, kurtarılmış alanda bir araya geldiler. Bu NHKO'nun kuruluşunun resmi ilanıydı. Ordu kadrolarının yanında ayrıca ülkenin dört bir yanından değişik parti ve kitle örgütlerinin temsilcileri, gazeteciler, gözlemciler gelmişti.

NKP(M)'in başkanı Prachanda, yaptığı konuşmada "21.yüzyılda halk ordusunun sadece devrim yapmayacağını aynı zamanda karşı-devrimi yeneceğini ve önleyeceğini; emperyalistlerin el birliği yaparak sosyalizmin öldüğü propagandası yaydıklarını ancak 21.yüzyılın sosyalizmin yüzyılı olacağını, dünyanın hiçbir yerinde gerici devletin merkezi ordusunu ortadan kaldırmadan devrimin tamamlanmadığını, böylelikle artık halk kurtuluş ordusunun gerici Nepal kraliyet ordusunu yıkmasının zamanının geldiğini" açıkladı.

Bu kongrede, halk kurtuluş ordusunun günü gel-

diğinde BPKD'nin bilincini kuşanarak parti içi karşı-devrimci güçlere karşı da mücadele etmesinin gerekliliği ve ideolojik hat doğrultusunda siyasallaşmasının önemi üzerinde duruldu. Ayrıca gerilla bölgeleri ile üs alanları arasındaki ilişki, stratejik savunma döneminin fazla uzun olmayacağı, stratejik denge ve saldırı dönemlerinin süresinin ise çok daha kısa olacağı tartışıldı.

Yanısıra Halk Kurtuluş Ordusu'nda merkezîyetçilik, ademi-merkezîyetçilik ve hareketli savaş sorunları işlenerek, genel askeri hat ve programın her düzeydeki ihtiyaçları ve yapılması gerekenlerin planı çıkarılmış, geçmiş beş yılın deneyimlerinin sentezlenmesi, kullanılan savaş yöntemleri, taktik ve tekniklerinin yeni dönemde daha da geliştirilmesi üzerinde yoğunlaşıldı.

Aynı şekilde ordunun lojistik, teknik ve ekonomik yönlere işlendi. Birçok askeri konu ve sorunlar gündeme alınıp tartışıldıktan sonra belli sonuçlara varıldı. Askeri hattın gelecekteki plan ve programı çıkarıldıktan sonra, askeri örgütlenmenin sorunları, orduda partinin rolü ve siyasal çalışma ele alınmış ve Halk Kurtuluş Ordusu'nun merkezi bir karargahının kurulması, bu merkezi karargaha genel kurmay heyeti, genel siyasal ve lojistik bölümlerinin oluşturulmasına ve genel komutanın ise NKP(M)'in başkanı yoldaş Prachanda olmasına karar verildi.

İkinci büyük gelişme ise; Birleşik Devrimci Halk Konyesinin (BDHK) 1. Ulusal Kongresinin gerçekleştirilmesidir. Bu kongre Eylül 2001'de yapıldı. Birleşik Cephenin Halk Savaşı stratejisinin üç büyük silahından birisi olduğu hepimizce biliniyor. NKP(Maoist), BDHK'nin kuruluşunu, Yeni Demokratik Devrimin başarılı şekilde sonuçlandırılması ve Halk İktidarının sağlama inşası temelinde ele aldı.

BDHK yerel düzeyde çoktan kurulmuştu. Gelinen aşamada bunu merkezi düzeye taşımak artık zaman açısından bir zorunluluktaki. Ki bu, Halk Savaşı'nın zaferi için olmazsa olmaz bir ihtiyaçtı. Üç gün süren kongreye NKP(Maoist)'in, Halk Kurtuluş Ordusu'nun ve köylü-işçi-intellektüel-öğretmen-öğrenci-kadın-kabile ve diğer etnik azınlıklardan oluşan Kitle Örgütlerinden yüzlerce temsilcisi katılmıştı.

Çin'de başkan Mao önderliğinde 1965'de başlatılan Büyük Proleter Kültür Devriminden öğrenmeye ve buradan çıkarılacak derslerin daha da derinleştirilmesine karar verdiler. Ayrıca parti, devlet ve halk arasındaki diyalektik ilişkilerin ele alınıp tartışıldıktan sonra, devletin parti tarafından yönlendirileceğini ve sürekli olarak halkın gözetiminde olacağını ve 21. yüzyılda kuracakları bu devletin proleter bir devlet olacağını ve kendilerinin de böyle bir devleti temsil ettiklerini kararlaştırdılar.

Akabinde BDHK'nin minimum siyaseti ve

Gerillaların halka yaptıkları bir tiyatro gösterisi

programı; ve de anayasası çıkarıldı. Bu devletin görevinin sadece proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırarak olmadığını, aynı zamanda, kendisini sonuçlandıracak unsurları içinde barındırması ve bu yönde yol alması gerektiği vurgulandı. Bu aşamada kurulacak proleter bir devletin BPKD'nin ruhunu kendisine temel alması gerektiği kararına varıldı. Daha son-

ra tartışmalar daha çok parti ile halk hükümeti arasındaki diyalektik ilişki konusu ve doğru bir yöntemle hükümetteki proleter önderliğin nasıl sağlanacağı, güvenceye alınacağı üzerinde yoğunlaştı.

Yoğun canlı tartışma ve taslaklarla yapılan yeni ekler sonucunda kongreye sunulan rapor ve anayasa oy birliği ile kabul edildi. Daha sonra partiyi, orduyu, kitle örgütlerini, etnik azınlıkları, baskı altındaki kastları temsil eden 37 kişilik bir yürütme seçildi. NKP(Maoist) Merkez Komitesinde Daimi Komite Üyesi yoldaş **Baburam Bhattarai** yürütmenin (hükümet) başkanı seçildi.

ATEŞKES SONRASI DURUM VE "OLAĞA- NÜSTÜ HAL"IN İLANI

21 Kasım'da sonuçlanan ateşkesten sonra, halk ordusu büyük bir taarruza geçti. Altı yıllık Halk Savaşı tarihinde en büyük ve çok kapsamlı eylemler gerçekleştirildi. Artık polis karakollarına tek tek saldırı gerçekleştirmekten çok şehirler kuşatılmaya başlandı. Öyle ki NKP(Maoist), bu tür askeri saldırıların Vietnam savaşından sonra ilk defa gerçekleştirdiğini ifade etti.

Bu askeri saldırılar merkezi bir koordinasyon önderliğinde 23 Kasım gecesi başlatıldı. Bu saldırılar 75 bölgeyi Nepal'in en az 25 bölgesinin asker ve polis güçlerine, devlet ve hükümet merkezlerine yönelikti. Özellikle bunlar arasında Dang ve Sangja saldırıları hem ülkeyi hem de dünya gündemini sarsacak nitelikteydi.

23 Kasım Cuma gecesi Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları, başkent Katmandu'nun yaklaşık 500 km batısındaki Dang'a bağlı stratejik bir şehir olan Ghorahi'yi (bu şehir o bölgenin en güçlü asker-polis üssüdür) koordineli şekilde tamamen kuşatarak ordu karargahını, polis merkezini, hapishaneyi, vergi dairesini, bankaları.. ele geçirip imha etti. Bu saldırı sırasında düşman güçleri ciddi bir direniş göstermemiş, birkaç saat içinde teslim olmuşlardı. 14 asker ve 11 polis ölümle cezalandırılırken, 3 gerilla da şehit düşmüştü.

Bu saldırıda, değişik çapta çok sayıda atış gücü yüksek gelişmiş silahlar (450 tane) ve kamyonlar dolusu askeri mühimmat ele geçirildi. Öyle ki bu malzemeler ancak 22 kamyonla üs alanlarına taşınabildi. Yanısıra hapishanelerde bulunan tüm tutsaklar serbest bırakılmış, halkın vergi ve borç senetleri ve hükümete-devlete ait tonlarca ağırlıktaki dokümanlar yakılmış, 100 milyon Ruppi (yaklaşık 1.5 milyon ABD doları) ve altına el konulmuştu. Bu saldırıyla Halk Kurtuluş Ordusu, krala bağlı orduya ilk defa saldırıyordu.

23 Kasım gecesi Katmandu'nun batısına düşen ve yaklaşık 280 km uzaklıktaki Syangja'ya da saldırı düzenlendi. Burası Pokhara'ya 30 km uzaklıktadır. Otoyol birkaç yerde kesilerek, tüm şehir kuşatıldı. Tüm merkezler ele geçirilip yakıldı. Düşman güçleri ciddi bir direniş gösteremedi. Direnmeye çalışan 14

polis saf dışı bırakıldı. Ve bir o kadar da yaralandı. Maoist gerillalardan herhangi bir kayıp verilmedi. Burada da yüzlerce tüfek, çok sayıda askeri mühimmat, atış gücü yüksek değişik çapta ve markada 150 silah, 50 milyon Ruppi para ele geçirildi.

Maoist gerillalar 25 Kasım gecesi ise Katmandu'nun batısına, Everest tepesinin hemen

aşağına düşen Salleri vilayetinin Solukhumbu şehrine saldırı düzenlediler. Bilindiği gibi Halk Savaşı ülkenin batısında çok daha güçlü. Artık bu saldırıyla ülkenin doğu kısmı da batıya yakın düzeye geldi. Burada düşman güçleriyle Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları arasında çok çetin çatışmalar yaşandı. Çatışmalar sonucunda şehir tamamen kuşatıldı.

Çatışmalarda düşmandan 4 asker 27 polis, yani 31 kişi saf dışı bırakılırken, gerillalardan 15 yoldaş şehitler kervanına katıldı. Bu saldırıda da değişik marka ve çapta 200 silah, çok sayıda mühimmat ve 50 milyon Ruppi para ele geçirildi. Önceki kuşatmalarda olduğu gibi hapisaneler boşaltılmış, halkın vergi borçları, senetleri ve tonlarca devlet belgesi yakılmış, tüm devlet binaları tahrip edilmişti.

Maoist gerillalar, ayrıca ülkenin batı kısmında bulunan Surkhet havalimanına yönelik bir saldırı düzenleyerek Halk Savaşı'na karşı kullanılan Rus yapımı bir helikopteri tamamen yakarlarken, Gorkha ve Ananya havayollarına ait iki helikopteri de kullanılmaz hale getirdiler. Ayrıca Katmandu'da Coca-Cola tekeline ait bir fabrika tamamen yakılarak, kitlelerin emperyalizme olan öfkesi doruğa taşındı. Kuşkusuz bu saldırılar, bir hafta içinde gerçekleşen yüzlerce eylemden sadece birkaçını ifade ediyor.

26 Kasım 2001'de kral Gyanendra, ülkede "olağanüstü hal" ilan etti. İlk iş olarak da 50 bin kişilik özel ordu birliklerini halk savaşının bastırılması doğrultusunda konuşlandırdı. Ardından NKP(Maoist) "terörist" bir parti olarak ilan edildi. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, İngiltere, Japonya, Rusya, Çin ve Hint yayılcılığı Halk Savaşı'nı "terörizme karşı savaş" çılgınlığıyla burjuva-feodal Nepal egemen sınıflarına tüm güçleriyle destek verdiler. Parlametoda ana muhalefet partisi olan NKP(Birleşik ML), devletin aldığı bu zalim karara destek verdi.

Tüm ülkede toplantı ve yürüyüş yapma, görüş belirtme hakkı tamamen yasaklandı. Maoistlere sempati duyan yayınevleri, gazete ve dergiler kapatıldı, çalışanlar gözaltına alındı. Polis arama izni gerekmesiz evleri basmaya, istediği insanı yakalamaya başladı. Şüpheli görülen kurum ve kişilerin banka hesaplarına, taşınmaz mülkiyetlerine ve pasaportlarına el konuldu. Tutuklanan şüpheli şahısların 90 gün polis ve askeri karakollarda, işkence merkezlerinde tutulabileceği ve ihtiyaç duyulduğunda 90 gün daha sürenin uzatılacağı kararı çıkarıldı. Tüm sağlık görevlilerine Maoistlere yardım edilmemesi, bu yardımın anlaşılması veya görülmesi durumunda "teröristlere yardım ettiği" suçuyla yargılanacakları açıklandı.

Gündüz hava karardıktan sonra sokağa çıkma yasağı yürürlüğe konularak, asker ve polise, gece şüphelendikleri şahıslara, duvarlara yazı yazan, afiş asan kişilere ateş edip öldürme yetkisi verildi. "Olağanüstü hal" ilanından sonra tüm ülke yoğun bir devlet terörüne maruz kaldı. Maoistlere yardım ediyor gerekçesiyle yüzlerce suçsuz insan katledildi. Binlercesi ağır işkencelere alınıp tutuklandı.

Nepal Enformasyon ve Komünikasyon Bakanlığı basına dair yeni bir yasa çıkardı. Bu yasa nelerin yayınlanıp nelerin yayınlanmayacağı belirliyor. Yayınlanmayacak haberler; "1) Kral ve ailesine karşı tepki uyandıracak, onların saygınlığını zedeleyecek haberler, 2) kraliyet ordusuna, polis gücüne ve sivil savunma güçlerine karşı kin ve nefret uyandıracak, onların moralini bozacak haberler, 3) Maoistleri destekleyen haberler veya onları destekleyen kişi ve kurumların haberleri ya da ancak devleti-hükümeti alaşağı edecek haberler" in yayınlanmasına izin verilmeyecek.

Yayınlanacak haberler ise; "1) Maoist teröristlerin kriminal suçlarını deşifre eden fakat, teröristlerin moralini yükseltmeyen haberler 2) kraliyet ordusunun, polis gücünün ve sivil savunma güçlerinin kahramanlığını ve başarılarını işleyen haberler, 3) kraliyet ve hükümet denetiminde çıkan resmi haberler" yayınlanabilir.

Kıscası Maoistlerle ilgili yayınlanacak her çeşit haber kesinkes ordu ve polis güçlerinin denetiminde yayınlanabilecektir. Düşük Yoğunluklu Savaş ve Psikolojik savaşın gerektirdiği her şey bir bir uygulamaya konuldu. Çünkü, özellikle de "11 Eylül sendromu"yla birlikte tüm anti-demokratik uygulamalara, faşist yasalara büyük olanaklar doğdu. Artık emperyalistler ve uşakları gerçekleştirecekleri soykırımların, katliamların, işkence ve baskıların gereklerini(!) büyük bir rahatlıkla bulabileceklerdi.

Ateşkes sürecinde bile, özellikle ABD emperyalizmi ve Hint yayılcılığı Halk Savaşı'nın bastırılması için Nepal egemen sınıflarına gerekli ekonomik-askeri-teknik-lojistik desteği vermeye başlamıştı. 23 Kasım eylemlerinden sonra, gerici-faşist Hint

askeri güçleri Nepal sınırına büyük güç aktarmış hatıta, Nepal'e girerek Maoistlere karşı ortak operasyonlar düzenlemişti.

Bunu gören NKP(Maoist), kamuoyuna bir açıklama yaparak, hiçbir ülkenin Nepal'in içişlerine karışmaması gerektiğini, olduğunda ise bunu, ülkenin işgali şeklinde algılayacaklarını ilan ederek, böyle bir durumda küçük bir işbirlikçi azınlık dışında işgale karşı tüm ulus olarak savaşacaklarını ilan etti.

Peki, kraliyet ordusunu Halk Savaşı'na karşı harekete geçiren ve konuşlandıran, Nepal egemen sınıflarına olmadık askeri-teknik-lojistik desteği veren emperyalistler ve Hint yayılcılığı neyi hedefliyorlardı? Hiç kuşku yoktur ki, en başta hedeflenen başta Nepal halkı olmak üzere, tüm dünya halklarına, ezilenlerine umut veren şanlı Nepal Halk Savaşı mücadelesinin bastırılmasıdır.

Onlar, kendi belirlemelerine göre sayısı 14 bin olan Halk Ordusunu, en fazla üç ay içinde en az yarısını saf dışı bırakmayı hedeflemişlerdi. Bununla da halk kurtuluş ordusunun ciddi şekilde bozguna uğrayacağını, saflarına binlerce hatta onbinlerce yeni savaşçıları katıldı. Üç ayda Halk Kurtuluş Ordusu'nu çöktürmeyi hedefleyen kraliyet ordusu, Maoist gerillalardan darbe üstüne darbe almaktan kendini kurtarmıyor. Büyük bir çöküş ve moral bozukluğu yaşayan ve büyük bir olasılıkla yakın gelecekte kitlesel ayrıl-

Fakat geçen üç ay içinde halk kurtuluş ordusu hem ideolojik ve siyasal olarak hem de, askeri-teknik ve lojistik açıdan ciddi açılımlar sağladı. Morallerinin düşüp çöküş yaşayacakları ve dağılacaklarının aksine, saflarına binlerce hatta onbinlerce yeni savaşçıları katıldı. Üç ayda Halk Kurtuluş Ordusu'nu çöktürmeyi hedefleyen kraliyet ordusu, Maoist gerillalardan darbe üstüne darbe almaktan kendini kurtarmıyor. Büyük bir çöküş ve moral bozukluğu yaşayan ve büyük bir olasılıkla yakın gelecekte kitlesel ayrıl-

Gerillaların baskın düzenlediği kasaba

maların ciddi bunalıma düşecek olan Halk Kurtuluş Ordusu değil, aksine kraliyet ordusu ve polis gücüdür.

Son gelişmeler ve Halk Kurtuluş Ordusu'nun öldürücü darbeleriyle dünya kamuoyu 18 Şubat 2002'de, Nepalli Maoistlerin yeni büyük bir saldırısıyla uyanı. Sahibinin sesi emperyalist medya Maoistlerin bu muhteşem atılımını tüm çarpıtmalara rağmen gizleyemedi. Emperyalist burjuvazinin akıl hocaları, DYS uzmanları üst-üste yaptığı açıklama ve uyarılarla "kısa sürede gerekli yardım yapılmazsa Nepal hükümeti düşecek. Maoistler iktidara geliyor" çığlıklarını yükselttiler.

Maoist gerillalar 17 Şubat 2002 Pazar gecesi, en az bin kişilik silahlı bir güçle hem ülkenin kuzeybatı bölgesindeki Achham vilayetinin (Katmandu'ya 650 km) merkezi olan Mangalsen şehrini kuşatmış hem de, bu merkezin havalimanı olan Sanfegabar'a saldırmıştır. Burjuva-feodal basının yaptığı ilk açıklamalara göre, bu saldırılarda devlete bağlı en az 165 güvenilir görevlisinin (asker ve polis) öldürüldüğünü açıkladı. Gene onların deyimleriyle bu saldırı, Maoistlerin 1996'dan bu yana gerçekleştirdiği saldırılar arasında en kanlı ve en kapsamlı olduğu yönünde.

Askeri ve polis üslerinin başta gerillalar tarafından uzaktan ağır silahlarla bombalandığını ve böylelikle çok büyük kayıpların verildiğini, saldırı sırasında bölgenin askeri komutanı, istihbarat ve polis şeflerinin de öldürüldüğünü söylemektedirler. Tüm şehrin kuşatılarak Maoistlerin denetimine geçtiği, devlete ve hükümete bağlı binaların, merkezlerin, bankaların, vergi dairesinin, hapishanenin tahrip edilip yakıldığı, çok sayıda silah ve askeri malzemeye ve en

az 50 milyon Ruppi paraya el konulduğunu açıklamaktadırlar.

Şehrin kuşatıldığı haberini alarak olay yerine ulaşmaya çalışılan, dışarıdan gelen başka ordu ve polis güçlerine yolda, Maoistler tarafından pusuların atıldığı ve çok sayıda asker ve polisin öldüğü belirtildi. Ayrıca Sanfegabar havaalanı saldırısında da en az 30 polisin öldürüldüğü ve bu sayının daha fazla olmasından korkulduğu ifade edildi. Maoist gerillaların kayıpları hakkında ise şu ana kadar herhangi resmi bir açıklama yapılmadı. Kuşkusuz bu haberler burjuva-feodal basının yazdıklarıdır. Dolayısıyla düşman güçlerinin gerçek kaybının çok daha yüksek olması büyük bir olasılıktır. Bu saldırılar, bir günde gerçekleşen yüzlerce saldırıdan sadece bir kaçını ifade ediyor.

17 Şubat Pazar gecesinin geç saatlerinde Başbakan Deuba kabinesini acil olarak toplayarak, 21 Şubat'ta "olağanüstü hal" in uzatılması yönünde karar aldı. Bu bakımdan 21 Şubat'ta, "olağanüstü hal" üç ay daha uzatıldı.

Halk Kurtuluş Ordusu'nun bu büyük eyleminden sonra, emperyalist güçler ve uşakları daha büyük bir korku içine girdiler. Ard-arda Nepal egemen sınıflarına her çeşit yardımı yapmaya hazır olduklarını ve ne pahasına olursa olsun "Maoist terörizminin" bastırılması gerektiğini açıkladılar. Gericici Nepal hükümeti de savunmaya, bütçeden en az 30 milyon ABD doları fazladan bir pay ayırarak, bunu Halk Savaşı'na karşı gelişmiş yeni silahların alımı için kullanacak.

Hemen Nepal'e giden İngiliz Dışişleri Bakanı önderliğindeki bir heyet, yaptığı açıklamada "çok zor durumda olan Nepal ile dayanışma içinde olduğumuzu göstermek üzere buradayız. Maoist ihtilali bastır-

be alırken diğer tarafta, düşmana ait iktidar organları hızla çökmektedir. Ülkenin büyük bir bölümünde ya Maoistler iktidarda ya da iktidar boşluğu yaşanmaktadır. Ki bu boşluğun Maoistler tarafından doldurulacağı da aşikardır. Çok ciddi sorunların yaşanmaması durumunda Maoistlerin stratejik denge aşamasına gelmeleri ve hatta topyekün saldırı durumuna geçmeleri fazla uzak değil. Çünkü, zaten son aylarda silahlı mücadelenin olduğu bölgelerde şehirler kuşatılıyor, büyük merkezlerde ise yüz binler sokaklara inerek kitlesel muharebelere başlıyor. Çıkabilecek en büyük sorun (ki bu çok güçlü bir olasılık) ülkenin emperyalistlerce veya Hint yayılcılığı tarafından dolaylı veya dolaysızca işgal edilmesidir.

NKP(Maoist), 22-23 Şubat günleri, halk savaşının 6.yılı kutlamak için tüm ülke çapında iki günlük genel grev çağrısı yaptı. Bu çağrı üzerine tüm ülkede genel greve halkın büyük çoğunluğu uydu. Katmandu'da hiçbir dükkan açılmazken okullar da kapalıydı ve sokaklarda asker ve polisler dışında kimse yoktu.

Acil enternasyonal görevlerimiz,

Nepal'de iki sınıf, iki ideoloji, iki sistem arasında, gericiler ile devrimciler arasında kıyasıya süren savaş tüm hızıyla devam ediyor. Emekçi ve ezilen Nepal halkı NKP(Maoist) önderliğinde Halk Savaşı yoluyla emperyalizme, Hint yayılcılığına, kendi gerici-feodal-faşist egemen sınıflarına, kıscası bilimum dünya gericiliğine karşı dünya işçi sınıfı, emekçi halkları ve onların sınıfsal çıkarları uğruna savaşıyor.

Nepal halkının haklı savaşı en başta tüm dünya sömürülenlerinin, ezilenlerin savaşıdır. Bu savaşa sahip çıkmak sömürü ve zulme karşı olan tüm insanlığın ve siyasal güçlerin ve de kendisine insanım diyen tüm bireylerin görevidir. Bu savaş, halkın deyimleriyle bugün "sırat köprüsü"nden geçiyor. Bu savaşta tüm dünya gericileri sömürü, zulüm ve kıyım üzerine kurdukları saltanatları için ortak bir noktada, Halk Savaşı'nı bastırma üzere birleştiler.

Peki ya biz! Yani emeğin özgürlüğünden, gerçek adalet ve demokrasiden, gerçek kardeşlik ve barıştan yana olan bizler ne yapıyoruz? Emekçi Nepal halkının dünyanın en doruk noktasında, Everest yüksekliğinde bizimle girdiği enternasyonal dayanışmasını, proleter enternasyonalizmi göndere çeken haykırışlarını ve çok doğru ve doğal olarak bizden bekledikleri enternasyonal dayanışmayı onlara gösterebiliyor muyuz? Bugüne kadar üzerimize düşen görevleri layıkıyla yerine getirdiğimizi ne yazık ki söyleyemiyoruz. Şimdi yiğit Nepal halkının bu onurlu ve haklı beklentilerine kendi somutumuzda güçlü ve kitlesel cevaplar verme zamanı!

Bugün enternasyonal proletarya ve dünya halklarının en ileri, en güçlü mevzisi ve en öndeki müfrezesi durumunda olan kahraman Nepal halkının mücadelesini sahiplenmek, dünya gericiliği tarafından dayatılan ablukayı kırmak emekten yana olan tüm güçlerin görevidir. Nepal komünistleri, devrimcileri ve halkı, üzerine düşeni fazlasıyla yaptılar ve yapıyorlar.

Onlar özellikle son altı yıl devrimci mücadeleyi iğne ucuyla kuyu kazar gibi, büyük bir ısrar, dirayet ve cüretle bu düzeye, yani siyasal iktidarı ülke çapında egemen sınıflardan alacak düzeye getirdiler. Bu haklı mücadeleleriyle dünya halklarına umut, düşmana korku saldılar. İşte uluslararası alanda güçlü şekilde sahiplenilmesi gereken de budur.

Neler yapabiliriz? Kuşku yoktur ki, yapılacak çok şey vardır. Fakat biz bunlardan sadece bir kaçını belirtmekle yetinelim. Tüm anti-emperyalist güçlerle beraber en geniş kitlesel protestolar ve yürüyüşler düzenleyebiliriz. Gene kitlesel şekilde gerici Nepal devletinin elçilikleri önünde piketler örgütleyebilir, basın açıklamaları yapabiliriz.

Tüm bu eylemliliklerde özellikle ABD önderlikli emperyalizmi, Hint yayılcılığı, gerici-feodal-faşist Nepal devletini, kral ve hükümetini geniş şekilde teşhir etmeli; yiğit Nepal halkının NKP(Maoist) önderliğinde verdiği Halk Savaşı'nı sahiplenmeli, kurulan demokratik halk iktidarının (BDHK) meşruluğunun propagandasını yapmalıyız.

Kahrolsun emperyalizm ve her türden gericilik! Kahrolsun gerici-faşist Nepal devleti!

Şan olsun yiğit Nepal halkının Halk Savaşı mücadelesine!

Şan olsun Nepal Demokratik Halk Cumhuriyetine!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

12 Mart 1995... Can pahası yaratılan direniş destanı

UNUTMADIK

Yıl 1995... Gazi halkını sindirmek ve kontrolleri altına almak için devletin sivil faşistler aracılığıyla gerçekleştirdiği saldırı bir diğer deyişle katliamla birlikte bütün yurda yayılan bir

direniş başladı.

Esasta devrimci ve komünistlerin önderliğinden yoksun olmasına rağmen Gazi halkı faşist patron-ağa devletine karşı ayaklanmış kendi hakları

için savaşıyor, öğretiyor ve hesap soruyordu. Silahlara, panzerlere karşı taşlarla sopalarla bir direniş destanı yazıyordu Gazi halkı.

Yurdun dört bir yanında binlerce insan sokaklara dökülmüş, yaşanan zulme karşı Gazi halkıyla birlikte direniyordu. Birçok gözaltı, yaralanma ve yansıra şehitler veriliyordu bu can

bedeli girilen savaşında.

Faşizmin bu saldırısı ne ilkti ne de son olacaktır. Bu zulmün kökten silinmesinin yolu; Gazi'nin direniş ruhunu kuşanarak, örgütlü mücadele içerisinde yer alıp iktidar hedefiyle emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı savaşmaktan geçiyor.

Halka umut düşmana korku salmaya devam ediyorlar

Kenan Demir

5 Mart 1998 tarihinde, İsviçre'de görev gereği gittiği bir alanda hain bir pusuda, çeteler tarafından katledildi.

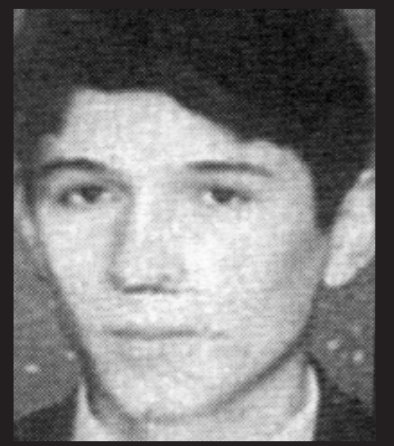

Ayfer Celep (Emine)

8 Mart 1999'da Tokat'a bağlı Çöreğibüyük (Bağderesi) Köyü kırsalında faşist ordu güçleriyle TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada TKP/ML üyesi ve TIKKO'nun şehit düşen ilk kadın komutanı Ayfer Celep (Emine), TKP/ML'nin ileri sempatizanlarından Münire Sağdıç (Meral), TKP/ML orta sempatizanlarından Kemal Tutuş (Polat) silahlarının son memilerine kadar savaşarak ölümsüzleştiler.

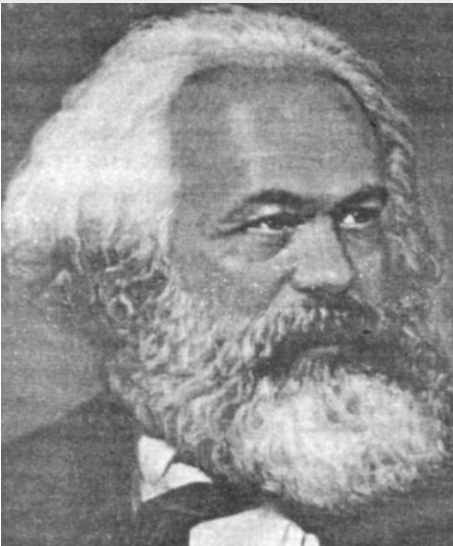
Münire Sağdıç (Meral)

Kemal Tutuş (Polat)

Proletaryanın yol göstericileri kavgamızın kızılığında yaşıyor ve öğretiyor

Karl Marks

"İşçi sınıfının politik eyleminin nihai amacı, politik iktidarın onun tarafından ele geçirilmesidir ve bunun için elbette işçi sınıfının kendisinin ekonomik mücadelesi içinde büyümüş, belli bir noktaya kadar gelişmiş ön örgütüne gereksinim vardır.

Diğer taraftan, işçi sınıfının sınıf olarak egemen sınıfların karşısına çıktığı ve onu dışardan baskı yoluyla zorlamaya çalıştığı her eylem, bir politik eylemdir. Örneğin, tek bir fabrikada ya da tek bir iş kolunda da grevler vs. yasası elde etmek için eylem, politik bir eylemdir. Ve bu şekilde her yerde, işçilerin tek tek ekonomik eylemlerinden politik bir eylem, yani genel bir biçimde, genel, toplumsal zorlayıcı gücün sahip olduğu bir biçimde kendi çıkarlarını gerçekleştirmek için sınıfın bir eylemidir. Bu eylemler belirli bir ön örgütü varsayarsa, bunlar aynı şekilde bu örgütün gelişmesinin aracı olurlar.

İşçi sınıfı, kolektif zora, yani egemen sınıfların politik zoruna karşı tayin edici bir sefer yürütebilecek kadar, örgütlenmesi içinde ilerlememişse, bu du-

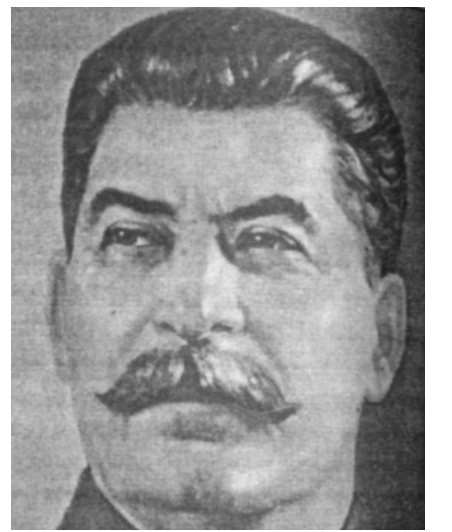
rumda onlara karşı sürekli ajitasyon ve egemen sınıfların politikasına karşı düşmanca tavır aracılığıyla bunun için eğitilmelidir. Aksi durumda, Fransa'da Eylül Devrimi'nin kanıtlanmış olduğu ve Bay Gladstone ve hempalarının şu saate kadar İngiltere'de başardıkları oyunun kanıtlandığı gibi, onların elinde bir oyuncak olarak kalır." 23 Kasım 1871

"Gotha Programı'nın Eleştirisi"

"Ulusal baskı nedir? Ulusal baskı, ezilen halkların sömürülmesi ve soyulması, ezilen milliyetlerin haklarının zorla kısıtlanması yolunda emperyalist çevrelerin başvurduğu önlemler sistemidir. Bunlar, birlikte ele alındıklarında, ulusal baskı politikası olarak bilinen siyaseti oluştururlar.

İlk soru şudur: Herhangi bir iktidar, ulusal baskı politikasını uygularken hangi sınıflara dayanır? Bu soruyu cevaplandırabilmek için, farklı devletlerde neden farklı ulusal baskı biçimlerinin var olduğunu, ulusal baskının bir devlette neden bir diğerinden daha şiddetli ve daha kaba olduğunu anlamak gerekir. Örneğin İngiltere ve Avusturya-Macaristan'da ulusal baskı hiçbir zaman pogrom karakterine bürünmemiş, fakat ezilen milliyetlerin ulusal hakları üzerinde kısıtlamalar biçiminde varolmuştur. Rusya'da ise ulusal baskı sık sık pogrom ve katliamlar biçimini almıştır. Başka bazı devletlerde ise ulusal azınlıklara karşı hiçbir özel önlem alınmamaktadır. Örneğin, Fransızların, İtalyanların ve Almanların hepsinin yanyana özgürce yaşadığı İsviçre'de hiçbir ulusal baskı yoktur. Gerçek bir demokratik sistem oluşturmak için, herşeyden önce zemini temizlemek ve bu güçleri siyaset sahnesinden silmek zorunludur."

J. Stalin

Stalin "Ulusal Sorun Üzerine Rapor"

“Bozuk düzende sağlam çark olmaz...”

“Kolladığım can değil inançtır”

“İnsan, her biat isteyen önünde eğilmeye alışsın, inanç nerede kalır, onur, şeref nerede kalır? Sanılmasın ki kibirimdendir boyun eğmeyişim ... Yok, yok... Ben gene de gücünü kırarak birilerinin şu dünyada varolabileceğini ortaya koymaya çalışırım. Bu inancım karşılığında, kanımın akıtılmasına razıyım. Kolladığım can değil, inançtır” diyen zamanın zulmüne direnerek bu uğurda başını veren İmam Hüseyinlerden; sazının tellerini sözünün nağmeleriyle birleştirerek zorba düzene karşı isyankarlığı haykıran Pîr Sultan’dan Hacı Bektaş-ı Veli’ye dek uzanan yolda nice direnişlere, halk isyanlarına sahne olmuştur tarih... Günümüze gelene dek sömürü çarkının dişlilerinden biri olan dinin etkisi altında uyutulmaya çalışılan insan mezhep ayrılıklarından doğan farkla yıllardır birbirlerine düşman edilmiş, hatta düşmanlıklar körüklenecek katliamlara varan soykırımlar yaşanmıştır. Dün, şovenist duyguların “kabarmasıyla” Ermenileri, Kürtleri yurtlarından edenler, bugün de tek din olarak gördükleri müslümanlıkta sunni mezhebini göklere çıkartıp aleviliği yere çalmakta ve kendinden başka din ve mezhep tanımamaktadır. Hatırlanacak olursa; Maraş’tan Çorum’a, Sivas’tan Gazi’ye uzanan yolda katliamların oluşmasında başrolü oynayan devlet, alevi-sunni çatışmasını yaratarak potansiyel suçlu ilan ettiği alevilere yıllardır baskı ile zulmü reva görmüştür. Reva görülmesi her ne kadar şekilsel olarak alevi oluşları gibi görünse de, esasında devrimci potansiyeli taşımalarındandır. Bu potansiyel, tarihsel ezilmişliklerinden ileri gelirken, haksızlıklar karşısında isyan etmenin meşruluğunda, esasta devrimci düşüncelere yakınlıkların-

ya bölücülükle suçlanmış ya da ev ve işlerinden alıkonulmuştur. Alıkonulmak istemeyenlerse, yapılanlar karşısında susup, boyun eğmiştir.

Ama Osmanlı’nın teslimiyet çağrılarında direnişleriyle cevap veren bir halkın “dövene ve sövene kul olma, haksızlığa karşı diren” nağmeleri çok geçmeden yankısını bulmuş ve günümüzde kendini başkaldırıya taşıyarak ayağa dikmiştir. İşte bu başkaldırıştır ki, geçmişte “isyancı” şimdi de “terörist” olarak ilan edilen alevilerin haksızlıklara karşı direnişi çağımızın direnişleriyle, halk kahramanlarıyla sürerken; Hasan Hüseyinlerden Hacı Bektaşlara devredilen direniş geleneği Nergislerin Muharremlerin direnişleriyle birleşiyor. Bu nedenle ki, asmakla bitiremeyenler, öldürdükçe çoğalan bir neslin karşısında isyancı ruhu yok etmeyi başaramıyor. Peki, devlet bir yandan saldırıyla yere çaldığı alevilere son zamanlarda neden sarılıyor, aleviler neden potansiyel suçlu konumuna sokuluyor?

ALEVİLERİN KABARAN ÖFKESİ DEVLETİN KORKULU RÜYASI

Alevilerin, tarihin akışı içinde haksızlığa karşı direngen ve isyankar yönünü koymaya çalıştık. Toplum içinde de yıllardır kimlikleri saklı tutulmaya zorlanan, baskı altında kalan bir topluluğun öfkesi elbette hayli kabarık olur. Ettiklerinin yanına kar kalmayacağını bilerek her kabarışın patlamasından korkanlar tedbirleri de elden bırakmayarak öfkeli yürekleri dindirmenin, patlayışların önüne geçmenin hesabındalar. Alevilerin ezilmişliği düzene karşı başkaldırışı da beraberinde getirirken, “potansiyel

Hacı Bektaş-ı Veli şenliklerinin açılışından her sene eksik olmayan Cumhurbaşkanı başkanından, başbakanına bakanlarına varana dek deri koltuklarında oturan pek çok ağır top yüzüzce sövüp saydığı kitlenin karşısına dikilmekten geri durmuyor. Yine aynı sahneler “laik” devletin yayın araçlarından naklen izlettirilirken, Tokat’ın köylerindeki alevilere yönelik baskıların zerresi bile yansıtılmak istenmiyor. “Sizler alevi-

menilerden gelme” diyerek köyün ortasına Ermeni bayrağı dikilebiliyor. Tüm bu yaptırımların doğurduğu tepkileri de nötralize etmek için havuç politikasına sarılarak özelde alevi köylerine yönelik olarak tepkilerin bastırılması, daha fazla düşmanlık kazanmamak adına başlatılan yardım kampanyalarıyla göz boyamaya, puan toplama çalışmalarıyla devleti yönelimi bu doğrultuda ilerlerken Alevi-Bektaş Kuruluşları Birliği adlı derneğin kapatılması ile gündeme gelen alevilik yeniden tartışılmaya başlandı.

“ALEVİ” VE “CEM” KELİMELERİ BÖLÜCÜ OLARAK GÖRÜLDÜ

7 Mayıs 2001 tarihinde tüzel kişilik kazanan Alevi-Bektaş Kuruluşları Birliği hakkında Ankara 2. Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından açılan dava 13 Şubat 2002 tarihinde sonlanarak kapatma kararı alındı. Kapatmaya gerekçe olarak ise Alevi adının dosyalarda geçmesi ve derneğin yapacağı işler arasında yer alan “Cem ve Kültür evleri yapar, yaptırır” ibaresinin bulunmasıdır. Böylece Cem ve Alevi sözcükleriyle bölücülük yapıldığı iddiasıyla yaklaşık 30 alevi kuruluşunun çatısını oluşturan dernek hakkında alınan kapatma kararı uzun bir süre gündeme otururken, kapatma kararı yargıtayda onaylanmayı bekliyor. Alevilerin örgütlenmesi halinde “bölücülük patlaması” olacağından korkanlar, çıkardıkları mini demokrasi paketi ile de alevilere bölücülük yaptığı iddiasıyla 312. maddeden dava açmayı da kolaylaştırıyor. Bir yandan kapatma kararı gündemde iken, diğer yandan da 2002 bütçesinden 149 milyar lira alevi dernek ve vakıflarına ayrılan para ile soru işaretlerini kafalarda çoğaltan devlet, bir kere

daha niyetini gözler önüne sermektedir. Derneklerin kapatılması ile ilgili biraraya gelen alevi dernekleri yöneticileri de Anayasa’nın 24. maddesinin “inanç ve din özgürlüğünden” bahsetmesine rağmen devletin tam tersi davranışlarda bulunduğunu belirterek, düzenledikleri bir bildirme ile nüfus cüzdanlarına rızaları dışında yazılan sıfatlar yerine alevi yazılması için nüfus düzeltme davaları açacaklarını duyurdular. Kapatma davasının onaylanması halinde ise Avrupa Parlamentosu’na başvuracaklarını belirten dernek yetkilileri; alevi köylerine cami yaptırılmasından, zorla din dersi görmeye kadar suç duyurusunun kapsamının genişletileceğini de sözlerine ekledi.

Dernek yöneticileri de “Seçim zamanlarında dernek, vakıf ve dergah kapısından ayrılmayan siyasiler bölücüdür. Hacı Bektaş’ı her fırsatta ziyaret eden Hacı Bektaş’ın sandukasına el yüz süren politikacılar, cemevlerinin temellerini çıkarları için atanlar bölücüdür. Etkinliği “şerefliendiren” Cumhurbaşkanı, başbakan, vali, kaymakam “bölücüdür” diyerek öfkelerini ortaya seriyor. Onların derdi özellikle üzerinde durdukları devrimci potansiyeli

taşımaya alevilerin, devrimcilerle birleşmelerine, örgütlenmelerine izin vermemek ve bunun önüne geçmektir. Bugün birçok alevi gencinin veya köylüsünün devrimci mücadelede aktif yer almaları tesadüfi değildir. Alevi nüfusunun esasının emekçi ve yoksul bir kesimi oluşturması, baskılar altında özgürlüklerinin kısıtlanması, onları bilimsel sorgulamaya iterek devlet, sosyalizm, mücadele gibi kavramların kafalarında canlılık kazanmasına vesile olmuştur. İşte bunca nedendir ki yoksulluğu, sömürüyü ve baskıyı daha yakından tanıyan bir kesimin başkaldırışta yerini almasından daha doğal bir şey olamaz. Söylediklerimiz bütün alevi kesimi için elbette ki geçerli değil. Çünkü Osmanlı’nın baskısından M. Kemal’in kendilerini cumhuriyeti kurmakla kurtardığını sananlar, bunun yarıdakçılığını yapanlar ve bu doğrultuda isyancı özünün devrimcilikle birleşmesinden korkanlar devletin uşaklığını yaparak kimi yerlerde de dernek faaliyetlerinin siyasal ve muhalefet yapan özünü törpülemek bu kesimin tepkilerini yumuşatarak devlete yedekleyen uşaklarda yok değil. İmam Hüseyin’in giriş yazısında da belirttiği gibi bunlar zulüm karşısında diz çökenlerdir. Sonuç olarak hiç bir zaman iktidara gelemeyen, resmi din olamayan alevilik de aleviler de her zaman için muhalefet kalmıştır. Yasadışı ilan edilip, sürgün edilmişlerdir.

Şimdi bu isyancı geleneği günümüze taşımak ve haksızlıklar karşısında diz çökme-yerek dimdik ayakta kalabilmek gerekmektedir. Şunu unutmayalım ki zalimlerin zulüm çarkı döndükçe başkaldıran yürekler var olacaktır. Öyleyse, ne darağaçları ne ölümler durdurabilir bizi. Biz hiçbir zaman diz çökmedik, çökmeyiz de....

dandır. Bu zulmün sonucunda kimliklerini dahi açıklamaktan çekinen aleviler, bir dizi “formüller” bularak yakından gördükleri devletin baskısı karşısında kendilerini saklı, inançlarını da gizli tutmaya çalışmıştır. Bir çoğumuzun ailesi çocuklarına alevi olduğunu kimseye söylememesi konusunda öğütlerde bulunmuş, komşulara belli etmemek adına Ramazan ayında oruç tutmayı dahi göze almış ve bu uğurda kimliğini kapalı tutarak komşularının kem dolu bakışlarından, devletin baskısından uzak olmaya özen göstermiştir. Kimliğini açıklayanlarsa

suçlu” görülmelerine vesile olmuştur. Devlet alevilerin yoğun olduğu dernek... vb. yerlere girerek alevi örgütlülüğünü özünde de saptırmaya onun devrimci ve muhalif yönünü törpülemeye ve sistem içileştirmeye çalışmaktadır. Bunu başaramadığı kurum ve kuruluşları ise kapatarak, yasaklayarak amacına ulaşmayı umut ediyor. Oy zamanlarında kapı kapı dolaşarak oy peşinde koşan siyasi partilerin liderleri kimi zaman aleviden daha alevi kesilerek Hasan Hüseyin’i, Ali’yi dilinden düşürmeyerek gerektiğinde cem törenlerine katılırken;

Tohum filize, filiz yeniden tohuma dönüşerek çoğalıyor

Bundan 6 yıl önce burjuva feodal kültüre alternatif olmak, devrimci kültürü halkla bütünleştirmek amacıyla kuruldu Tohum Kültür Merkezi. 6. yılını dolduran TKM, 24 Şubat 2002 tarihinde kitlelerle bütünleşerek bir etkinlik düzenledi. Kurulduğu günden bu yana emperyalist saldırganlığa karşı kültür-sanat cephesinde mücadelede en ön saflarda yerini aldı. Sık sık polis baskınlarına uğradı. Çalışanları dayak yedi, coplandı, gözaltına alındı, komplolara maruz kaldı. Ama yılmadı. Kararlılıkla yollarına devam ettiler. Kitleden yalıtılmaya çalışıldı. Kitlelerle daha da bütünleştiler. 1999 Newroz'unda başararak etkinlik salonu keyfi olarak kapatıldı. Üç yıldır da kapalı tutuluyor. Yine de etkinlikleri büyüyerek devam ediyor.

Emperyalizmin 11 Eylül'den sonra saldırılarını katmerleştirerek artırdığı, buna paralel olarak uşaklarının da ülkemizde, hapishanelerde devrimci-

da kitleleriyle buluştu...

“Emperyalizmin köleleştirici kültürüne karşı yeni demokrasi-nin özgürleştirici kültürünü kuşan”, “Umudu tohuma tohumu toprağa saldık” vb pankartların açıldığı etkinliğe sanatçı **Ruhan Mavruk, Ekrem Ataer, Hasan Basri Aydın, Burhan Berken**'in yanı sıra **İşçi köylü gazetesi çalışanları**, Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri, **TUYAB, DDSB, Grup Munzur** elemanları ve yüzlerce Tohum dostu katıldı.

Sunuculuğunu TKM çalışanı **Birgül Bakşi**'nin yaptığı etkinlik saat 15.00'de tüm devrim ve komünizm şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasını yapan **Mustafa Demirdağ**, 6 yıldır kültür sanat cephesinde mücadele ettiklerini belirterek “Her zaman kitlelerle birlikte olmaya çalıştık. 6 yıl boyunca birçok engellemeyle karşılaştık. Tüm bu engelleme ve baskılara karşı emin adımlarla yürüdük, bundan sonra da yürüyeceğiz” dedi.

diyerek yaptıkları çalışmalara değindi.

Sahneye ilk olarak **Ekrem Ataer ve grubu** çıktı. Söylediği türkülerle kitleyle bütünleşen Ataer, türkülerini arasında yaptığı konuşmalarda, kültür merkezlerinin önemine vurgu yaparak “İstedikleri kadar kültür merkezi kapatsınlar, bizi birbirimizden ayırmaya çalışsınlar bunu başaramayacaklar. Bizler bütünleşerek ve her zaman yanınızda olarak yolumuza devam edeceğiz.” dedi. **Kartal TKM çocuk halk oyunları** ekibi davul zurna eşliğinde bir gösteri sunarken, minikler izleyicilerin büyük beğenisini topladı. Etkinliğe **İşçi-Köylü Gazetesi, DDSB, Malatya köylerinden YDG okurları**, Kandıra 1 Nolu F tipi Hapishanesi'nden tutsak partizanlar adına Hüseyin Karakuş, **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri**, İstanbul Liseli YDG'liler, **Tunceli Ovacıklılar Derneği, Açılım**

Hukuk Bürosu, **TUYAB**, Divriği, Tunceli ve Tokat yöre derneklerinden Partizan okurları, **ATİF, ATİK, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi** ve Soğanlı Halkevi mesaj göndererek çalışmalarında başarılar dileyip TKM'nin yanında olduklarını belirttiler. Daha sonra **Burhan Berken ve grubu** da söylediği Kürtçe parçalarla kitleye güzel anlar yaşattı. TKM'nin kuruluşundan bugüne kadar yapılan etkinliklerin yer aldığı sinevizyon gösterisinde sıra Ölüm Orucu direnişi ve şehitlerine gelince etkinliğe katılanlar duygulu anlar yaşadı. Ölüm Orucu şehitleri dakikalarca alkışlandı.

Etkinlikte kitlenin coşkusu halaylarla, söylenen türkülerle, marşlarla devam ederken yaşanan coşku Güneşe Türkü'nün sahneye çıkmasıyla devam etti. Yeni kaset hazırlığında olan Güneşe Türkü yeni parçalarını kitleyle birlikte söyledi. Etkin-

likte yapılan konuşmalarda kitlenin daha duyarlı olması ve yaşanan sorunlara sahip çıkılması mesajları verildi. Büyük bir heyecanla ve coşkuyla başlayan etkinlik aynı şekilde sona erdi.

komünistlere, dışarda tarımın tasfiyesiyle köylülere, res'en emeklilikle memura, sıfır zam dayatmasıyla işçiye, paralı eğitimle öğrenciye... Kısaca, yapılan tüm bu saldırılar içinde O, inatla TKM Kartal Şubesi'ni ve Ankara Şubesi'ni de açtı. Yapılan saldırılara karşı koymak, muhalif sese ses katmak, devrimci kültürü halkla bütünleştirmek için çaba sarf etti. Ve bunun gururu ile 6. yıl kutlamasını

Demirdağ konuşmasının devamında her zaman sınıfıyla beraber olan, sınıfın düşüncelerini, siyasetini, ideolojisini toplumla bütünleştirerek halka yansıttıklarını vurgulayarak “Biz sanatın, siyasetin bir parçası olduğuna inanıyoruz. Siyaseti olmayanların, ideolojisi olmayanların sanatının da olmayacağına inanıyoruz”

Filistin kanıyor, İsrail ordusu karışıyor

Siyonist İsrail devleti Filistin'de çocuk, yaşlı, genç demeden kan akıtmaya devam ediyor. İsrail'in saldırılarına karşı uzun süredir çatışarak direnen Filistin halkı, geçtiğimiz hafta yine büyük çatışmalara tanık oldu. Filistinlilerce düzenlenen intihar saldırılarının ardından misilleme yapan İsrail devleti yine onlarca

sist Filistin Kurtuluş Cephesinin askeri liderlerinden Ahid Ebu Golmi olduğu iddia ediliyor. Arafat'ın geçtiğimiz hafta yaptığı ateşkes çağrısında şunu görmek gerekiyor ki Arafat gibi emperyalist dalışın içinde kendi yerini korumaya ve sağlamlaştırmaya çalışanlar halkın kurtuluşunu sağlayamaz. Filistin halkının

savaşmak istemeyen askerlerden yükselen bu ses İsrail'i telaşa düşürdü.

İşgal altındaki topraklarda görev yapmak istemeyen yedek askerlerin başlattıkları bir imza kampanyası ile kıvılcımlanan olaylar imzaların 300'leri aşmasıyla bir kısım askerinin ordudan atılması noktasına gelmişti.

mesesi düşünülüyor. İnce bir politikayla katliamların önünü tıkayacak engelleri eritmeye çalışan İsrail Savunma Bakanı'nın bu önerisi dahi, Ariel Şaron tarafından tepki aldı. İsrail Başbakanı Şaron; diyalogun geliştirilmesi sürecinin başlatılabileceğini ancak yedek askerlerin görüşlerini dile getirebileceği platformun mümkün olmadığını belirtti.

İsrail Savunma Bakanı'nın ince politikalarını beğenmeyen Şaron, böyle bir platformun isyanı genişleteceğini düşünüyor olmalı ki şiddetle karşı çıkmıştır. Haksız bir işgalin askeri olmanın utancını daha fazla taşımak istemeyen yedek askerlerin savaşmayacaklarını ilan etmelerinin ardından bu gelişmeler daha bir tırmandı İsrail ordusu içinde. Aralarında eski generallerin, Şin Bet ve Mossad mensuplarının da olduğu 1000 kişilik bir grup, Gazze Şeridinin tamamından ve Batı Şeria'nın bir bölümünden tek taraflı çekilme kampanyasına hazırlanıyor. "Barış ve Güvenlik Konseyi" adını verdikleri askerlerin arasında Dışişleri Başkanlığı eski müsteşarı Şalomo Avineri de var. Önlerine hedefler koyan Konsey; 50 Yahudi yerleşiminin boşaltılmasını ve Filistin devleti-

nin ilanını da sıralıyor hedefleri arasında. Filistin topraklarında kan dökmek istemeyen İsraili askerlerin sayılarının artması İsrail devletini derin derin düşündürmekte. Sorunun derinliklerine inerek çözmeyi planlayan İsrail Savunma Bakanı, gelişen hareketin "İsrail toplumunun cesaretinde çatlaklar oluşturacağı"ni belirtti.

Filistin topraklarından vazgeçmeyi düşünmeyen İsrail 6 milyon nüfusu ile erkekler için üç, kadınlar için iki yıl zorunlu askerlik uygularken, yedek askerliğin 45 yaşına dek sürebildiği bir sistem uyguluyor. İsrail halkının askerliğin bu kadar eşliğinde olması gelişebilecek ciddi bir muhalefetin halkın diğer kesimlerine yansması tehlikesiyle paniğe kapılan İsrail'in çabaları kendi çıkarları açısından yerinde olsa gerek.

İsrail Ordusu içinde yaşanan bu gelişmelerin yanısıra İsrail'deki barış yanlısı örgütlerin "işgal altındaki topraklardan çekilelim, kendimize gelelim" başlıklı kampanyası onbinlerin katılımıyla gerçekleşen mitinglerle devam ediyor.

Filistinliyi katletti. Derinleşen çatışmalar, Filistinli gerillaların İsrail kontrol noktalarındaki 6 İsrail askerini öldürmesinden sonra yeni bir boyut kazandı. Filistine yönelik karadan, havadan ve denizden başlatılan üçlü operasyonda 42 kişi yaşamını yitirdi. Yapılan füze saldırılarıyla özellikle Arafat'ın kaldığı yerleşim bölgelerine yönelen İsrail, bu hareket planıyla Arafat'ın hareket alanını daraltmayı ve belli bir bölgede sıkıştırmayı planlıyor. 18 aydır devam eden ikinci intifadanın en kanlı ve en kızgın sürecinin yaşandığı bugünlerde Filistin halkı tüm gücüyle bağımsızlık savaşını vermeye devam ediyor. Filistin halkının bu direnişine karşın Arafat'sa tam da emperyalistlerin istediği bir yöntem başvurarak 16 Aralık 2001'de yaptığı ateşkes çağrısını yineledi. Bu yetmiyormuşçasına İsrail'in Arafat'ın Ramallah'tan çıkabilmesi için şart koştuğu 4 kişiyi tutuklattı. Filistin askerlerince düzenlenen operasyonda tutuklanan bu kişiler, İsrail Turizm Bakanı Rehaven Zevi'nin suikast zanlısı olarak suçlanıyor. Ayrıca basında yer alan haberlerde Filistin hükümeti tarafından tutuklanan bu kişilerden birinin Mark-

kendi topraklarında özgürce yaşayabilmek için verdikleri ısrarlı ve kararlı mücadelenin sınırını belirleyen Arafat, bu mücadeleyi siyonistlerle oturacağı masada satmaya hazır. Halkın İsrail'e karşı büyüyen öfkesiyle birlikte yürüttüğü mücadele daha fazla tırmanırsa Arafat da çok iyi biliyor ki gerek kendi çıkarlarını gerekse de emperyalistlerin çıkarlarını tehdit eder bir hal alacaktır. Bu nedenden ötürü de Arafat şimdiden gelişecek böylesi bir hareketin önünü alma çabasında.

İSRAİL ORDUSUNDA BÜYÜYEN ÇATLAK

İsrail'in Filistin'de sürdürdüğü katliamlar, Filistin halkının büyüyen direnişisiyle daha da boyutlanırken İsrail Ordusu içinde de çatlaklar oluşmaya başladı. İsrail yedek askerleri barış sürecinin hiçe sayılarak pervasız saldırıların sürmesine isyan ediyor. İsrail Ordusu ve güvenlik kurumlarındaki eski generallerin, ulusal güvenlik yetkililerinin ve gizli servis üyelerinin dahi katıldığı isyan, Ariel Şaron'a karşı açılan bir bayrak niteliğinde. İsrail siyonizminin haksız saldırılarında Filistinlilerle yüzyüze bırakılan ve

Bir süre önce gündeme gelen İsraili vicdani retçi yedek askerler, İsrail Genel Kurmay Başkanı Şaul Mafas tarafından siyaset yapmakla suçlanmıştı.

İsrail Savunma Bakanı Benyamin Ben Eliezer, gittikçe tırmanan bu muhalefeti eritmenin yöntemi olarak vicdani retçi askerlere yeni bir öneri getirdi. Benyamin'in önerisi şöyle; İşgal altındaki topraklarda görev yapmayı istemeyen vicdani retçi askerler ordu içinde görüşlerini dile getirebilecek bir platform açabilir. Bununla birlikte bu askerlerle diyalog geliştiril-

Kolombiya'da barış süreci askıya alındı

Kolombiya'da bir uçağın kaçırılmasının ardından Kolombiya Devlet Başkanı Andres Pastrana, Marksist Kolombiya Devrimci Silahlı Güçler (FARC) ile yapılan barış sürecini askıya aldığı açıkladı. Açıklamanın hemen ardından gerillaların "güvenli barınak" olarak nitelendirilen bölgelere

200 sorti yapan savaş uçaklarıyla saldırı düzenledi. FARC'ın denetimindeki bölgeler Kolombiya devleti tarafından bombalanırken ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Richard Boucher, ABD'nin Başkan Pastrana'nın kararını "anladığını ve desteklediğini" bildirdi. ABD Başkanı George Bush da FARC'nin terör örgütü olduğunu ve bölgeye daha fazla askeri yardım göndereceğini açıkladı. ABD denetiminde ve desteğinde yapılan operasyonda ABD yapımı 10 Blackhawk helikopterle, gece görüş dürbünleri, ağır makineli tüfekler, roketatarlar ve havan toplarıyla güvenli barınağın en büyük kasabası San Vicente de Cagvan'a ilerlediler. FARC ise barış görüşmelerinin sona ermesinin sorumluluğunun Pastrana ve Kolombiya "Oligarşisine" ait olduğunu açıklasa da taraftarları ve gerillaları ABD silahlı, teçhizatlı Kolombiya askerlerince katlediliyor.

11 Eylül saldırısından sonra ABD dünya haklarına savaş açtı. Ve bu savaşta en küçük kırıntıya dahi tahammül edemeyecek şekilde teröristlerini destekliyor hatta askerleriyle devrimci ve komünist ve mazlum halklara saldırıyor. Bu FARC'nin reformist barış görüşmeleri bile olsa da...

Peru zindanlarında direniş

Aralarında Peru Komünist Partisi lideri Abimael Guzman'ın da bulunduğu 600 kadar tutsak, ömür boyu hapis cezalarının iptal edilmesi ve davalarının yeniden görüşülmesi için Açlık Grevi'ne başladılar. Başkent Lima'daki Calloa Deniz Üssü'ndeki hapisanede bulunan Başkan Gonzalo ile PKP'nin 2 lideriyle Tupac Amaru Devrim Hareketi'nin (MRTA) 3 liderinin 11 Şubat gecesi açlık grevine başlamasının ardından çeşitli hapisanelerdeki yaklaşık 100 tutsak da 12 Şubat günü Açlık Grevi'ne başladı. Lima'daki Castro Hapishanesi'nde de 500 tutsak açlık grevine başladı. Santa Monica Hapishanesi'ndeki kadın tutsaklar da eyleme destek veriyor.

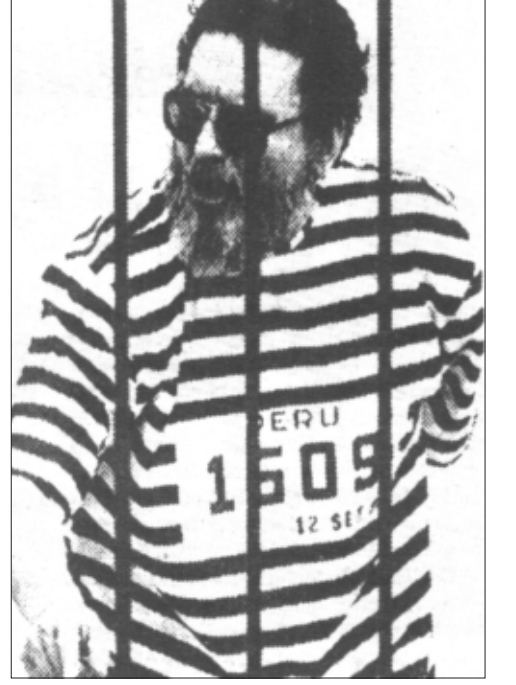
Açlık Grevi'nin talepleri ise, yeni mevzuat çerçevesinde davaların yeniden görülmesi, yüksek güvenlikli Chalpalca, Yanamayo ve Callao hapisanelerinin kapatılması ve Adalet Bakanı Fernando Olivera'nın istifa etmesi. Faşizmin "yüksek güvenlikli" dediği zindanlarda uyguladığı tecrit Türkiye zin-

danlarında da F tipi hapisaneler olarak 2 yıldır gündemde. Emperyalizm patentli ve özellikle politik tutsaklar üzerinde estirilen tecrit terörüne karşı Perulu Maoist ve devrimciler de açlık greviyle tecriti kırmak için mücadele başlattılar.

Peru'da tecrit koşullarının en ağır 1992 Eylül'ünde yakalanan Başkan Gonzalo'ya uygulanıyor. Gonzalo tutuklandığı günden itibaren en ağır tecrit koşullarında tutuluyor. Peru faşizmini Gonzalo'ya karşı bu kadar kinlendiren kuşkusuz Peru'da Halk Savaşı'nın geldiği boyuttur. Gonzalo tutuklanmadan önce Peru'nun %40'ında kızıl iktidarlar kuran PKP şehirlerde de ayaklanma çalışmalarına hız vermiş, grevlerde artış gözlenmişti. Bu grevler PKP önderliğinde ve silahlı olarak yürütülmekteydi. İktidarın ellerinden gitmek üzere olduğunu anlayan ABD destekli Peru gerici sınıfları Gonzalo'yu yakalayarak ve onu harekettten soyutlayarak iktidarlarını koruyabileceklerinin hayalini kurdular. Gonzalo'nun yakalanışıyla Peru'da

Halk Savaşı belirli bir ivme kaybetse de harekete asıl yön verenin Maoizm bilimi olduğu gerçeği kısa zamanda ortaya çıkmıştır. Gonzalo'nun yakalanmasının ardından ABD gayri resmi özel gizli servisi temsilcisi Mc Cordmick ile yapılan röportajda da Mc Cordmick, Gonzalo'nun yakalanmasıyla Halk Savaşı'nın yenildiği beklentisine karşı şu örneği veriyordu: "... bir lokomotif yapabilmek için iyi bir mühendis olmak gerekir, ama lokomotifi harekete geçirmek için mükemmel olmaya gerek yok, çünkü lokomotif artık raylara oturmuştur... Aydınlik Yol'un becerisi ve hareket alanı gözönüne alındığında, Guzman'ın önderliğine rağmen, günlük mücadelede örgütün onsuz da çalışabildiği rahatlıkla görülebilir... Aydınlik Yol alttan üste doğru örgütlenmiş, Guzman'ın yerini doldurabilecek bir önderliğe sahip."

Böyle bir örgütlülüğe sahip olan PKP ve 1997'de Lima'daki Japon konutuna düzenlediği baskının ardından gündeme gelen MRTA örgütü Peru zin-

danlarından tecrite ve ömür boyu hapis cezasına açlık greviyle karşılık veriyorlar. Tıpkı Türkiyeli Maoistler ve devrimciler gibi.

LİG Yönetim Kurulu Toplantısı yapıldı

Mayıs 2001 tarihinde Hollanda'da gerçekleştirilen Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin kuruluşundan bir yıl sonra 14-15-16 Şubat tarihlerinde yapılan Yönetim Kurulu toplantısı başarıyla sonuçlandı. Yönetim Kuruluna seçilen üyelerin çoğunluğu ile yapılan kurul toplantısının açılışını Başkan **Crispin Beltran** yaptı. Açılış konuşmasında dünyanın içinde bulunduğu durum değerlendirilerek LİG'in görevlerine dikkat çekilirken, gündemler temelinde Yönetim Kurulu

ke temsilcileri ülkelerindeki gelişmelere ilişkin öneriler verirken, verilen öneriler içinde Türkiye hapisanelerindeki Ölüm Orucuna ilişkin de LİG bir açıklama yaptı. ABD'nin başını çektiği savaşın teşhir edilmesi ve bir kampanya açılması, Hindistan'ın Nepal, Pakistan halkına ilişkin saldırı hazırlığı içinde olmasını kınayan bir açıklamanın yapılması, ABD'nin Filipinler'e gönderdiği askeri danışmanlarını çekmesine yönelik bir açıklama yapılması ve

LİG ayrıca aşağıda tarihleri belli olan gösterilere katılmayı kararlaştırmıştır.

- 1) 15-16 Mart 2002'de Barse-lona'da AB zirve toplantısını protesto,
- 2) 18-22 Mart BM'nin Meksika'da yapacağı finans ve para konferansını protesto,
- 3) 31 Mayıs'ta militarizme karşı eylem,
- 4) Haziran 2002'de Roma'da yapılacak dünya gıda toplantısı gösterisi

5) 22-23 Haziran 2002 tarihinde İspanya'nın Sevilla şehrinde yapılacak Avrupa zirve toplantısı,

6) Temmuz 2002 Kanada'nın Toronto şehrinde yapılacak G-8'ler toplantısı

7) Eylül 2002'de Güney Afrika'nın Johannesburg şehrinde yapılacak dünya gıda toplantısı,

8) Ekim 2002'de Ekvador'da yapılacak kıtalararası sosyal forum toplantısı,

9) Kasım 2002 tarihinde Küba'da yapılacak Latin Amerika Ticaret Fedarasyonu toplantısı

10) Aralık 2002 tarihinde Kopenag'ta yapılacak Avrupa zirve toplantısı,

11) Aralık 2002 tarihinde Kanada'nın Colgary şehrinde yapılacak G-8'ler toplantısı.

kendi içinde görev bölümü ve bazı değişiklikler yaptı. LİG'in kuruluşundan bugüne kadar yapılan etkinlikler ve faaliyet raporlarının okunmasının ardından faaliyet, sekreteryaya ve ülkelerin raporlarına geçildi. ATİK ve Türkiye raporlarının okunmasının ardından LİG'in ülkeler arasındaki iletişimini sağlamak amacıyla çıkarmayı planladığı bülten üzerinde tartışmalar yapıp kararlar alınırken, LİG'e yapılan yeni başvurular değerlendirilerek, 15 başvurunun yapıldığı yeni dönem üyelerinin bazıları üyeliğe seçildi. Toplantının en önemli gündem maddesini dünyadaki durum ve görevlerimiz oluştururken, dünyadaki duruma ilişkin ana başlıklarla ilgili kararlar alındı. Bu gündemin ardından çeşitli ül-

Nepal'deki mücadelenin desteklenmesine ilişkin öneriler oy birliğiyle kabul edildi. LİG'in önüne koyduğu kampanyalar ise şunlar oldu. LİG İkinci Başkanı Memik Horuz'un serbest bırakılması için bir kampanyanın örgütlenmesi, siyasi tutsaklara ilişkin bir kampanya ve Kasım 2002'de Yunanistan'da Uluslararası Kültür Festivalinin örgütlenmesi.

HALKLARIN ULUSLARARASI MÜCADELE LİGİ'NİN 1. YÖNETİM KURULU TOPLANTISINDA ALINAN KARAR

14-15-16 Şubat

2002

TÜRKİYE CEZAEVLERİNDE BULUNAN SİYASİ TUTSAKLARIN TALEPLERİ DERHAL KABUL EDİLSİN

Türkiye cezaevlerinde bulunan siyasi tutsakların sürdürdükleri ölüm orucu 16. ayını geride bırakmış bulunuyor. 19 Aralık 2000 tarihinden bu yana 85 devrimci hayatını kaybetmiş, yüzlerce ise sakat kalmıştır.

Buna karşı Türk devleti devrimci tutsakların taleplerini kabul etmeyerek katı tutumunu sürdürmektedir. Bu durumu bir kez daha kınadığımızı belirtmek isteriz.

Son süreçte Baroların dokuz tutuklunun biraraya gelmesini önerdiği 'üç kapı, üç kilit' önerisini onlarca kitle örgütü desteklemekte, siyasi tutsaklar da bu öneriyi kabul ettiklerini açıkladıkları halde Türk devleti bu öneriyi de kabul etmeyerek katliamlarına devam etmektedir.

Biz aşağıda imzaları bulunan örgütler olarak Türk devletinin devrimci tutsakların taleplerini derhal kabul etmesini istiyoruz.

İmzalayan kurumlar

Anti Imperialist League, Democrate Anti Imperialist Org Britain (Arman), International Network for Philippines Studie, Grassroot's, Nepalese p w Support Committee, Committee against military basad and war, Compatriot Network Group, Latin America Centre of the Hague, Migrante Europe, Gabrielle, Ray o Light Group, Bayan International USA, Anakbayan, Tamilnadu Womans Forum, Asia Pacific Woman Law and Development , Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, ATİK

İşçi-köylüden

Yalan üzerine kurulu düzeniniz yıkılmaya mahkumdur

Baş emperyalist haydut ABD, dünya üzerinde saldırganlığını dizginsizce ve her boyutta sürdürüyor. Ve hiç kuşkusuz ki bu tablo bize şu gerçeği salık veriyor: “**ABD imparatorluğu**” yıkılma sürecine girmiştir. Bunu niye böyle cesaretle söylüyoruz. Çünkü; sınıf mücadeleleri tarihi bize “**koca koca imparatorlukların**” yaşadıkları krizleri, dağılma ve parçalanmayı atlatmak adına, dağılmadan parçalanmadan önce hep böylesi süreçleri yaşadıklarını, bu krizleri ezilen dünya halklarına fatura etmeye çalıştıklarını öğretti. Bugün yaşanan da budur. **Marksizm-Leninizm-Maoizm** bilimi bunu bize öğretti.

ABD emperyalizmi, içinde bulunduğu krizi aşmak adı altında dünya halklarına pervasızca saldırıyor. Afganistan halkı üzerine tonlarca bomba yağdıran ABD emperyalistleri, şimdi de Filipinler’de kan dökmekle meşgul. Sırada hiç kuşkusuz ki diğer ezilen mazlum halklar bulunmaktadır. Haydut Bush yapmış olduğu “**Ulusa sesleniş**” konuşmasında “**şer eksen**” tanımlamasıyla bu niyetini açık açık ortaya koydu. Irak halkının üzerine yıllardan beridir yağdırılan ve halen devam ettirilen hava bombardımanı yetmezmiş gibi, şimdi de daha kapsamlı fiili operasyon gündeme getiriliyor. Zaten 11 Eylül saldırılarından sonra yaptıkları açıklamalarda da “**terörizmle karşı on yıllarca sürececek bir savaş açma**” söylemi sıklıkla kullanılıyordu. ABD emperyalizmi şimdi bu söylediklerini bir bir yerine getiriyor. İşte tam da bu saldırganlık bizlere baş emperyalist haydutun dönülmez bir sona doğru yol aldığını gösteriyor. Emperyalistler arası çelişkilerin giderek keskinleştiği ancak bunun henüz bir paylaşım savaşı aşamasına gelmediğini, daha çok bu çelişkilerin bölgesel ve yerel savaşlarda kendisini gösterdiğini görmekteyiz. İşte bu yüzden ki emperyalistler, uşaklarının iplerini serbest bırakmışlar, dünyanın çeşitli bölgelerinde uşak rejimleri aracılığıyla ezilen mazlum halklara kan kusturmaktadırlar. Filistin’de son yaşananlar, Kolombiya’daki gelişmeler, TC’nin Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar’da vurucu bir güç olarak hazırlanması gibi...

Emperyalizm ve başta da ABD emperyalizmi, girmiş olduğu bu yönelimi tüm yönleriyle desteklemektedir. Saldırganlıkları hemen hemen her alanda sürdürmektedir. Özellikle 11 Eylül saldırılarından sonra girmiş oldukları askeri yönelime, kendi iç hukuklarında yaptıkları yeni düzenlemelerle destek vererek, dünya çapında bir “**olağanüstü hal uygulaması**” başlatmış bulunmaktadır.

Bu saldırılarının bir boyutunu da “**dezenformasyon**” (yalan/çarpıtılmış bilgi/lendirme) oluşturmaktadır. Sömürü, yağma ve talan üzerine kurulu emperyalist-kapitalist sistem, kendi bekası-

nı devam ettirmek için, bir yandan katliamlar yaparken, işgallerde ve müdahalelerde bulunurken; öte yandan dünya halkları nezdinde hiçbir meşruluğu olmayan bu pratiğini örtbas etmek için sıklıkla böylesi propagandalara başvurmuştur. Dünyanın çeşitli bölgelerinde çıkarlarını hayata geçirmek için yalan haber yaymış, ardından da bu yalanlarının üzerinden politika yaparak, fiili yönelime girmiştir. Emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının dünyanın çeşitli bölgelerinde “**insan hakları**” adına, “**demokrasi**” adına, “**hür dünya**” adına müdahaleleri sıklıkla yaşanagelmiştir.

ABD emperyalizminin son “**terörizmle mücadele**” söylemi bundan bağımsız değildir. Nitekim *New York Times* gazetesinde yer alan bir habere göre “**ABD Savunma Bakanlığı’nın (Pentagon), ‘terörle savaş’ ve Amerikan karşıtlığıyla mücadele amacıyla düşman ve müttefik ülkelerde yalan haber ve bilgi yayacak özel bir birim kurduğu**” ileri sürüldü. Gazete daha önceki bir haberinde de “**Stratejik Etki Bürosu’nun düşman ülkelerin yanı sıra Avrupalı müttefiklerdeki saygın haber ajansları ve gazeteler ile, Ortadoğu’da ve özellikle İslam ülkelerinde yalan haber yayma planı yapmaya**” hazırlandıklarını yazmıştı.

Evet hiç kuşkusuz ki ABD emperyalizminin “**terörizmle mücadele**” politikası başlıbaşına bir dezenformasyon örneğidir. ABD emperyalizmi kendi içinde bulunduğu krizi atlatmak adı altında büyük bir yalan kampanyası eşliğinde saldırganlığını meşru göstermek amacıyla gütmektedir. Ve bu saldırganlık Pentagon laboratuvarlarında “**Stratejik Etki Bürosu**” gibi bürolar aracılığıyla beslenmektedir.

Ancak hemen belirtmek gerekir ki bu yalan haberlerle beslenen saldırganlık 11 Eylül saldırılarıyla ortaya çıkmamıştır. Ezilen dünya halkları birçok kez bu **dezenformasyon** örneğiyle karşı karşıya kalmış, emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının yoğun bir yalan/çarpıtılmış haber bombardımanı eşliğinde, kendilerine yönelik saldırganlıklarına sıklıkla tanık olmuştur.

Özellikle “**Uluslararası Komünist Hareket, Stratejik Etki Bürosu**”na hazırlanan pekçok saldırıya maruz kalmıştır. Bu anlamıyla da **Marksist-Leninist-Maoistler** açısından bu olgu yeni değildir. Örneğin bir dönem özellikle dünya çapında **Marksist-Leninist-Maoist** partilerin önderliğinde geliştirilen **Halk Savaşları**’nın etkisiyle ki Komünist önder Mao şahsında **Uluslararası Komünist Harekete** yönelik saldırganlık yoğunlaştırılmıştı. CIA ve Pentagon’un laboratuvarlarında hazırlanan yalan haberlere göre Mao’nun “**Atlayan Ejderha kod**” adını verdiği planla “**bir**

milyar Çinliyi zıplatarak ABD’de depresyona sokmayı planladığı” yazılıyordu. Haberde ayrıca “**bir milyar kişinin zıplaması sonucu Çin’de de sarsıntuların olacağı, ancak Mao’nun beş-on bin kişinin ölümüne fazla önem vermediği**” ifade ediliyordu. Yine bir başka haberde Mao’nun “**Yuvarlanan Ejderha**” projesine göre “**Himalaya dağlarından dev taşları yuvarlayarak, Hindistan kentlerini ezerek yok etmeyi düşündüğü**” ve böylelikle Mao’nun “**birçok Hintliyi öldürerek, Hint toplumunda halk isyanı yaratmayı öngördüğü**” yazılıyordu.

Kısacası yukarıda değindiğimiz haberler, ilk başta “**saçma**” olduklarından dolayı “**önemsiz**” bir haber olarak görülebilir. Ancak bu haberlerin arkasında “**Stratejik Etki Bürosu**”nun olduğu düşünülürken konunun önemi ve hedefledikleri çok net olarak ortaya çıkmaktadır. Özellikle dünya üzerinde **Marksist-Leninist-Maoist** partilerin etkisinin arttığı ve “**Halk Savaşlarının**” güç kazandığı düşünülürken bu haberlerin anlam ve önemi bir kez daha artmaktadır. Özetle bu haberlerde hedeflenen: Mao’nun şahsında komünistlerin böyle “**çulğun**” bir plan yaparak, **Marksizm-Leninizm-Maoizm** biliminin “**saçma**” bir ideoloji olduğunu, Mao’nun “**uçuk**”, “**deli**” birisi olduğunu “**ispatlıyorlar**.” Böylelikle **Marksizm-Leninizm-Maoizm** biliminin enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları üzerindeki yükselen ve önlenemez etkisini engellemeye çalışıyorlar. Öte yandan bununla hedeflenen, Mao’nun “**Atlayan Ejderha**” ve “**Yuvarlanan Ejderha**” planlarıyla, hiçbir fark gözetmeksizin milyonlarca kişiyi katletmeyi düşündüğünü ve böylelikle komünistlerin nasıl birer “**katliamcı**” olduğunun gösterilmesi amaçlanıyor. Böylelikle emperyalizmin ve faşizmin, **Marksist-Leninist-Maoistlere** ve devrimcilere yönelik “**terörizm**” iddiası bir kez daha yinelenmiş oluyor!

Sinsice ve derinden sürdürülen bu saldırı her daim devam ettirilmektedir. Örneğin 17 Şubat Pazar tarihli *Radikal* gazetesinde **Murat Yetkin** imzalı “**Maoocu Partinin arkasında CIA mi var**” vb. makalelerle sürdürülmektedir. Ve hiç kuşkusuz ki sürdürülecektir. Çünkü emperyalizm ve her türden gericilik **Marksizm-Leninizm-Maoizm** bilimini ve onun emrinde sürdürülen “**Halk Savaşları**”nı ciddi bir tehlike olarak görmektedir.

Emperyalizmin has uşağı olan TC hakim sınıfları ise, efendilerinin bu kapsamlı “**dezenformasyon**”larının örneklerini sergilemekten geri durmamaktadırlar. Gerek Genel Kurmay ve gerekse de İçişleri Bakanlığı ve MİT bünyesinde örgütledikleri bürolarıyla; Türkiye halkına yönelik yalan/çarpıtma haberlerin “**başarılı**” örneklerini vermişlerdir. “**Selânik’te faşist M.Kemal’in doğduğu evin bombalanması ve 6/7 Eylül olayları**”, “**Marmara Vapurunu olayı**”, “**Maraş Katliamı**”, “**Sivas Katliamı**” vb. ilk sayabileceğimiz örneklerdir. Çok uzağa gitmeye gerek yok, örneğin “**19 Aralık Hapishane Katliamı**” süresince yoğun

bir yalan ve çarpıtma haberler dizisi Türkiye halkına sunulmuştu. Halen devam eden ölüm orucuna yönelik muazzam derecede yalan/çarpıtma haberler üretilmiştir. Ancak bunda başarılı olmayan Türk hakim sınıfları Ölüm Orucuna yönelik “**sansür**” uygulaması yapmak zorunda kalmışlardır.

Yine özellikle belirtmek gerekir ki; Türk hakim sınıflarının başta “**Proletarya Partisi**” olmak üzere komünist ve devrimci parti ve örgütlere yönelik yalan/çarpıtma haberleri olanca yoğunluğu ve hızıyla sürdürülmüş/sürdürülmektedir. Türk hakim sınıflarının “**Proletarya Partisi**”ne yönelik “**Mezhpeçi örgütü**” tanımlamaları bu amaca hizmet etmektedir. Ya da “**Proletarya Partisi**”nin Orta Karadeniz’de geliştirdiği gerilla savaşının etkisini kırmaya yönelik “**hap kullanıyorlar**”, yerelden katılımların artması sonucunda ise “**bunlar sizin evlatlarınızı kullanıyorlar**” vb. söylem ve propagandalar bu amaca hizmet etmektedir. Yine **Komprador Burjuvazi ve Büyük Toprak Ağaları**’nın devleti, devrimci ve komünist önderlere yönelik “**lüks içinde yaşıyorlar**” yalan/çarpıtma haberlerini pekçok kez kullanmış/kullanmaktadır. Örnekler çoğaltılabilir...

Emperyalizmin ve onun yerli uşaklarının bir yandan kendi politikalarını hayata geçirmek, sömürü, yağma ve talanlarını devam ettirebilmek için; öte yandan komünist ve devrimci hareketi karalamak, gözden düşürmek adı altında, gerek dünya halklarına ve gerekse de Türkiye emekçi halkına yönelik yalan/çarpıtma haberleri yeni bir olgu değildir. Ancak son süreçte özellikle dünya üzerinde yaşanan gelişmelerle birlikte gerek emperyalizmin girdiği yönelim ve gerekse de “**Uluslararası Komünist Hareket**”in ve onun “**parıldayan ışığı**”; **Marksist-Leninist-Maoistlerin** geliştirdiği “**Halk Savaşları**”nın şavkıyan yansımalarının dünya halkları üzerinde yarattığı etkinin muazzam önemini görüyorlar. Bu şavkımanın dünya halklarının “**başka bir dünya mümkün**” şiarlarıyla bütünleşmesinden çekiniyorlar. Emperyalizm ve faşizm **Marksizm-Leninizm-Maoizm** biliminin ve “**Halk Savaşı**”nın nihai olarak yenilgiye uğratılmaz bir gerçek olduğunu bildiklerinden, mümkün olduğunca kitleler içinde kök salmasını/yayılmamasını engellemeye ve kendi sonlarını geciktirmeye çalışmaktadırlar.

Ancak kuşkusuz ki bu çabaları, sonlarını değiştirmeyecektir. Dünya üzerinde enternasyonal proletarya ve ezilen halkların dalgalandırdığı komünizm bayrağı, emperyalizmin ve faşizmin burçlarına dikilecektir. *Nepal*’de, *Hindistan*’da, *Peru*’da, *Türkiye*’de **Marksist-Leninist-Maoist** partilerin ve **Halk Savaşı**’nın önlenemez yükselişi bunu bize bir kez daha ispatlıyor. Bu saldırılar bir kez daha gösteriyor ki **Marksizm-Leninizm-Maoizm** biliminde ısrar ettikimiz, duruşumuz net, yönelimimiz berak olduğu müddetçe; **BİZ KAZANACAĞIZ! Evet, BİZ KAZANACAĞIZ**, çünkü; onların yalan üzerine kurulu düzenleri yıkılmaya mahkumdur.

kısa haberler...kısa haberler...kısa haberler...kısa haberler...kısa haberler...kısa haberler...

Yargı-Sen Davası Yargıtayda

Tüm Yargı-Sen'e F tipi hapis haneler hakkında yaptıkları açıklamalar ve raporlar nedeniyle Adalet Bakanlığı tarafından dava açılmıştı. Açılan davada Tüm Yargı-Sen'in 16 yöneticisi 169. maddeden 3'er yıl 9'ar ay hapis cezasına mahkum edildiler. Tüm Yargı-Sen'in mahkumiyet kararını temyiz ettiği Yargıtay davası 14 Şubat'tan itibaren başladı. Duruşmadan 1 gün önce KESK bir dayanışma toplantısı düzenledi. Toplantıda "bir sendikanın kendi iş kolundaki bütün gelişmeler hakkında çalışma yapması sendikal görevleri arasındadır. Bu konuda yapılan çalışmalar suç teşkil etmez" denildi.

Canlı bir yalan haber

8 Şubat 2002 tarihli Güneş gazetesinde "Canlı Bomba Alarmı" başlıklı haberde 1992 yılında tutuklanarak 9 yıl hapis yatıp 2001'de tahliye olan **Fatma Koyupınar** hedef gösterildi. Haberde Fatma Koyupınar'ın özellikle polis, asker, kamu kurum ve kuruluşlarına yönelik bombalı saldırıda bulunmaya hazırlandığı en son olarak da İstanbul'da görüldüğü yazıyor. Ama Koyupınar tahliyesinden sonra sağlık problemlerinden dolayı İstanbul Türkiye İnsan Hakları Vakfına (TİHV) gidiyor. Halen de ailesinin yanında yaşıyor. Burjuva basın aynı zamanda polis gibi çalışarak devrimci ve komünistleri hedef gösteriyor. Tayfun Hopalı'nın Küçük Armutlu'yu hedef gösterdiği haberde olduğu gibi.

RTÜK' ten kapatma cezaları

Geçen yıl Ağustos ayında Diyarbakır'da yerel yayın yapan Gün TV "bölücü-lüğü" anlatan ve öven Kürtçe ve Ermenice şarkılar yayımlandığı gerekçesiyle RTÜK tarafından 1 yıl yayın durdurma cezası aldı. RTÜK'ün kapatma gerekçesi "Türkiye Cumhuriyeti'nin varlık ve bağımsızlığına, devletin ülkesi ve milletine bölünmez bütünlüğüne ilişkin (a) bendine aykırı olduğu gösterildi. İstanbul'da yayın yapan Moral FM de 28 ve 30 Ocak 2002'de yayınladığı "Hayatın Yorumu" adlı programda "Toplum şiddet, terör ve etnik ayrımcılığa sevkeden ve toplumda nefret duyguları oluşturacak yayınlara imkan verilmemesine ilişkin (g) bendine aykırı olduğu gerekçesiyle RTÜK tarafından 30 gün süreyle yayını durdurma cezası aldı.

Dilekçe davası tutuksuz devam ediyor

Dicle Üniversitesi'nde Kürtçe eğitim için dilekçe veren öğrenciler hakkında Diyarbakır 1 Nolu DGM'de açılan davaya başlandı. Duruşmada isim ve ikametgah tespiti yapıldıktan sonra öğrencilerden **Abdurrahim Demir** üzerine atılı suçu kabul etmediğini, dilekçe vermesinin PKK ile ilgisi olmadığını gözaltındayken önüne konulan ifadenini zorla imzalatıldığını söyleyerek beraatini istedi. Diğer öğrenciler de savunmalarında dilekçe vermenin anayasal bir hak olduğunu belirttiler. Mahkemede öğrencilerin tutuksuz yargılanmasının devamına karar verilerek davayı ileri bir tarihe ertelendi.

Rize'de itirafçılık dayatması

Rize'de Emniyet Müdürü **Osman Öztürk** tarafından yapılan açıklamalara göre 2001-2002 eğitim yılının 2. yarısında okullarda bir bayan bir de erkek sivil polis görev yapacak. Okul çevrelerinde "Polis abla, polis ağabey" olarak nitelendirilen sivil polislerin dışında motosikletli polisler de sürekli okul çevresinde dolaşacaklar. Öztürk yaptığı açıklamalarda yabancı kişilerin bulunmasına ve öğrencilerle konuşmasına izin vermeyeceklerini, öğrencilerin yabancı kişiler gördüklerinde emniyete telefon etmelerini istedi. Abla-ağabey polisler, devlet politikası olan gençliğin ihbarcılığına hedefinin uygulamasıdır.

HADEP'e üye olma yeşil kartını al

Erzurum'a bağlı Karayazı ilçesi Değirmen köylülerinden HA-DEP'e üye olan yaklaşık 50 kişinin yeşil kartına jandarma el koydu. Karaağıl, Üzengili, Duruca köylerine giden jandarma köylülere HADEP'den istifa etmeleri için baskı yaptı. Kaymakamlığın ve jandarmanın baskısına, tehditlerine rağmen HA-DEP'ten istifa etmeyenlerin yeşil kartı ile fakir fukara yardımlaşma fonu (FAK-FUK-FON) kartları ellerinden alınıyor. HA-DEP'ten istifa edenlerin "bu partiye üye olmak için hiç müracaat etmedim" dilekçeleri vermesiyle savcılık tarafından HADEP'in üye kayıtlarına el konuldu.

Mobil santral yarar değil zarardır

Samsun: Rüzgar ve su yönünden sıkıntı yaşamayan coğrafi bir konuma sahip olan Türkiye'de yalnızca sermayeye daha fazla kaynak aktarılın diye enerji reaktörlerinin (termik santral, nükleer santral, mobil santral vb.) gerekliliği öne sürülerek doğa ve insan yaşamı tahrip ediliyor. Emperyalistler kendi ülkelerinden uzaklaştırdıkları bu enerji kaynaklarını Türkiye gibi yarı-feodal yarı-sömürge ülkelere pazarlayarak ekonomik yağma hesaplarını yapıyorlar.

Samsun'da geçtiğimiz günlerde kamuoyu gündeminde yankı bulan mobil santral tartışmaları her geçen gün büyüyor. Çevre kirliliği yaratacağı gerekçesiyle birçok yerde yapılamayan Mobil Santralin Samsun'da kurulması için Büyükşehir Belediyesi'nin etüt izni vermesi çevre ve kitle örgütleri tarafından tepki ile karşılandı.

Yapılan açıklamalarda Samsun'da enerji açığı bulunmadığı, Mobil santralin halka yarardan çok zarar getireceği vurgulanırken, Ticaret Borsası Başkanı **Yusuf Özer** "Santralin özellikle tarımsal kapasitesi son derece önemli olan Çarşamba ve Bafra ovalarına yakın bir çevrede düşünülmesi bizim açımızdan da son derece yanlış bir karardır. Ayrıca bu santrallerin Samsun'a vereceği zararlar da ortadadır. Biz insan sağlığını tehdit eden hiçbir projeyi desteklemediğimiz gibi bu konuda oluşturulacak her türlü kampanyayı da destekleriz" dedi. Konuyla ilgili olarak Mobil santral yapımına karşı TMMOB'a bağlı odaların yanısıra Ticaret ve Sanayi Odası (TSO) nın bir kampanya başlatması bekleniyor.

Arjantin'den sonra Güney Kore'de de emekçiler sokaklarda

IMF politikalarının uygulandığı ülkelerde işçi ve emekçiler sokağa dökülmeye devam ediyor. Dün Arjantin'de halkı sokağa döken 'ekonomik kriz' adı altındaki emperyalist talan bugün de, Güney Kore emekçilerini sokağa döktü. Ekonomik kriz bahanesiyle özelleştirmeye hız veren Güney Kore hükümetine karşı aylardır sokaklarda olan emekçiler, toplu sözleşme görüşmelerinin kesilmesi üzerine süresiz grev çağrısı yaptılar. Özellikle demiryolu, enerji ve gaz sektöründe örgütlü olan emekçilerin yanı sıra özel sektörde de destek bulan grev, 25 Şubat'ta başladı. Özelleştirmeye karşı sokağa dökülen onbinlerce emekçiye Başbakan Lee Han-Dong televizyondan seslenerek grevi yasadışı ilan ederken 'para yok çalışanların maaşlarının yarısını ödemeyeceğiz' dedi.

Ayrıca Güney Kore hükümeti 37 sendikacı hakkında da tutuklama kararı çıkardı.

Tohumda bağımlılık

IMF ve Dünya Bankası politikaları ile tarımda her geçen gün emperyalistlere daha da göbekten bağımlı hale gelen Türkiye, geçtiğimiz yıl yurtdışından 71 milyon dolarlık zirai mahsul tohumu ithal etti. İthal edilen tohumlar arasında 44 milyon dolarlık payla hibrit (ıslah edilmiş anaç tohum) sebze tohum yer alıyor. İthal edilen en pahalı tohum ise kilosu 15 bin dolar olan domates tohumudur. Bunun dışında buğday, mısır, çeltik, pamuk, ayçiçeği, soya, patates, çim tohumluğu ve sebze tohumlukları ithal ediliyor. Türkiye geçtiğimiz yılın ilk altı ayında 31 milyon 936 bin dolarlık tohum ithal ederken 4 milyon 860 bin dolarlık ihracat yaptı.

Alinteri okuru kaçırıldı

İstanbul'dan Antalya'ya giden Alinteri okuru **Ersoy Şahin**'in Antalya girişindeki Dağkapı'da jandarma tarafından gözaltına alındığı bildirildi. Önce karakola götürülen Şahin daha sonra bölük komutanlığına götürüldü. Gözleri bağlanıp 40-45 dakika arabayla dolaştırılan Şahin kafasına silah dayanarak tehdit edildi. Ersoy Şahin iki gün süren gözaltından sonra serbest bırakıldı.

Alinteri gazetesi yaptığı yazılı açıklamada mahkemeye çıkarılmadan bırakılan okurlarının bundan sonra başına geleceklerden Antalya TMSŞ ve JİTEM'in sorumlu olacağını belirtti.

EMO Genel Kurulunda demokrat mühendisler kazandı

Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) Ankara Şubesi Genel Kurulu **17 Şubat Pazartesi** günü Namık Kemal İlköğretim Okulu'nda yapıldı. Sabahın erken saatlerinde başlayan kurula iki liste ile gidildi. Demokrat mühendislerin listesi ile MHP yanlısı "Meslekte Birlik" grubunun listeleri çekişmeli bir seçime sahne oldu. Günler öncesinden başlayan çekişmeli seçime duvarlara asılan pankartlarla da destek bulunmaya çalışıldı. MHP grubunun astığı "Bu ülke için seve seve, meslekte birlik için el ele" afişlerine karşı demokrat mühendisler ise "Ülkemize, geleceğimize ve mesleğimize sahip çıkalım", "Enerjide kriz yok, enerji üretiminde kriz var" vb. afişler astı. 20 sandıkta yapılan oylamada **2485** geçerli oydan **1377**'sini alan demokrat mühendisler seçimi kazandı. Seçimlerde yönetim listesinde demokrat mühendislerin listesi **Mustafa Kadioğlu**'nun öncülüğünde Kemal Ulusaler, **Olgun Yurt**, Hüseyin Önder, **Abbas Öztürk**, Özlem Gözükeleş ve **Hüseyin Salık** tan oluşurken; Meslekte Birlik grubu ise Zafer Tekbudak, **Cengiz Otlu**, Sefa Aslan, **Cevdet Aslan**, Hüseyin Öztürk, **Mustafa Özcan** ve Nevzat Koç'tan oluşuyordu.

YİĞİT NEPAL HALKINDAN

DÜNYA HALKLARINA KIZIL SELAM !

Bu yazıda esas olarak ele alınan, son sekiz ayda Nepal'de ve Nepal Halk Savaşı somutunda yaşanan gelişmeleri, günümüzdeki sorunları ve vardığı düzey hakkında ülkemizin devrimci-demokratik kamuoyunu bilgilendirmek ve enternasyonal bir dayanışma kampanyası ile yiğit Nepal halkının dünya halklarına umut veren onurlu mücadelesini sahiplenmektir.

Nepal Komünist Partisi (Maoist), Şubat 1996'da Halk Savaşı'na başladığını tüm dünyaya ilan ettikten sonra Nepal, hem dünyanın burjuva-feodal medyasında hem de devrimci-demokratik kamuoyunda sürekli olarak daha fazla yer almaya başladı. Egemen sınıflar NKP(M) önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı mücadelesini özellikle ilk bir yıl fazla ciddiye almadılar. Onlara göre bu savaş "birkaç kendini bilmez, devlete tepkili insanın hurçunlukları"ydı. Onlar, bu savaşın proletaryanın bilimi, ideolojisi, siyaseti önderliğinde yürütüldüğünü dolayısıyla, toplumsal anlamda somut amaçlarının olduğunu, stratejik hedeflerinin ise sömürü üzerine kurulu gerici sistemi ve devleti hedeflediğini görmediler. Daha doğrusu gerçeklerin üstünü güçleri yettiği kadar kapatmayı amaçladılar.

Maoistler ise bu stratejik hedefler doğrultusunda siyaset üretmeye, kitleleri örgütlemeye ve Halk Savaşı'nı büyük bir ciddiyetle ele alıp üzerinde ısrarla yoğunlaşarak ilmek ilmek büyütmenin, yaygınlaştırmanın uğraşındaydılar. Onlar merkezi halka sorununda sadece Halk Savaşı'nın askeri çizgisini geliştirmekle kalmamış, daha da önemlisi esas olarak Halk Savaşı'nın siyasal hattını ve kitle çizgisini geliştirmişlerdir. Böylelikle Halk Savaşı sürekli olarak kendini aşabilmiş, daha fazla sayıda yığınları saflarına çekmiş ve askeri eylemlilikleri hem nicel hem de nitel olarak sürekli geliştirerek bugünlere gelmiştir.

KRAL BIRENDRA VE AİLESİNİN KATLEDİLMESİ OLAYI

Kral ailesinin topluca katledilmesi olayından önce, hem Kral Birendra hakkında kısa bir ön bilgi vermenin hem de bu katliama kadar yaşanan gelişmeleri hatırlatmanın yararlı olacağı düşüncesindeyiz.

Kral Birendra'nın babası kendi iktidarı zamanında başkan Mao'ya belli oranda sempati duyan, uluslararası baskılara rağmen Mao'yla görüşen yurtsever nitelikli biriydi. Oğlu Birendra da tam olarak babası gibi olmasa da, özellikle Hint yayılcılığına ve emperyalist güçlere karşı genel olarak yurtsever çizgiye yakın bir duruş sergiliyordu.

1996'da Maoistler Halk Savaşı'nı başlattığından itibaren, hem Nepal kompradorları ve Hint yayılcılığı hem de başta ABD olmak üzere diğer emperyalist güçler, krala bağlı olan orduyu gerillalara karşı harekete geçirmek için olmadık senaryolar üretmiş ve yoğun baskılar yapmışlardı. Kral Birendra ise öncelikli olarak kendi çıkarlarını ve saltanatını güvenceye almayı benimseyen yaklaşımı ve de yurtsever bir duruş sergilemesi nedeniyle, kendisine bağlı orduyu Maoist gerillalara karşı harekete geçirmemişti.

Bilindiği gibi Nepal'de 1990'dan sonra, hem krallık hem de burjuva hukuk anlamında

adına parlamenter demokrasi denilen bir anayasal düzen var. Burjuva dilinde buna "anayasal krallık" deniliyor. Polis gücü parlamentoya yani hükümete bağlı iken, ordu krala bağlı. Ordunun askeri donanımı, eğitimi ve kurumlaşması polise göre çok daha iyi.

Halk Savaşı'nın günden güne gelişip güçlenmesi en başta Nepal egemen sınıflarının, Hint yayılcılığının ve emperyalist güçlerin korkularının daha da büyümesine yol açıyordu. Tüm senaryolara ve baskılara rağmen kral,

klik.

İşte Maoistler kendi politikalarını ve okun sivrî ucunu esas olarak hükümete yönelttiler. Somut siyasal taktikleriyle diğer iki gerici güç arasındaki çelişkileri sürekli olarak derinleştirirken, kitlelere hedef olarak Halk Savaşı'nın Yeni Demokratik Devrimle zafere taşınmasını gösterdiler. Böylelikle bir tarafta hem Halk Savaşı'nın askeri yönünü sürekli güçlendirirken, diğer tarafta doğru bir kitle çizgisiyle yığınları Halk Savaşı'nın saflarına çekerek tüm gerici,

Maoist kadın gerillalar

orduyu Maoistlere karşı harekete geçirmiyordu. Ki kral yurtsever bir özellikte olmasının yanında, esas olarak kendi egemenlik çıkarlarını ve iktidarının geleceğini hesaplıyordu.

Kral, parlamento ve hükümetin kendi içinde birbirine düşerek zayıflamasını, hükümette yaşanan çürüme ve yozlaşmanın kitleler tarafından görülüp gözden düşmesini ve Maoistler tarafından zor duruma sokulmasını istemiştir. Tüm bunları "parlamenter demokrasi"yi tamamen ortadan kaldırıp krallığı yeniden inşa etmesi temelinde ele almıştır. Yani kral da fırsat kollamıştır. İşte NKP(M), hem kral ile hükümet arasındaki çelişkiyi, hem de burjuva-feodal partiler ve klikleri arasındaki çelişkiyi iyi şekilde görerek doğru tahlil etmiş ve bu çelişkidenden ustaca yararlanan siyasal taktikler üretmiştir.

Dolayısıyla iktidara oynayan üç büyük kuvvet vardı. Bunlardan **birincisi** Nepal işçi sınıfının, emekçi halkının ve baskı altındaki tüm azınlıkların, kabilelerin çıkarlarını savunan NKP(M) önderliğindeki Maoistler; **ikincisi** ülkede tamamıyla bir monarşik düzen kurmak isteyen kral; **üçüncüsü** ABD emperyalizmi ve Hint yayılcılığı tarafından ciddi şekilde desteklenen komprador burjuva ve feodal ağaları sınıflarının parlamentodaki temsilcileri ve özellikle de Koirela önderliğindeki

reformist-revizyonist güçlere karşı konumlandırırdı.

Hükümete bağlı polis güçleri Maoist gerillalar karşısında darbe üstüne darbe alırken, bunun etkisiyle hem hükümetteki iktidar partisi, kendi içinde birbirine girerek yeni başbakanlar atıyor hem de parlamentodaki tüm siyasal partiler arası çelişkiler derinleşiyordu. Böylelikle Maoistlerin hem Halk Savaşı'ndaki ısrarlı yönelimleri iktidarı sarsıyor hem de, usta siyasal taktiklerle egemen sınıflar birbirine giriyordu.

Emperyalist güçler, Hint yayılcılığı ve Nepal egemen sınıfları ne pahasına olursa olsun bir yolu bulup orduyu Maoistlere karşı konuşlandırmak ve Halk Savaşı'nı bastırmak istiyorlardı. Tam da bu noktada kral Birendra sorun teşkil ediyordu. Artık böyle bir krala tahammülleri kalmamıştı. Böylece CIA önderliğinde kralın ortadan kaldırılması karara bağlandı.

ABD emperyalizmi ve onun Nepal'deki bir numaralı uşağı komprador burjuvazinin yaman temsilcisi başbakan Girija Koirela ve Hint yayılcılığı elele vererek 1 Haziran 2001'de hedef şaşırtan bir senaryo ile kral Birendra'yı tüm ailesiyle birlikte ortadan kaldırdılar. Üstelik Ortaçağı aratmayan bir katliamla. Devre dışı bırakılan Kral Birendra yerine, ABD emperyalizmi ve Hint yayılcılığı tarafından önceden hazırlatılan ve Halk Savaşı'nı bastırmak

için fırsat kollayan sadık uşak, eski Kralın küçük kardeşi Gyanendra getirildi. Böylece senaryonun birinci sahnesi başarılı bir şekilde yürürlüğe konmuş ve istenilen sonuca varmışlardı.

Artık iki uşak lider (yeni kral Gyanendra ve başbakan Koirela) emperyalist ağa-babalalarının emirlerine amade idiler. Dolayısıyla emperyalist destekli bu "yaman ikili" Halk Savaşı'nı bastırmaya hazırıldılar. Fakat çok önemli bir şeyi ya unutmuş ya da yeterince dikkate almamışlardı. Bu güç, en az onlar kadar hazırlıklı olan ve üstelik milyonlarca önderlik ederek, bastırılmaz Halk Savaşı'nın öncülüğünü yapan Maoistlerdi. **NKP(MAOİST)'İN TAVRI VE SONRASINDA YAŞANAN GELİŞMELER**

Her şeyden önce NKP(M), ileride yaşanacak olası gelişmeleri önceden görerek (Birendra'nın bir şekilde devre dışı bırakılacağı öngörüsü) belli siyasal taktikleri yürürlüğe koydu. Çünkü daha önceden başbakan G. Koirela, orduyu Maoistlere karşı konuşlandırmak için olmadık çabalar göstermiş, hatta bu amaca ulaşmak için anayasasının temel maddesini değiştirme uğraşındaydı. Maoistler ise başbakanın bu senaryosuna karşı kısa sürede geniş bir cephe oluşturarak kitlelere, oynanan oyuna karşı duyarlı olmaları çağrısı yapmış, yüzbinleri sokaklara dökmüştü. Dolayısıyla kral ve ailesinin katledilmesini Maoistler hemen protesto etti. Ve katliam senaryosunun da başta ABD emperyalizmi olmak üzere, Hint yayılcılığı, uşak Koirela ve yeni kral Gyanendra arasında tertiplendiğini açıkladı. Yeni kralın tanınmaması ve oynanan senaryonun boşa çıkarılması için kitlelere çağrı yaptı. Bu çağrıya tüm ülke halkı uyararak, milyonlarca insan sokaklara dökmüştü.

Genel grev de dahil olmak üzere, şehirlerde yüzbinlerin katıldığı yüzlerce kitlesel gösteriler yapılırken, kırsal alanda da halk ordusu düşman güçlerine darbe üstüne darbe indiriyordu. Kısacası eski kralın devre dışı bırakılması emperyalistleri ve uşaklarını rahatlatmamış aksine, daha büyük kriz ve çelişkilerin çıkmasına ve sorunların kısa sürede çok daha büyümesine neden olmuştu.

Temmuz'un ilk iki haftasında **Rolpa'daki Holleri polis karakolu 72 güvenlik görevlisiyle birlikte ele geçirilmiş; Lamjung, Nuwakot ve Gulmi'de pek çok polis karakollarına saldırı düzenlenmiş, bu saldırılarda 42 polis saf dışı bırakılırken yüzlerce yaralanmış ve bir o kadar da teslim alınmıştır.** Kuşkusuz bu örnekler, o zamanki (birkaç hafta) yaşanan binlerce çatışmanın sadece birkaçı.

Maoistler bu olayı çok iyi ve ustaca değerlendirerek ülkede muhteşem bir kamuoyu oluşturdular. Bunun bir sonucu olarak hem iktidar partisi içindeki klik çatışmaları, hem de tüm burjuva-feodal partiler arasında ciddi çelişkiler baş gösterdi. Sonunda kamuoyu baskısına fazla dayanamayan Koirela istifa etmek zorunda kaldı. Onun yerine başbakanlığa aynı partiden ve Maoistlerle diyaloga açık gibi görünen Sher Bahadur Deuba getirildi. Yeni başbakan iktidara gelir gelmez tek taraflı ateşkes ve Maoistler ile görüşme çağrısı yaptı.

Devamı sayfa 22-23'de